

ХЕЛЪН ФИЛДИНГ
БРИДЖЕТ ДЖОУНС: НА РЪБА
НА РАЗУМА

Част 2 от „Бриджет Джоунс“

Превод от английски: Савина Манолова, 2000

chitanka.info

На всички останали Бриджети

1. И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО И ПРЕЩАСТЛИВО

27 януари, понеделник

59,5 кг (напълно рутинно тлъстеене), гаджета 1 (ура!), чукане 3 пъти (ура!), калории 2100, калории, изразходвани при чукането, 600, тъй че общо калории 1500 (образцово).

7,15 ч. сутринта. Ура! Край на сушавите години. От четири седмици и пет дни имам функционална връзка със зрял мъж, което доказва, че не съм парий в любовта, както се опасявах преди. Чувствам се прекрасно, приличам на Джемайма Голдсмит или друга сияеща новобрачна, откриваща ракова болница, преди да си свали воала, докато всички наоколо си я представят в леглото с Имран Хан. Оох. Марк Дарси току-що помръдна. Може би ще се събуди и ще ми каже какво мисли за възгледите ми.

7,30 ч. сутринта. Марк Дарси не се събужда. Сетих се, ще стана и ще му приготвя фантастична закуска с наденички, бъркани яйца и гъби, или пък защо не яйца по бенедиктински или флорентински.

7,31 ч. сутринта. В зависимост от това какво всъщност представляват яйцата по бенедиктински или флорентински.

7,32 ч. сутринта. Само дето нямам наденички и гъби.

7,33 ч. сутринта. Нито пък яйца.

7,34 ч. сутринта. А като се замисля — и мляко.

7,35 ч. сутринта. Още не се е събудил. Мммм. Хубав е. Обичам да го гледам като спи. Мн. секси — широки рамене и космати гърди. Не че единствената ми цел е сексът. Интересува ме умът Му. Мммм.

7,37 ч. сутринта. Още не се събужда. Разбирам, че не бива да вдигам шум, но може би ще успее лекичко да Го събудя, като му пращам мисловни сигнали.

7,40 ч. сутринта. Може да вложа... АААААХ!

7,50 ч. сутринта. Марк Дарси седна в леглото като глътнал бастун и кресна: „Бриджет, няма ли да престанеш. По дяволите. Да ме

гледаш, докато спя. Иди и си намери друга работа.“

8,45 ч. сутринта. В кафене „Монети“ с капучино, шоколадов кроасан и цигарка. Какво облекчение е да изпушиш една, без да се налага да се криеш и да се правиш на добро момиче. Всъщност присъствието на мъж в къщата носи мн. усложнения, тъй като не можеш да си позволиш да стоиш в банята колкото си искаш, защото е ясно, че някой друг ще закъснее за работа, ще се напикае и т.н. Освен това се дразня, като гледам как Марк вечер спретнато си сгъва долните гащи, което прави обичайното държане на дрехите на купища по пода странно притеснително. Да не говорим, че ще идва и тази вечер, което налага да се отбия в супермаркета преди или след работа. Е, не съм длъжна, но ужасяващата истина е, че ми се иска да го направя по някакъв чудноват, генетично връщащ ме в миналото начин, който не бих могла да споделя с Шарън.

8,50 ч. сутринта. Ммм. Интересно какъв ще е Марк Дарси като баща (баща на отрочето си имам предвид. Не мой. Това би било нездраво, нещо като при Едип)?

8,55 ч. сутринта. Както и да е, не бива да се вманиачавам и да фантазирам.

9 ч. сутринта. Дали Уна и Джефри Алкънбери ще ни разрешат да опънем сватбена шатра на моравата им за приема... Пфу.

В кафенето нахлу майка ми, свежа и нахакана, с плисирана пола и ябълковозелен блейзър с лъскави златни копчета, подобна на космонавт, който се изтърсва в Камарата на общините, цвъркащ слуз, и сяда невъзмутимо на първия ред.

— Здравсти, миличка — загука тя. — Тръгнала съм към „Дебънъм“, а знам, че винаги закусваш тук по това време. Реших да се отбия и да разбера кога искаш да ти оправят цветовете. Ооох, май ще пийна едно кафе. Дали затоплят млякото?

— Мамо, казах ти, че не искам да ми оправят цветовете — смотолевих аз, изчервена до ушите, защото хората ни зяпаха. Доближи се намусена сервитьорка с тътрещи се крака.

— Я не се дърпай като магаре на мост. Имаш нужда да се изявиш, а не през цялото време да седиш и да гледаш отстрани с тия твои размазани щуротии. Здравей, скъпа.

Мама премина на бавния, любезен тон в стил „Да се сприятелим със сервитьорката и да станем най-забележителните хора в кафенето,

без някаква видима причина.“

— Така. Сега. Да видим. Знаеш ли, мисля, че ще поръчам едно кафе. Тази сутрин изпих толкова чаши чай в Графтън Ъндъруд с мъжа ми Колин, че ми се повръща от чай. Но би ли ми затоплила млякото? Не мога да пия кафе със студено мляко. Веднага получавам разстройство. И тогава дъщеря ми Бриджет ще...

Брр. Защо родителите правят това? Защо? Дали е заради отчаяната нужда на възрастните хора от внимание и чувство за значимост, или нашето градско поколение е твърде заето и подозрително към всеки, за да се държи открито и дружелюбно? Спомням си, че в началото, когато дойдох в Лондон, се усмихвах на всички, докато един мъж на ескалатора в метрото не се измастурбира върху гърба на палтото ми.

— Еспресо? Филтър? Кап, полумас или декоф? — сръза я сервитьорката и събра всички чинии от съседната маса, като ме гледаше обвинително, сякаш мама беше моя грешка.

— Кап полумас декоф — прошепнах извинително аз.

— Какво неприятелно момиче, не говори ли английски? — промърмори мама към отдалечаващия се гръб. — Странно се живее тук. Не знаят ли какво се облича сутрин?

Проследих погледа ѝ, отправен към група момичета на съседната маса. Едната чукаше по клавишите на лаптопа си, издокарана във ватенка, фуста и овчи калпак, докато другата се кипреше на обувки с токчета като игли от „Прейда“, къси вълнени чорапки, впити шорти за сърф, дълго до пода палто от кожа на лама и вълнена шапка на бутански овчар с наушници и крещеше в микрофона на телефона за глава със слушалки в ушите: „Той пак ме спипа да пуша трева и ще ми вземе апартамента. А аз му викам: Стига, тате, ебало си мамата“, докато шестгодишната ѝ дъщеря нещастно боцкаше с вилицата си из чинията с пържени картофи. — Това момиче само ли си говори с такъв език? — любопитства мама. — В странен свят живееш. Защо не заживееш като нормалните хора? — Това са нормалните хора — яростно отговорих аз и кимнах за илюстрация към улицата навън, където за нещастие минаваше монахиня в кафяво расо, която буташе количка с две бебета.

— Ето, затова си объркана.

— Изобщо не съм объркана.

— Объркана си — отсече тя. — Както и да е. Как вървят нещата с Марк?

— Чудно — замечтано отвърнах аз и тя ме стрелна със суров поглед.

— Не правиш онова с него, нали? Да знаеш, че няма да се ожени за теб.

Брр. Бррр. Едва започнах да излизам с мъжа, когото се мъчеше да ми натрапи в продължение на осемнайсет месеца („Синът на Малкълм и Илейн, миличка, разведен, страшно самотен и богат“), и вече имам чувството, че съм на обучение в сухопътни войски по преодоляване на препятствия, катеря се по стени и мрежи, за да ѝ занеса вкъщи голяма сребърна купа, украсена с лък.

— Нали знаеш какво казват след това — не млъкваше тя. — „О, тя е много достъпна.“ Когато Мърл Робъртшо започна да излиза с Пърсивал, майка ѝ каза: „И не забравяй, че оная му работа е само за пикаене.“ — Мамо... — запротестирах аз. Все пак е малко прекалено тъкмо тя да ми говори така. Преди по-малко от шест месеца вилнееше околоръст с португалски туроператор с мъжка чантичка. — О, казах ли ти — прекъсна ме тя, като бързо-бързо смени темата, — двете с Уна заминаваме за Кения. — Какво! — ревах аз. — Заминаваме за Кения! Представи си само! В сърцето на черна Африка!

Умът ми се завъртя като миксер в търсене на възможно обяснение. Мама е станала мисионерка? Мама пак е гледала на видео „Извън Африка“? Мама изведнъж си е припомнила „Родена свободна“ и е решила да развъжда лъвовете?

— Да, миличко. Искаме да идем на сафари, да се запознаем с племето масаи, а после да отседнем в хотел на плажа!

Миксерът задържа хода си върху поредица потресаващи образи на застаряващи германки, правещи секс на плажа с местни младежи. Погледнах строго мама. — Няма да започнеш пак да се сваляш, нали? Татко едва се справи от оная история с Хулио.

— Божичко, мила! Не разбирам защо изобщо беше тази олелия! Хулио беше просто приятел, все едно, че си пишехме писма! Всички имаме нужда от приятели, мило. Дори в най-успешните бракове само един човек просто не е достатъчен — трябва приятели от всички възрасти, раси, религии и племена. Човек трябва да обогатява мисленето си с всякакви... — Кога заминавате? — Не знам, това е

просто идея. Както и да е, трябва да бягам. Чааооо! По дяволите. Стана 9,15. Ще закъснея за сутрешната оперативка.

11 ч. сутринта. В телевизия „Пробуди се, Британио“. Извадих късмет и закъснях само две минути за оперативката, освен това успях да скрия палтото си, като го свих на топка и създадох представата, че съм тук от часове и просто съм била задържана някъде в сградата по неотложна работа. Минах съвсем уверено през отблъскващия открит кабинет, осеян с красноречивите останки на долнопробна дневна телевизия — тук надуваема овца с дупка отзад, там увеличена снимка на Клаудия Шифър с главата на Мадлин Олбрайт, последвана от огромен плакат, провъзгласяващ: „ЛЕСБИЙКИ! ВЪН! ВЪН! ВЪН!“ към мястото, където Ричард Финч, пуснал бакенбарди и надянал черни очила „Джарвис Кокър“, грозно натикал могъщите си телеса в ретрокостюм за сафари от седемдесетте години, ревеше към събралите се двайсетина човека от репортерския екип.

— Хайде, Бриджет с увисналите гащи и големите закъснения — закрепця той, като забеляза пристигането ми. — Не ти плащам да свиваш палта на топки и да се стараеш да изглеждаш невинна, плащам ти да идваш навреме и да раждаш идеи. Честно ви казвам. Тази ежедневна липса на уважение вече не се търпи.

— Добре, Бриджет! — затътна той. — Мисля за новите жени лейбъристките. Мисля за образи и роли. Искам в студиото Барбара Фолет. Накарай я да разнищи Маргарет Бекет. Информация. Малка черна рокличка. Чорапи. Искам да видя Маргарет да прилича на секс с крака.

Понякога ми се струва, че абсурдът на нещата, които иска от мен Ричард Финч, няма граници. Един ден съм пусната да убеждавам Хариет Харман и Теса Джоуъл да стоят в супермаркет, докато аз питам минаващите купувачи могат ли да познаят коя е, друг път трябва да накарам изтъкнат ловец да бяга гол по гори и поля, преследван от глутница злостни лисици. Трябва да си намеря някоя по-смислена работа. Може би милосърдна сестра?

11,03 ч. сутринта. На писалището. Така, най-добре ще е да се обадя в пресцентъра на лейбъристите. Мммм. Все си спомням за чукането. Дано Марк Дарси да не ми се е ядосал истински тази сутрин. Дали е прекалено рано да му звънна в службата?

11,05 ч. сутринта. Да. Както пише в „Как да постигнеш любовта, която искаш?“... или май беше в „Как да запазиш любовта, която искаш?“, смесването на живота на един мъж и на една жена е деликатна работа. Мъжът е ловец, трябва да преследва. Ще изчакам той да се обади. Може би ще е най-добре да прочета вестниците и да понауча нещичко за политиката на новите лейбъристи в случай че наистина успее да се свърже с Маргарет Бекет... Пфу!

11,15 ч. сутринта. Ричард Финч отново се разкрещя. Спрял се е на темата за лова на лисици вместо за лейбъристите и трябва да направя репортаж на живо от Лестършир. Не бива да изпадам в паника. Аз съм уверена, интелигентна, отговорна и стабилна жена. Чувството ми за самата мен произтича не от светските ми постижения, а извира отвътре. Аз съм уверена, интелигентна... Божичко. Отвратително е. Не ми се излиза в свят, който е кръстоска между хладилник и плувен басейн.

11,17 ч. сутринта. Всъщност е мн. хубаво, че ще правя интервю. Голяма отговорност е, относително казано, разбира се, не е като да решиш дали да изпратиш крилати ракети в Ирак, или да защитиш главната артерия по време на хирургична операция, но все пак е възможност да смачкам пред камера фасона на някой убиец на лисици и да направя удар като Джереми Паксман с иранския... или иракския посланик.

11,20 ч. сутринта. Може дори да ме поканят да направя материал за „Нюзнайт“.

11,21 ч. сутринта. Или серия от тематични репортажи. Ура! Така, най-добре да събера... Ох. Телефонът.

11,30 ч. сутринта. Смятах да не се обаждам, но реших, че може да е интервюируваният — сър Хюго Бойнтън — убиец на лисици с указания за силози, кочини от лявата страна на пътя и т.н., затова вдигнах слушалката. Беше Магда.

— Здравсти, Бриджет! Обаждам се само да ти кажа в гърнето! В гърнето! Направи го в гърнето!

Чу се силен трясък, последван от звука на течаща вода и писъци, достойни за мюсюлмани, колени от сърби, на фона на: „Мама ще пляска! Ще пляска!“

— Магда! — изревах аз. — Върни се!

— Извинявай, сладурче — рече тя, когато най-сетне се върна. — Обадих се да ти кажа... пъхни пишката в гърнето! Ако я оставиш да виси отвън, всичко ще иде на пода!

— Магда, затънала съм до гуша в работа — умолително се обадих аз. — След две минути трябва да тръгна за Лестършир...

— Добре, чудесно, натривай ми го в носа, ти си бляскава и важна, а аз съм затворена въщи с двама души, които дори още не говорят английски. Както и да е, обадих се да ти кажа, че уредих моят майстор утре да намине към теб и да ти направи лавиците. Извинявай, че те обезпокоих със скучните си домашни проблеми. Казва се Гари Уилшо. Чао.

Телефонът зазвъня, преди да успея да ѝ отговоря. Беше Джуд, хлипаща с овчи глас.

— Всичко е наред, Джуд, всичко е наред — заговорих аз, като тикнах слушалката под брадичката си и се опитах да напъхам изрезките в чантата си.

— Пак Гадника Ричард, въвъ.

О, Боже. След Коледа двете с Шарън убедихме Джуд, че ако още един-единствен път проведе някой от шантавите си разговори с Гадника Ричард по повод подвижните пясъци на проблема му с Обвързването, ще се наложи да я затворят в лудница и следователно няма да има повече мини почивки, съвещания относно връзките между мъжа и жената или какво да е съвместно бъдеще с нас в продължение на дълги години, докато не я пуснат, а и тогава ще е под опеката на Социални грижи.

В забележителен пристъп на любов към себе си тя го заряза, подстрига си косата и започна да ходи в тежкарската си работа в Сити с кожени якета и впити джинси. Всички Хюговци, Джонита и Джерита с раирани ризи, които дотогава се бяха чудили какво се крие под костюма на Джуд, бяха катапултирани до състояние на болезнено сластолюбие и всяка вечер по телефона ѝ се обаждаше нов почитател. Но въпреки това темата за Гадника Ричард продължава да я натъжава.

— Тъкмо събирах нещата, които остави, готова да ги изхвърля, когато намерих негова книга за самопомощ... наречена... наречена...

— Всичко е наред. Всичко е наред. Можеш да ми кажеш.

— Наречена „Как да сваляме млади жени: Ръководство за мъже над трийсет и пет.“

Велики Боже!

— Чувствам се просто ужасно, ужасно... — ридаеше тя. — Не мога да понеса отново да попадна в ада на срещите с мъже... Това е непреодолимо море... Ще си остана завинаги сама...

В търсене на баланс между важността на приятелството и невъзможността да стигна до Лестършир за нула време, дадох само някои съвети за първа помощ в смисъл да не забравя личното си достойнство, той вероятно нарочно я е оставил там, не, не си, и т.н.

— О, Бридж, благодаря — каза Джуд след малко, вече поуспокоена. — Можем ли да се видим довечера?

— Ъм, ами, Марк ще дойде у нас.

Настъпи мълчание.

— Добре — хладно отсече тя. — Добре. Не, желая ти приятно прекарване.

О, Божичко, сега, когато вече си имам гадже, се чувствам гузна пред Джуд и Шарън, почти като предателка в партизанска война, преминала на другата страна. Разбрахме се с Джуд вместо днес, да се видим утре вечер с нея и Шарън, а довечера още веднъж да обсъдим всичко по телефона, което поизглади нещата. А сега най-добре ще е бързо да звънна на Магда и да се уверя; че не се чувства досадна и разбира колко обратно на блестяща е работата ми.

— Благодаря, Бридж — рече Магда, след като си поговорихме. — Наистина се чувствам ужасно самотна, след като родих бебето. Утре вечер Джереми пак ще работи до късно. Не искаш ли да наминеш?

— Ъм, ами, имам среща с Джуд в „192“.

Настъпи тежка пауза.

— И предполагам, че съм прекалено Самодоволна женена да дойда и аз?

— Не, не, ела. Ела, ще бъде чудесно! — попрекалих аз с ентузиазма. Знаех, че Джуд ще се вкисне, защото вниманието ще се отклони от Гадника Ричард, но реших по-късно да оправя това. Вече съм страшно закъсняла и трябва да тръгна за Лестършир, без да съм хвърлила дори поглед върху изрезките за лова на лисици. Може да ги прочета в колата, докато чакам на светофарите. Дали да не звънна набързо на Марк Дарси да му кажа къде отивам...

Хммм. Не. Лош ход. Но какво ще стане, ако закъснея?

Най-добре да се обадя.

11,35 ч. сутринта. Хъмф. Разговорът протече така.

Марк: Да? Дарси на телефона.

Аз: Бриджет.

Марк: (пауза) Добре. Ъ. Всичко наред ли е?

Аз: Да. Снощи беше много хубаво, нали? Искам да кажа, когато двамата...

Марк: Знам, знам. Изключително, (пауза) В момента съм с индонезийския посланик, председателя на „Амнести интърнашънъл“ и заместник-държавния секретар по търговия и промишленост.

Аз: О, извинявай. Просто заминавам за Лестършир. Помислих си да ти го кажа, за да знаеш, ако нещо ми се случи.

Марк: Ако нещо... Какво?

Аз: Искам да кажа, ако... закъснея, (добавих тромаво).

Марк: Добре. Защо не ми звънеш, като свършиш? Много добре. Довиждане засега.

Хммм. Май не трябваше да го правя. В „Как да обичаш мъжа, с когото не живееш, без да си губиш ума“ пише, че нещото, което най-малко обичат, е да им се обаждаш без причина, когато са заети.

7 ч. вечерта. В моя апартамент. Кошмарна втора част от деня. След бясна надпревара с претовареното движение по блокираните от дъжда пътища се озовах в подгизналия Лестършир, чукаща на вратата на голяма четвъртита къща, обградена от конюшни, само трийсет минути преди предаването. Вратата се отвори с трясък и на прага застана висок мъж с кадифени панталони и доста секси торбесто спортно сако.

— Хъмф — рече той, след като ме огледа от главата до петите. — Най-добре влизай, по дяволите. Хората ти са отзад. Къде се беше запиляла?

— Бях непредвидено задържана заради политическа тема от изключителна важност — надменно отвърнах аз, докато той ме водеше към голяма кухня, пълна с кучета и части от седла. Изведнъж се обърна и яростно ме загледа, после удари с юмрук по масата.

— Предполага се, че това е свободна страна. Щом започват да ни забраняват да ходим на лов в неделя, накъде сме тръгнали, мътните да го вземат? Баааа!

— Е, същото бихте могли да заявите и по повод на притежанието на роби — промърморих аз. — Или на рязането на котешките уши. На

мен просто не ми се струва достатъчно джентълменско цяла тълпа хора и глутници кучета да гонят за удоволствие едно уплашено малко същество.

— По дяволите, виждали ли сте някога какво прави лисицата с едно пиле? — изригна сър Хюго и лицето му почервения като домати. — Ако не ги ловим, провинцията ще затъне в тях.

— Тогава ги отстрелвайте — срязах го аз и го изгледах убийствено. — Хуманно. И гонете нещо друго в неделя, например като при надбягването с кучета. Вържете на жица малко пухкаво изкуствено животинче, напоено с миризма на лисица.

— Да ги отстрелваме? Опитвали ли сте се някога да простреляте проклетата лисица? Вашите малки уплашени същества ще останат да агонизират ранени и потънали в кръв. Пухкаво животинче. Бррр!

Изведнъж грабна слушалката и набра.

— Финч, ти си пълен кретен! — задудна той. — Какво си ми изпратил... някаква проклетата малка лигла! Ако си въобразяваш, че другата неделя ще дойдеш на лов...

В този момент операторът надникна през вратата и намусено рече:

— А, ето те най-сетне. — После си погледна часовника. — Не смяташ ли, че е редно да се обадиш?

— Финч иска да говори с теб — заяви сър Хюго.

След двама минути, под заплаха от незабавно уволнение, се намирах на конски гръб, подготвяща се да препусна и в движение да интервюирам сър Хюго, който също беше на кон.

— Добре, Бриджет, пускаме те след петнайсет, давай, давай, давай! — реवेशе Ричард Финч в ухото ми от Лондон, при което аз забих колене в коня, както ме бяха инструктирали. За нещастие конят не помръдна.

— Давай, давай, давай, давай, давай! — крещеше Ричард. — Нали каза, че можеш да яздиш.

— Казах, че имам вродена способност — изсъсках аз, докато бясно впирах колене в гърба на коня.

— Добре, Лестър, дай сър Хюго в близък план, докато проклетата Бриджет се справи — пет, четири, три, две... начало.

В този момент достопочтеният Червен нос се впусна в гръмогласна тирада в полза на лова на лисици, а аз френетично

забивах пети, докато конят не се ядоса и хвърли нервен къч, влезе странично в обсега на камерата, както се бях впила във врата му.

— Свършвайте, свършвайте, да ви го начукам! — крещеше Ричард.

— Е, с това времето ни изтече. А сега се връщаме в студиото! — изгуках аз, докато конят отново се извъртя и започна да хвърля къчове към оператора.

След като подхилващият се екип си тръгна, влязох покрусена в къщата да си прибера нещата само за да се сблъскам в буквалния смисъл с достопочтения Блъскащ с юмруци гигант.

— Ха! — изграчи той. — Май онзи жребец ти разказа играта. Искаш ли малко кръвчица?

— Какво? — казах аз.

— Блъди Мери?

Надвих инстинктивния си копнеж за глътка водка и се извисих в цял ръст.

— Да не твърдите, че умишлено сте саботирали репортажа ми?

— Може би. — Захили се самодоволно.

— Срам и позор — заявих аз. — И недостойно за член на аристокрацията.

— Ха! Висок дух. Харесвам това у една жена — дрезгаво произнесе той и се хвърли към мен.

— Махайте се! — извиках аз и се дръпнах. Честно ви казвам. Какво си въобразяваше? Аз съм жена с професия, не съм отишла там да ми пуска ръце. Във всеки смисъл на думата. Макар че всъщност това за сетен път доказва колко мъжете обичат да смятат, че не ги харесвате. Трябва да помня това за по-изгодна употреба.

Току-що се прибрах, след като обиколих „Метро“ и се довлякох по стълбите с осем торби. Наистина съм страшно уморена. Хъмф. Как се получава така, че все аз ходя до супермаркета? Все едно да си жена с професия и съпруга едновременно. Все едно, че сме в седемнайсети... Ооох. Имам съобщение на телефонния секретар.

— Бриджет... — Ричард Финч. — Искам те утре в девет сутринта в кабинета ми. Преди оперативката. И имам предвид девет сутринта, а не девет вечерта. Сутрин. Дневна светлина. Не знам как по-ясно да ти го обясня. Само гледай да си там.

Звучеше наистина вкиснат. Надявам се да не откроя, че е невъзможно да имам едновременно хубав апартамент, хубава работа и хубаво гадже. Толкова по-добре, ще кажа на Ричард Финч какво мисля за журналистическия интегритет. Така. Най-добре да започвам да приготвям. Толкова съм уморена.

8,30 ч. вечерта. Успях да си възвърна енергията с помощта на бутилка шардоне, разчистих безпорядъка, запалих огъня и свещите, изкъпах се, измих си косата, сложих си грим и много секси черни джинси и фланелка с върви вместо презрамки. Не е особено удобно, всъщност чаталът на джинсите и вървите доста болезнено се впиват в телесата ми, но изглеждам добре, което е най-важното. Защото, както казва Джери Хол, жената трябва да е готвачка в кухнята и курва в хола. Или май беше в някоя друга стая.

8,35 ч. вечерта. Ура! Ще бъде фантастична, уютна, секси вечер с прекрасни спагети, лека, но все пак хранителна вечеря, и огън в камината. Аз съм възхитителен хибрид от жена с професия и засукано гадже.

8,40 ч. вечерта. Къде, по дяволите, е той?

8,45 ч. вечерта. Брр. Какъв е смисълът да се блъскам като глуха кучка, ако той смята, че е редно да доплува гордо, когато си поиска?

8,50 ч. вечерта. Проклетият Марк Дарси, направо съм... Звънецът. Ура!

Изглеждаше великолепен в деловия костюм с разкопчани горни копчета на ризата. Веднага щом влезе и пусна куфарчето си на пода, ме взе в прегръдките си и ме завъртя в малък секси танц.

— Толкова се радвам да те видя — промърмори той в косата ми. — Страшно ми хареса репортажът ти, ти си фантастична ездачка.

— Недей — казах аз и се отдръпнах. — Беше ужасно.

— Беше блестящо — заяви той. — Векове наред хората яздят конете напред и изведнъж един творчески репортаж завинаги променя лицето... или задника на британското ездаческо изкуство. Беше потресаващо, истински триумф. — Отпусна се уморено на дивана. — Съсипан съм. Проклетите индонезийци. Представата им за напредък в спазването на правата на човека е да кажат на човек, че е арестуван, докато го гръмват в тила.

Сипах му чаша шардоне, поднесох му го като партньорка на Джеймс Бонд и казах с успокояваща усмивка.

— Вечерята скоро ще е готова.

— О, Боже — възкликна той и се огледа ужасен, сякаш в микровълновата се спотайваше далекоизточна милиция. — Да не си готвила?

— Да — възмутено произнесох аз. Все пак бихте очаквали да се зарадва, нали? Освен това не беше обелил и дума за курвенския ми тоалет.

— Ела тук — потупа той дивана. — Само те будалкам. Винаги съм искал да излизам с Марта Стюарт [Американска авторка на книги за градинарство и кулинария, телевизионна водеща на кулинарни предавания и видна светска дама и красавица. — Б. пр.].

Беше приятно да ме гушка, но за жалост спагетите вряха вече от шест минути и щяха да се скашкат.

— Ще ида само да направя спагетите — казах аз и се освободих. Точно тогава звънна телефонът и аз по навик се хвърлих към него с мисълта, че може да е той.

— Здравсти. Шарън е. Как вървят нещата с Марк?

— Той е тук — прошепнах аз през стиснати зъби и устни, за да попреча на Марк да разчете думите ми.

— Какво?

— Ой е ук — изхриптях аз през стиснати зъби и затворени уста.

— Всичко е наред — кимна ми успокояващо Марк. — Знам, че съм тук. Не смятам, че това е нещо, което би трябвало да крием един от друг.

— Добре. Чуй това — възбудено заговори Шарън. — „Ние не твърдим, че всички мъже мамят. Но всички мъже мислят за това. Мъжете са разяждани от такива желаня през цялото време. Ние се стремим да сдържаме сексуалните си желаня...“

— Шарън, знаеш ли, в момента приготвям спагети.

— Ооо, значи приготвяме спагети? Надявам се, че не се превръщаш в някаква Самодоволна загаждена. Чуй само това и ще ти се доще да му го вгълпиш.

— Почакай — казах аз и неспокойно погледнах към Марк. Свалих спагетите от колелото и се върнах на телефона.

— Така — възбудено започна Шарън. — „Понякога инстинктите надделяват над мисленето на по-висше равнище. Един мъж може да ухахва или да легне с жена с малки гърди само защото ходи с жена с

големи гърди. Вие може да не смятате, че разнообразието е солта на живота, но повярвайте ни, вашият приятел го мисли.“

Марк започна да барабани с пръсти по ръчката на дивана.

— Шарън...

— Чакай... чакай. Книгата се нарича „Какво искат мъжете“. Така... „Ако имате красива сестра или приятелка, бъдете сигурна, че приятелят ви СИ ПРЕДСТАВЯ КАК ПРАВИ СЕКС С НЕЯ.“

Настъпи очаквателна пауза. Марк започна да прави движения, като че ли реже глава и пуска водата в тоалетната.

— Отвратително, нали? Не са ли просто...

— Шарън, не може ли да ти се обадя по-късно?

В следващия миг тя ме заля с порой обвинения, че съм погълната от мъжете, а се пиша феминистка. Тогава аз ѝ отвърнах, че щом тя толкова не се интересува от тях, защо четете книга, наречена „Какво искат мъжете“. Разговорът започна да се превръща в крайно нефеминистка караница за мъже, когато и двете осъзнахме, че това е нелепо и казахме, че ще се видим утре.

— Така! — бодро възкликнах аз и седнах до Марк на дивана. За нещастие трябваше пак да стана, тъй като бях седнала на нещо, което се оказа празна кофичка от кисело мляко.

— Дааа? — каза той и изтупа киселото мляко от дупето ми. То положително не можеше да е чак толкова изцапано, че да се нуждае от толкова силно отупване, но беше приятно. Ммм.

— Ще вечеряме ли? — запитах аз, като се опитах да върна мислите си към по-непосредствената задача.

Тъкмо, изсипах спагетите в купа и ливнах бурканче сос отгоре, когато телефонът отново звънна. Реших да го оставя да звъни, докато се навечеряме, но секретарят изщрака и Джуд заблея с овчи глас.

— Бридж, там ли си? Обади се, обади се. Хайде, Бридж, моля тееее.

Вдигнах слушалката, а Марк се цапна по челото. Лошото е, че Джуд и Шарън са били мили с мен години наред, преди дори да съм виждала Марк, тъй че очевидно не беше редно сега да не вдигам телефона.

— Здравсти, Джуд.

Джуд беше ходила в гимнастическата зала, където се беше занимавала предимно с четенето на някаква статия, наричаща жените

над трийсет „обезценена стока“.

— Оня тип твърди, че момичетата, които не са искали да излизат с него в двайсетте си години, сега са му навити, само че той не ги иска — тъжно заяви тя. — Пише, че били вманиачени на тема брак и бебета и затова правилото му по отношение на момичетата било: „Нищо над двайсет и пет.“

— Я стига! — засмях се безгрижно аз, докато се опитвах да преодоля пулсиращата неувереност в стомаха си. — Това са пълни глупости. Никой не те смята за обезценена стока. Мисли за ония търговски банкери, които се скъсаха да те търсят. Какво ще кажеш за Стейси и Джони?

— Хъх — откликна Джуд, макар че започваше да звучи по-весело. — Снощи излязох с Джони и приятелите му от „Креди Сюис“. Някой разказа виц за човек, който пил толкова много в индийски ресторант, че изпаднал в кома, а Джони прие нещата така буквално, че възкликна: „Божичко! Какъв ужас! Познавам човек, който ядеше толкова много индийска храна, че пипна язва!“

Смееше се. Кризата очевидно беше отминала. Разбирате ли, на нея й няма нищо, просто от време на време я хваща параноята. Побърборихме още малко и когато увереността й твърдо се възцари отново на трона си, аз се върнах на масата при Марк, за да открия, че спагетите не бяха станали, както ги планирах, а плуваха в някаква белезникава течност.

— Харесва ми — ободри ме Марк. — Обичам конци, обичам мляко. Мммм.

— Няма ли да е по-добре да се обадим за пица? — смънках аз, чувстваща се неудачница и обезценена стока.

Поръчахме пици и ги изядохме пред огъня. Марк ми разказа за индонезийците. Аз слушах внимателно, давах му мнения и съвети, които той намери крайно интересни и „свежи“, а аз му разправих за гадния предстоящ разговор за уволнение с Ричард Финч. Даде ми много хубави съвети как да разбере какво всъщност искам да постигна от разговора и да внуша на Ричард какво да прави, вместо да мисли да ме уволнява. Както му обясних, беше нещо като манталитета „каквото и да стане — печеля“, препоръчан в „Седемте навика на високо ефективните хора“, когато телефонът пак зазвъня.

— Остави го — рече Марк.

— Бриджет. Джуд е. Вдигни слушалката. Май пак сбърках. Току-що се обадох на Стейси, оставих съобщение, а той не се обажда.

Вдигнах слушалката.

— Може да го няма.

— Също като ума ти — обади се Марк.

— Млъкни — изсъсках аз, докато Джуд ми развиваше сценария.

— Виж, сигурна съм, че ще се обади утре. Но ако не се обади, се връщаме на един от етапите на срещите от „Марс и Венера“. Дърпа се като ластик и трябва да му позволя да усети привличането, за да отскочи обратно.

Когато свърших, Марк гледаше футбол.

— Ластиси и печеливши марсианци — ухили се той. — Тук прилича на военен щаб в земята на хотентотите.

— А ти не разговаряш ли с приятелите си по емоционални въпроси?

— Не — отсече той и запрескача по програмите от мач на мач. Гледах го като омагьосана.

— Искаш ли да правиш секс с Шарън?

— Моля?

— Искаш ли да правиш секс с Шарън и Джуд?

— Ще бъда очарован! Поотделно или едновременно? Като се опитвах да не обръщам внимание на покровителствения му тон, продължих.

— Когато се запозна с Шарън след Коледа, прииска ли ти се да спиш с нея?

— Ами... Работата е там, че спях с теб, разбираш ли?

— Но не ти ли е минавало през ум?

— А, разбира се, минавало ми е през ум.

— Какво? — избухнах аз.

— Тя е много привлекателно момиче. Би било странно, ако беше обратното. — Ухили се сатанински.

— А Джуд? — с негодувание продължих аз. — Да спиш с Джуд? Това минавало ли ти е през ум?

— Е, от време на време, мимолетно, предполагам, че да. Това е в човешката природа, нали?

— Човешката природа? На мен никога не ми е хрумвало да спя с Джайлс или Найджъл от службата ти.

— Не — измърмори той. — И съм сигурен, че и на някой друг не му е хрумвало. Трагедия. С изключение може би на Хосе от деловодството.

Точно когато раздигнахме масата и започнахме да се гушкаме на килима, телефонът звънна отново.

— Остави го — каза Марк. — Моля те, в името на Бога и всичките му херувими, серафими, светци, архангели, облакооформители и фризьори на брадата Му, остави го.

Телефонният секретар вече щракаше. Марк удари глава в пода, а в стаята забуча мъжки глас.

— Тъъ, здрасти. Обажда се Джайлс Бенуик, приятел на Марк. Дали не е там? Просто... — Внезапно гласът му се прекърши. — Просто жена ми изведнъж ми заяви, че иска да се разделим и...

— Велики Боже — скочи Марк и грабна слушалката. На лицето му се изписа дива паника. — Джайлс. Боже. Успокой се... ъм... аа... ъм, Джайлс, мисля, че ще е най-добре да поговориш с Бриджет.

Ммм. Не познавам Джайлс, но мисля, че съветът ми беше доста добър. Успях да го успокоя и да го насоча към една-две полезни книги. След това сладко се изучахме с Марк и се почувствах мн. уютно защитена, легнала на гърдите му, а всички теории бяха започнали да ми се струват несъществени.

— Аз обезценена ли съм? — запитах сънливо и се наведох да духна свещта.

— Обезумяла ли? Не, миличка — отвърна той и окуражително ме потупа по дупето. — Може би малко странна, но не и обезумяла.

2. СРЕД ВИЛНЕЕЩИ МЕДУЗИ

28 януари, понеделник

59,25 кг, цигари, изпушени пред Марк, 0 (мн. д.), цигари, изпушени скришом, 7, цигари неизпушени 47 [Т. е. почти изпушени, но след размисъл изгасени, тъй че умишлено не съм изпушила тези 47. Следователно броят не представлява неизпушените цигари в цял свят (би било нелепо).] (мн. д.)

8 ч. сутринта. В апартамента. Марк отиде да се преоблече преди работа, тъй че мога да изпуша една, да израсна вътрешно и да развия печеливш манталитет в подготовка за срещата с уволнението. Ясно — това, към което се стремя, е да си създам чувство за спокойствие, уравновесеност и... Ааах! Звънецът.

8,30 ч. сутринта. Беше Магдиният майстор Гари. Майната му, майната му, връх на всички майни. Забравих, че щеше да идва.

— А! Супер! Ало! Не можете ли да наминете след десет минути? В момента съм заета — изгуках аз и се сгърчих в нощницата. С какво бих могла да съм заета? Със секс? Със суфле? С правене на ваза на грънчарско колело, която в никакъв случай не трябва да се остави, за да не засъхне недовършена?

Косата ми още беше мокра, когато звънецът на вратата звънна отново, но поне бях с дрехи. Изпитах прилив на среднобуржоазно чувство на вина, когато Гари презрително се ухили на упадъка на безделниците, които се въргалят в леглото, докато един цял истински свят на неуморни труженици е станал толкова отдавна, че на практика вече трябва да обядва.

— Искате ли кафе или чай? — вежливо попитах аз.

— Да. Чаша чай. С четири бучки, но не го бъркай. Загледах го внимателно, чудейки се дали това не е някаква шега като пушенето на цигари, без да гълташ дима.

— Веднага — казах, — веднага. — И се залових да правя чая, а Гари седна на кухненската маса и запали цигара. За нещастие обаче,

когато дойде време да му го наляя, установих, че нямам нито мляко, нито захар.

Изгледа ме невярващо и плъзна поглед по богатия асортимент от празни винени бутилки.

— Нямах мляко и захар?

— Млякото, тъъ, току-що свърши, а не познавам човек, който пие чай със захар... макар че, разбира се, е прекрасно да... тъъ... пиеш чай със захар — заглъгнах аз. — Сега ще отскоча до магазина.

Когато се върнах, очаквах все пак да е понаизвадил инструментите си от микробуса, но той продължаваше да си седи там и взе да ми разправя някаква дълга и заплетена история за риболов на пъстърва в язовир близо до Хендън. Беше като на делови обяд, където всички избягват темата, за която са се събрали, толкова дълго, че става прекалено неудобно да разрушиш илюзията за прекрасна, чисто другарска сбирка, та така и не стигаш до нея.

Най-сетне прекъснах един безкраен и неразбираем рибарски анекдот с:

— Добре! Да ви покажа ли какво искам да направите? — И веднага разбрах, че съм допуснала грешка, болезнен гаф, предполагащ, че не се интересувам от Гари като от човешко същество, а само като от работник, тъй че трябваше да го върна към анекдота, за да замажа работата.

9,15 ч. сутринта. В службата. Втурнах се на работа, изпаднала в истерия от петминутното си закъснение, само за да открия, че проклетият Ричард го няма никакъв. Макар че всъщност това беше добре, защото ми даде още малко време да съставя плана на защитата си. Странна работа — наоколо нямаше никой! Ясно, в повече от дните, когато се паникьосвам, че съм закъсняла, и си мисля, че всички вече са дошли и четат вестници, тях също ги няма, макар и да не закъсняват колкото мен.

Така, ще нахвърлям ключовите въпроси за срещата. За да ги изясня в главата си, както каза Марк.

„Ричард, да поставяш под въпрос журналистическия ми интегритет заради...“

„Ричард, както знаеш, приемам професията си на телевизионен журналист много сериозно...“

„Защо не идеш на майната си, затлъстял...“

Не, не. Както казва Марк, мисли какво искаш ти, какво иска той и не забравяй печелившия манталитет, както ме съветват „Десетте навика на високо-ефективните хора“. Ааааах!

11,15 ч. сутринта. Беше Ричард Финч, облечен в намачкан малинов костюм с яркосиня подплата, който се втурна гърбом в галоп, сякаш яздеше кон.

— Бриджет! Така. Ти си боклук, но отърва кожата. Горещи са го харесали. Харесали. Харесали. Имаме предложение. Мисля за момиче на повикване, мисля за Гладиятор, мисля да смачкам фасона на някой депутат. Мисля за Крис Сърл, който среща Джери Спрингър, който среща Аника Райс, която среща Зоуи Бол, която среща Майк Смит в предаването „Късна, късна закуска“.

— Какво? — възнегодувах аз.

Оказа се, че са замислили някаква долнопробна схема, в която всяка седмица аз трябва да опитвам различни професии и да се провалям в съответния костюм. Естествено, казах му, че съм сериозна журналистка и професионалистка и дори през ум не ми минава да проституирам по този начин, в резултат на което той се вкисна до крайност и заяви, че ще се замисли сериозно за приноса ми към програмата, ако въобще има такъв.

8 ч. вечерта. Крайно тъп ден в службата. Ричард Финч се опита да ми нареди да се появя в предаването по минимални шортички до увеличена снимка на Фърги в гимнастическо трико. Опитах се да бъда много печеливша по въпроса, като заявих, че съм силно поласкана, но мисля, че ще стане по-добре с истинска манекенка, когато влезе секс-богът Мат от художествения отдел със снимката в ръка и каза:

— Искаш ли да оградим целулитата й с въртящ се кръг?

— Да, да, стига да можете да го направите и на снимката на Фърги.

Това преля чашата. Повече не можах да изтърпя. Тръснах на Ричард, че в условията на договора ми не е включено да бъда унижавана на екрана и няма да го направя за нищо на света.

Прибрах се късно изтощена, за да заваря майстор Гари още там, а къщата потънала в изгорял препечен хляб под скарата, мръсни съдове и броеве на „Рибарска поща“ и „Истинският рибар“, разхвърляни навсякъде.

— Какво ще кажеш? — рече Гари и гордо кимна към творението си.

— Страхотни са! Страхотни! — възхитих се аз, но усетих, че устата ми се свива в особена форма. — Има само един малък проблем. Смяташ ли, че ще можеш да сложиш пироните така, че лавиците да са хоризонтални и на едно ниво?

Лавиците на практика бяха подредени по някакъв шантав, асиметричен начин, като пироните им бяха забити къде ли не и на различно равнище.

— А, да, разбираш ли, проблемът е в електрическия ти кабел, защото, ако пробия стената тук, ще го прекъсна — започна Гари, но в този миг иззвъня телефонът.

— Ало?

— Здравсти, военният щаб по срещите ли е? — Беше Марк от мобифона си.

— Единственото, което мога да направя, е да ги извадя и да разбия стената — продължи Гари.

— Има ли някой при теб? — изпраця Марк през шума на уличното движение.

— Не, само... — Щях да кажа майсторът, но не исках да обиждам Гари, тъй че го промених на: — Гари, един познат на Магда.

— И какво прави там?

— Естествено, ще ти трябва нов кабел — продължи Гари.

— Слушай, в колата съм. Искаш ли тази вечер да излезем на вечеря с Джайлс?

— Обещах на момичетата да се видим.

— Олеле, майко. Предполагам, че ще бъде разчленен, изкормен и щателно анализиран.

— Не, няма...

— Стой така. Минавам под моста на Уестуей. — Пук, пук, пук. — Онзи ден срещнах приятелката ти Ребека. Стори ми се много мила.

— Не знаех, че познаваш Ребека — изведнъж се задъхах аз. Ребека не ми е точно приятелка, само идва в „192“ с мен, Джуд и Шарън. Но характерното за Ребека е, че е истинска медуза. Водиш с нея разговор, който изглежда напълно приятен и дружелюбен, и изведнъж усещаш ужилване, без да разбереш откъде ти е дошло. Например, говорите си за джинси и тя казва: „Хм, да, ако имаш

целулитни бричове, най-добре ще изглеждаш в нещо майсторски скроено като «Долче&Кабана», докато тя самата има бедра на новородено жирафче, а после невинно минава на най-модните маратонки, сякаш нищо не се е случило.

— Бридж, там ли си още?

— Къде... къде се видя с Ребека? — запитах аз с писклив глас през свито гърло.

— Снощи беше на коктейла на Барки Томпсън и ми се представи.

— Снощи ли?

— Да, отбих се на връщане, защото ти щеше да закъснееш.

— И за какво си говорихте? — полюбопитствах аз, като усетих, че Гари гадно ми се хили със залепнала за устната му цигара.

— Ами, пита ме за работата и ми каза много хубави неща за теб — небрежно отвърна Марк.

— Какво каза? — изсъсках аз.

— Каза, че си с освободен дух... — Връзката прекъсна за секунда.

Освободен дух? В речника на Ребека това е равнозначно на: „Бриджет спи с всеки срещнат и е на халюциногенни наркотици.“

— Мисля, че ще мога да намеря бургия и да ги махна — подхвана пак Гари, сякаш телефонният разговор беше свършил.

— Е, най-добре ще е да не те задържам, щом при теб има някой — обади се Марк. — Приятна вечер. Да ти се обадя ли по-късно?

— Да, да, ще се чуем по-късно.

Оставих слушалката със замаяна глава.

— Точи лиги подир друга, а? — рече Гари в пристъп на рядка и крайно ненавременна интелигентност. Изгледах го зверски.

— Какво ще правим с тия лавици?

— А. Ако ги искаш хоризонтални и на една редица, ще трябва да ти сменя електрозахранването, което значи да изучукам мазилката, освен ако кабелите ти не са 3 на 4 по МДФ. Ако ми беше казала предварително, че ги искаш симетрични, работата щеше да е съвсем друга. Дано успея да ги оправя сега. — Огледа се из кухнята. — Имаш ли нещо за ядене?

— Много са хубави, прекрасни са така — изпелтечих аз.

— Ако искаш да ми сготвиш една купа от тези спагети, ще...

Току-що платих на Гари 120 лири в брой за най-шантавите лавици, само и само да го изгоня от къщи. Божичко, колко е късно. Майната му, майната му, пак телефонът.

9,05 ч. вечерта. Беше татко, което ми се стори странно, защото той обикновено оставя общуването по телефона на мама.

— Просто се обаждам да разбера как си. — Звучеше много особено.

— Добре съм — разтревожих се аз. — Ти как си?

— Много добре, много добре. Доста съм зает с градината, нали знаеш, доста зает, макар че, разбира се, там няма много работа сега през зимата... Е, как са нещата?

— Добре — отвърнах аз. — А при теб всичко наред ли е?

— О, да, да, всичко е прекрасно. Ъм, а работата ти? Как върви работата?

— Работата е добре. Тоест, както сам си видял, катастрофално. Все пак ти добре ли си?

— Аз ли? О, да, да. Знаеш, че скоро кокичетата ще подадат своите бели, бели главички. Значи при теб всичко е наред? След още няколко минути от този безумен, въртящ се в кръг разговор, направих пробив.

— Как е мама?

— А! Ами, тя... тя... ааа...

Настъпи дълга, мъчителна пауза.

— Отива в Кения. С Уна.

Най-лошото е, че миналия път историята с португалския туроператор Хулио започна след нейно пътуване с Уна.

— А ти ще ходиш ли?

— Не, не — избоботи татко. — Нямам желание да хвана рак на кожата от стоене на слънце в някакъв отвратителен анклав, докато пия пиня колада и гледам как голи до кръста танцьорки се предлагат на похотливи старци пред бюфета за закуска.

— А тя покани ли те?

— А! Всъщност не. Майка ти винаги е готова да доказва, че е самостоятелна личност, че нашите пари са нейни пари и че ѝ е позволено свободно да открива света и собствената си личност, както ѝ отърва.

— Е, ако се ограничи само до тези две неща, лошо няма — казах аз. — Тя те обича, татко. Разбра го... — едва не изгърсих „миналия път“, но го поправих на: — по Коледа. Тя просто има нужда от разнообразие.

— Знам, Бриджет, но има и още нещо. Нещо напълно ужасно. Можеш ли да почакаш?

Погледнах часовника. Вече трябваше да съм в „192“, а още не бях предупредила Джуд и Шарън, че и Магда ще дойде. И в най-добрите времена е деликатно да събираш приятелки от двете страни на брачната бариера, а Магда на всичкото отгоре току-що беше родила. Опасявах се, че това ще се отрази зле на душевното равновесие на Джуд.

— Извинявай, трябваше да затворя вратата. — Татко се беше върнал. — Та — продължи заговорнически той — днес през деня подслушах майка ти, докато говореше по телефона. Май беше с някакъв хотел в Кения. И тя каза, тя каза...

— Всичко е наред, всичко е наред. Какво каза?

— Тя каза: „Не искаме близнаци и не искаме нищо под метър и петдесет. Идваме да се забавляваме.“ Велики Боже!

— Мисълта ми е... — клетият татко направо хлипаше — трябва ли да стоя със скръстени ръце и да разрешавам собствената ми съпруга да си поръчва жиголо, който да я чака при пристигането ѝ?

За миг се обърках. Как да съветваш роден баща относно жиголните навици на родна майка, не беше описано в нито една от книгите ми за самопомощ.

Най-сетне се впуснах да помагам на татко да възстанови самочувствието си, като му препоръчах период на спокойно обмисляне, преди да обсъди нещата с мама сутринта — съвет, който прекрасно разбирах, че самата аз никога не бих могла да изпълня. Вече бях откъд всяко закъснение. Обясних на татко, че Джуд е в криза.

— Тръгвай, тръгвай! Ще поговорим, когато имаш време. Не се тревожи! — прекалено весело изрече той. — Най-добре ще е да ида в градината, докато дъждът не е завалял отново. — Гласът му звучеше странно дрезгаво.

— Татко — отбелязах аз, — девет часът вечерта е. Насред зима сме.

— А, вярно. Много хубаво. Тогава май ще да пийна едно уиски.

Надявам се да е добре.

29 януари, сряда

59,9 кг (ааах! Ама може да се дължи и на винения мях в мен), цигари 1 (мн. д.), работи 1, апартаменти 1, гаджета 1 (поддържам добра форма).

5 ч. сутринта. Няма да близна алкохол, докато съм жива.

5,15 ч. сутринта. Вечерта тревожно се възвръща в паметта ми на талази.

След задъхан спринт в дъжда пристигнах в „192“ и открих, че Магда, слава Богу, още не е дошла, а Джуд вече е в истерия, позволявайки на мисленето си лавинообразно да предвижда неизмерими беди от дребни инциденти — нещо, срещу което изрично ни предупреждава: „Не се впрягайте за дреболии.“

— Никога няма да имам деца — редеше монолога си тя, втренчена право пред себе си. — Аз съм обезценена стока. Онзи човек твърди, че жените над трийсет са просто пулсиращи ходещи яйчници.

— О, за Бога! — изсумтя Шарън и посегна към бутилката шардоне. — Не си ли чела „Самобичуване“? Това си е чисто неморално внушение, удар по жените, пропаганда на средната класа, целяща да поддържа жените в положение на роби. Дано оплешивее, дано.

— Но как сега ще се запозная с нов мъж, откъде време да започна връзка и да го убедя, че иска да има деца? Защото те никога не искат деца, преди да им се родят.

Ще ми се Джуд да не говори за биологични часовници на обществени места. Човек си се тревожи за тези неща насаме, а пред хората се мъчи да се прави, че този унизителен проблем не съществува. Да го повдигнеш наред „192“, само кара човека да изпадне в паника и да се почувства като ходещо клише.

За щастие Шарън се раздърдори.

— Прекалено много жени губят младостта си, като раждат деца в двайсетте, трийсетте и началото на четирийсетте си години, когато би трябвало да се съсредоточат върху кариерата си. Вземете пример от онази жена в Бразилия, дето роди на шейсет.

— Ура! — извиках аз. — Никой вече не иска да има деца, това се превръща в нещо, което се каниш да направиш след две-три години!

— Да-да — мрачно откликна Джуд. — Магда каза, че дори след като се оженили с Джереми, всеки път, като споменавала деца, той ставал особен и заявявал, че прекалено сериозно подхожда към живота.

— Какво, дори след сватбата? — не повярва Шарън.

— Да — отсече Джуд, взе си чантата и забързано се отправи към тоалетната.

— Имам страхотна идея за рождения ден на Джуд — рече Шарън. — Защо не ѝ подарим една замразена нейна яйцеклетка?

— Шшт — изкисках се аз. — Няма ли да е малко трудничко да я изненадаме с такъв подарък?

Точно тогава пристигна Магда, което беше пренеприятно, тъй като: а) още не бях предупредила момичетата и б) изживях шока на живота си, тъй като не бях я виждала след раждането на третото ѝ бебе и коремът ѝ още не беше се прибрал. Носеше златна риза и кадифена панделка през челото в крещящ контраст с градските защитни и спортни облекла на останалите присъстващи.

Тъкмо сипвах на Магда чаша шардоне, когато се върна Джуд, премести многозначителен поглед от корема на Магда към мен и ме стрелна гадно с очи.

— Здравсти, Магда — кисело рече тя. — Кога се очаква събитието?

— Родих я преди пет седмици — отвърна Магда и брадичката ѝ затрепера.

Знаех си, че не бива да събирам различни видове приятелки.

— Толкова ли съм дебела? — прошепна ми Магда, сякаш Джуд и Шарън бяха врагът.

— Не, изглеждаш страхотно — утеших я аз. — Направо сияеш.

— Тъй ли? — разведри се Магда. — Просто е нужно известно време да... спаднеш... нали знаеш. Пък имах и мастит.

Джуд и Шарън примижаха. Защо Самодоволните женени винаги го правят? Защо? Най-непринудено се впускат в разкази за цепвания, шевове, преливания на кръв, отрови и Бог знае още какво, сякаш подхващат лек и развлекателен светски разговор.

— Затова — продължи Магда, като се наслаждаваше на виното и се усмихваше лъчезарно на приятелките ми като току-що освободен затворник — Уони ми каза да пхна няколко зелени листа в сутиена си, става дума за зимно зеле, и след около пет часа бучката е изтеглена. Разбира се, цялата работа е доста мърлява заради потта, млякото и гнойта. А и Джереми наистина се ядосваше, че трябва да ляга при жена, кървяща отдолу и със сутиен, пълен с прогизнали зелени листа, но вече се чувствам много по-добре! Използвах цяла огромна зелка! Настъпи гробна тишина. Огледах тревожно компанията, но Джуд сякаш изведнъж се развесели и надникна надолу към фланелката си „Дона Каран“, която предизвикателно разкриваше изглед към пъпа и съвършено гладкия ѝ плосък корем, а Шарън намести сутиена си „Уъндърбра“.

— Както и да е. Стига сме говорили за мен. Как вървят нещата при вас? — продължи Магда, сякаш бе прочела една от книгите, рекламирани по вестниците, с картинка на петдесетинагодишен мъж и заглавие: „Убягва ли ви воденето на добър разговор?“ — Как е Марк?

— Странно сладък е — щастливо отвърнах аз. — Кара ме да се чувствам толкова... — Джуд и Шарън се спогледаха. Осъзнах, че вероятно звуча прекалено самодоволно. — Единственото лошо е... — смених тактиката.

— Кое? — запита Джуд и се наклони напред.

— Вероятно не е толкова важно. Но тази вечер ми се обади и каза, че се е запознал с Ребека.

— КАКВООО? — избухна Шарън. — Как смее? Къде?

— На някакъв купон снощи.

— Какво е търсил снощи на купон? — крясна Джуд. — С Ребека и без теб?

Ура! Изведнъж се почувствах като в доброто старо време. Внимателно направихме дисекция на целия телефонен разговор, на предизвиканите от него чувства и на възможната значимост на факта, че Марк вероятно беше дошъл у нас направо от купона, а беше обелил зъб за него и за Ребека цели двайсет и четири часа по-късно.

— Това е Споменавит — отсече Джуд.

— Какво, какво? — запита Магда.

— Е, не знаеш ли, когато някой непрекъснато споменава нечие име, без това изобщо да се налага: „Ребека каза това“, „Ребека има

същата кола“.

Магда притихна. Знаех точно защо. Миналата година непрекъснато ми повтаряше как подозира, че нещо става с Джереми. В крайна сметка се разбра, че той върти любов с някакво момиче от Сити. Поднесох ѝ цигара.

— Знам точно какво имаш предвид — отсече тя, сложи я в устата си и ми кимна. — И откъде накъде винаги той идва у вас? Мислех, че разполага с огромно имение в Холанд Парк.

— Да, ама, изглежда, предпочита да...

— Хммм — намеси се Джуд. — Чела ли си „Отвъд взаимната зависимост с мъж, който не може да се обвързва“?

— Не.

Ела у нас, като си тръгнем. Ще ти я покажа.

— Магда погледна Джуд като Прасчо, който се надява, че ще го поканят на разходка с Мечо Пух и Тигър.

— Вероятно просто гледа да се отърве от пазаруването и разтребването — решително заяви тя. — Никога не съм срещала мъж, който тайно да не мечтае да се грижат за него както майка му се е грижила за баща му, независимо колко самостоятелен изглежда.

— Именно — изсъска Шарън, при което Магда светна от гордост.

За жалост нещата веднага се върнаха на факта, че американецът на Джуд не беше отговорил на обаждането ѝ и Магда веднага оцапа метеното.

— Честно, Джуд! — рече тя. — Не разбирам как можеш да се справиш със срива на рублата така, че да спечелиш бурните овации на дилърите от банката, а веднага след това да изпаднеш в такова състояние заради някакъв смотаняк.

— Слушай, Маг, работата е в това — заобяснявах аз, опитвайки се да закърпя положението, — че е много по-лесно да се справиш с рублата, отколкото с един мъж. Поведението на рублата се подчинява на точни и ясни правила.

— Мисля, че трябва да изчакаш няколко дни — замислено рече Шарън. — Опитай се да не мислиш единствено за това и когато най-сетне се обади, бъди небрежна, много заета и му кажи, че нямаш време за разговори.

— Чакай малко — прекъсна я Магда. — Ако искаш да говориш с него, какъв е смисълът да чакаш три дни и после да му кажеш, че нямаш време да говориш с него? Защо не му се обадиш ти?

Джуд и Шарън зяпнаха, неможещи да повярват на предложеното от откачената Самодоволна женена. Всички знаят, че Анджелика Хюстън никога, ама никога не се обажда на Джек Никълсън и че мъжете не понасят да не бъдат преследвачи.

Работата вървеше от зле по-зле, Магда обясняваше разпалено как, когато Джуд срещне подходящия мъж, всичко ще стане от само себе си, „както лист пада от дърво“. В десет и половина Магда скочи и каза:

— Трябва да тръгвам! Джереми ще се прибере в единайсет!

— За чий дявол трябваше да каниш Магда? — изсъска Джуд в момента, в който тя се отдалечи достатъчно, за да не ни чуе.

— Беше самотна — тромаво смотолевих аз.

— Да, точно така. Защото се е наложило да прекара два часа без свидния си Джереми — отбеляза Шарън.

— Не може хем така, хем така. — Не може да е Семейна Самодоволна женена и да стене защо не е от Градското семейство на единаците — отсече Джуд.

— Честно ви казвам, ако това момиче го хвърлят в джунглата на съвременния свят на срещите с мъже, ще го изядат живо — промърмори Шарън.

— ТРЕВОГА, ТРЕВОГА, РЕБЕКА, ТРЕВОГА — зави като сирена Джуд.

Проследихме погледа ѝ през прозореца, където спираше градски джип „Мицубиши“, съдържащ Ребека — с една ръка на кормилото, а с другата притиснала телефон до ухото си.

Ребека извъртя навън дългите си крака, изви с досада очи към някого, проявил нахалството да минава наблизо, когато тя говори по телефона, пресече улицата, без да обръща внимание на колите, тъй че принуди шофьорите да натискат рязко спирачки, направи малък пирует, сякаш да каже: „Я се разкарвайте всички, това е мое собствено пространство“, блъсна се в бездомна жена с пазарска количка, но не ѝ обърна и нула внимание.

Нахлу в бара, отмятайки дългата си коса от лицето така, че веднага да падне пак като мека блестяща завеса.

— Добре, трябва да свършвам. Целувки! Чааоо! — говореше тя в телефона. — Здравсти, здрасти — обърна се към нас, целуна ни, седна и махна на сервитъора да ѝ донесе чаша. — Какво ново? Бридж, как вървят нещата с Марк? Сигурно си на седмото небе, че най-сетне си имаш гадже.

„Най-сетне.“ Бррр. Първата медуза за вечерта.

— Не си ли на седмото небе? — гукаше тя. — Ще те води ли в петък на вечерята на Адвокатското дружество?

Марк не беше споменавал нищо за никакви вечери на адвокатски дружества.

— О, извинявай, май сгафих — продължи Ребека. — Сигурна съм, че просто е забравил. А може и да смята, че няма да е честно спрямо теб. Но аз смятам, че ще се справиш. Вероятно всички ще решат, че си много сладка. Както по-късно отбеляза Шарън, това не беше медуза, беше си чиста акула. Рибарите я бяха наобиколили с лодките си и се мъчеха да я извлекат на пясъка.

Ребека се измете по някакви други дела, а ние трите се замъкнахме в апартамента на Джуд.

— „Мъжът, който не може да се обвързва, няма да ви допусне във владенията си“ — четеше на глас Джуд, докато Шарън въртеше напред-назад видеокасетата на „Гордост и предразсъдъци“ и се мъчеше да намери мястото, където Колин Фърт се хвърля в езерото. — „Той обича да посещава вашата кула като рицар вестоносец, без никаква отговорност. А после се връща в своя замък. Там може спокойно да се обажда и да бъде търсен по телефона, без вие да знаете с кого и за какво разговаря. Може да пази дома и себе си само за себе си.“ — Самата истина — промърмори Шарън. — Така, елате, сега ще се хвърли. Млъкнахме и се загледахме как Колин Фърт излиза от езерото, вир-вода мокър, в прозрачна бяла риза. Ммм. Мммм. — Да, ама — защитих се аз — Марк не е Мъж, който не може да се обвързва. Вече е бил женен.

— Е, тогава може да значи, че си Момиче-еднодневка — хлъцна Джуд.

— Копеле! — проточи Шарън. — Гадни копелета. Ох, я погледнете!

Най-сетне се завлякох вкъщи, хвърлих се очаквателно към телефонния секретар, после изумена спрях. Червената лампичка не

святкаше. Марк не беше се обаждал. Божичко, вече е шест сутринта, трябва да поспя още малко.

8,30 ч. сутринта. Защо не се е обадил? Защо? Хъмф. Аз съм уверена, интелигентна, отговорна и стабилна жена. Чувството ми за идентичност зависи от самата мен... Я почакай. Може пък телефонът да е повреден.

8,32 ч. сутринта. Сигналът звучи нормално, но ще звънна по мобифона да проверя. Ако не работи, може да значи, че всичко е наред.

8,35 ч. сутринта. Хъмф. Телефонът работи. И снощи той определено заяви, че ще се обади... О, Боже, телефонът!

— О, здравей, миличка. Не те събудих, нали? Баща ми. Моментално се почувствах гузна, задето бях такава ужасна, себична дъщеря, по-заинтересувана от собствената си четириседмична връзка, отколкото от заплахата за тридесетилетния брак на родителите си, възникнала от страна на по-високи от метър и петдесет неблизначни кенийски жигола.

— Какво се е случило?

— Всичко е наред. — Татко се засмя. — Повдигнах пред нея въпроса за телефонния й разговор и... олееле... ето я, идва.

— Е, нямам думи, миличка! — намеси се мама, грабнала слушалката. — Не знам откъде баща ти изкопава тия глупости. Разговарях за размера и разположението на леглата!

Усмихнах се. Явно двамата с татко имаме мозъци като клоаки.

— Както и да е — продължи тя, — работата се урежда. Тръгваме на осми февруари! Кения! Представи си само! Единственият негър наред снежните преспи...

— Мамо! — избухнах аз.

— Какво, мила?

— Не можеш да се изразяваш така. Това е расизъм. Ако подобни изрази се използват свободно в речника, пораждат грозно отношение и...

— Бррр! Понякога от гората не виждаш дърветата. Ооо, казах ли ти? Джули Ендърби пак е бременна.

— Слушай, наистина трябва да свършваме, много...

Какво им става на майките по телефона, та в момента, когато кажеш, че трябва да свършвате, те измислят деветнайсет напълно несъществени неща, които трябва да споделят на мига?

— Да. Това ще е третото й — обвинително продължи тя. — А, другото е, че ние с Уна решихме да преорем Интернет.

— Мисля, че Интернет не се преорава, но трябва да...

— Оране, копане, все тая! Мърл и Пърсивал са много запалени. Нали знаеш, той е бил шеф на отделението за изгаряния на лазарета в Нортхамптън. Както и да е, другото важно е: ще идвате ли с Марк за Великден?

— Мамо, вече трябва да свършвам, закъснявам за работа! — отчаяно я прекъснах аз.

Най-после, след още десет минути празни приказки, успях да се отърва от нея и отмаляла да се отпусна на възглавницата. Все пак се почувствах доста унила, че майка ми има Интернет, а аз нямам. Навремето се бях запалила, но някаква фирма, наречена ГБХ, по грешка ми изпрати 677 идентични съобщения и оттогава не виждам смисъл в това.

30 януари, четвъртък

60 кг (тревога: дантелените гащички оставят отпечатъци по телесата), брой изпробвано красиво секси копринено бельо 17, брой закупено гигантско, страховито, отблъскващо бельо за изпускащи се 1, гадже 1 (но изцяло в зависимост от укриване на страстоубийственото ново бельо от същото).

9 ч. сутринта. Кафене „Монети“. Пия кафе. Ура! Всичко е прекрасно! Току-що ми се обади! Оказва се, че снощи бил звънял, но не е оставил съобщение, тъй като се канел да позвъни пак по-късно, но заспал. Малко съмнително, но ме покани утре да го придружа на адвокатската вечеря. Също и Джайлс от службата му казал колко съм била мила по телефона.

9,05 ч. сутринта. Май тая адвокатска оргия ще е страшничка. Строго официална. Питам Марк какво се очаква от мен и той отвърна: „А, нищо. Не се притеснявай. Просто ще седнем на маса и ще се храним с няколко мои колеги. Те са ми приятели. Много ще те харесат.“

9,11 ч. сутринта. „Много ще те харесат.“ Видяхте ли, това е воалирано признание, че ще бъда подложена на оглед. Тъй че е крайно важно да направя добро впечатление.

9,15 ч. сутринта. Така, трябва да гледам позитивно на нещата. Ще бъда ненадмината: елегантна, оживена, красиво облечена. Ами сега? Нямам дълга рокля. Може Джуд или Магда да ми услужат с някоя. Така:

Подготвителен списък за вечерята на адвокатското дружество

Ден 1. (днес)

Планирано поемане на храна:

1. Закуска: плодов шейк, съдържащ портокали, банани, круши, пъпеша или други плодове според сезона. (Забел.: предзакусъчните капучино и шоколадов кроасан вече погълнати.)

2. Втора закуска: плод, но не много преди обяда, тъй като е нужен един час да се намалят ензимите.

3. Обяд: салата с протеини.

4. Следобедна закуска: стръкове целина или броколи. След работа ще отида на фитнес.

5. Хапване след фитнеса: целина.

6. Вечеря: пиле на грил със зеленчуци на пара.

6 ч. следобед. На излизане от службата. Ще ходя на късен пазар за бельо с Магда да реша проблемите с фигурата си в кратки срокове. Магда ще ми даде бижута и мн. елегантна дълга тъмносиня рокля, която според нея имала нужда от малко „помощ“. От нея разбрах, че всички кинозвезди и тям подобни на премиерите носят контролиращо бельо. Значи, че не мога да отида на фитнес, но пристягащото, твърдо бельо ще е много по-ефективно от фитнеса в този кратък срок.

Освен това в общи линии реших да нарежа случайните ежедневни посещения на гимнастическата зала в полза на напълно нова програма, започваща от утре с цялостна оценка на състоянието на фигурата и организма ми. Не мога да очаквам тялото ми да се промени видимо за вечерята, което именно е целта на купуването на бельо, но поне ще се поразкърша. А, телефонът.

6,15 ч. следобед. Шарън. Набързо ѝ разказах за програмата, предхождаща адвокатската вечеря (включително и провала с изядената на обяд пица), но когато ѝ разправих за цялостната оценка на състоянието на тялото ми, тя едва не се изплю в телефона.

— Не го прави — предупреди ме със задгробен шепот. Оказа се, че вече се е подлагала на подобна оценка при огромна жена тип

гладиатор със свирепо червена коса, която я изтъпанила пред огледало в средата на залата и ревнала:

„Тлъстините по задника ти са се смъкнали надолу и са избутали тлъстините по бедрата ти встрани под формата на бричове.“ Мразя идеята за гладиаторни жени. Открай време подозирам, че предаването „Гладиатори“ някой ден ще излезе от контрол и гладиаторите ще се впуснат да ръфат човешка плът. Шарън настоява твърдо да се откажа, но мисълта ми е, че ако, както предполага и гладиаторката, тлъстаците са способни да се плъзгат по този начин, очевидно ще е възможно да се стопи и изцеди съществуващата тлъстина и да се оформи в по-радващ окото вид, или дори видове, според случая. Не мога да не се запитам дали, ако можех да подреждам собствените си тлъстини по избор, щях да продължавам да искам да ги сваля. Май щях да имам огромни бюст и ханш и много тънка талия. Но дали разполагам с достатъчно тлъстини да ги разпределя по този начин? И къде бих мота да наместя излишъците? Ще бъде ли кофти да имам дебели ходила и уши, ако останалата част от тялото ми е съвършена?

— Пълни устни ще е добре — рече Шарън, — но не и... — сниши гласа си до погнусен шепот — дебели срамни устни.

Уф. Понякога наистина е противна. Така. Да тръгвам. Имам среща с Магда в „Маркс и Спенсър“ в 6,30 ч.

9 ч. вечерта. Обратно вкъщи. Пазаруването може най-добре да се опише като образователно. Магда държеше да развява огромните страховити гащи под носа ми. „Хайде, Бриджет: новите корсети! Мисля за седемдесетте години, мисля за ластични колани“, викаше тя, хванала някакво облекло, достойно за сериен убиец-велосипедист от черна ликра с шорти, банели и корав сутиен.

— Няма да облека това — изсъсках аз с ъгълчето на устата си. — Върни го.

— Защо?

— Ами ако някой познат го напипа?

— За Бога, Бридж. Бельото се носи да върши някаква работа. Ако например отиваш на работа с прилепнала малка рокличка или панталони, ще искаш да имаш строен силует. Никой няма да те опипва на работа, нали?

— Че защо не — възразих аз, като се сетих какво ставаше в асансьора, когато „излизах“ с Даниел Клийвър, ако някой може да

опише по този начин онзи кошмар на фобии от обвързване.

— А тези? — попитах с надежда аз, хванала страхотен комплект, направен от същата материя като черните найлонови чорапи, като само сутиенът и гащичките бяха едва оформени.

— Не! Не! Та това е от осемдесетте години. Ето това ти трябва — отсече тя и размаха нещо, което приличаше на кръстоска между една от мамините ролки и чифт от вълнените ѝ дълги долни гащи.

— Но какво ще стане, ако някой ми пусне ръка под полата?

— Бриджет, ти си направо невероятна — гръмко заяви тя. — Нима всяка сутрин ставаш с мисълта, че някой мъж всеки момент може да ти бръкне под полата през деня? Нямах ли някакъв контрол над сексуалната си съдба?

— Всъщност имам — разгорещено отвърнах аз и решително закрачих към пробната с цяла стиска корави гащи. Накрая съумях да се нацъркам в черен, каучокоподобен цял корсет, стигащ точно до под гърдите ми и непрекъснато навиващ се нагоре и надолу от двата края като непослушен презерватив. — Ами ако Марк ме види с него или го напипа?

— От теб не се очаква да се натискаш в изискан клуб. Отиваш на официална вечеря, където той трябва да впечатли колегите си. Ще се съсредоточи върху това и няма да ти пуска ръце.

Не съм много сигурна, че Марк някога се съсредоточава върху това да впечатли някого, тъй като е уверен в себе си. Но Магда е права за бельото. Човек трябва да е в крак с времето, а не да си стои оплетен в тесногръди схващания.

Така, трябва да си легна рано. Срещата ми в гимнастическата зала е утре в осем сутринта. Наистина започвам да си мисля, че цялата ми личност преминава през сеизмична промяна.

31 януари, петък. Решителният ден

50,5 кг, алкохолни единици 6 (2) [Цифрите в скоби отразяват данни, дадени на оценителя на годността ми.], цигари 12 (0), калории 4284 (1500), лъжи, изречени пред оценителя на годността ми (14).

9,30 ч. сутринта. Новата култура на здравните клубове е развила практиката личните треньори да имат право да се държат като лекари, без да са полагали каквато и да било Хипократова клетва.

— Колко алкохолни единици поглъщаш седмично? — запита „Бунтовника“ — младок в стил Брад Пит, който трябваше да оцени годността ми, докато аз седях и се мъчех да си глътна корема.

— Между четиринайсет и двайсет и една — излъгах гладко аз, при което той имаше нахалството да се намръщи.

— Пушиш ли?

— Отказах ги — измърках.

На това място Бунтовника красноречиво се загледа в чантата ми, където, добре де, имаше пакет „Силк Кът Ултра“, но какво от това?

— Кога ги отказа? — строго запита той, като чаткаше нещо на компютъра, което очевидно щеше да влезе направо във файловете на партийната централа на консерваторите и да ми осигури скоропостижно изпращане в трудов лагер следващия път, когато ме глобят за неправилно паркиране.

— Днес — твърдо отсякох аз.

Най-накрая Бунтовника измери тлъстаците ми с щипки за пране.

— Правя тези знаци, за да разбере какво меря — началнически поясни той, докато с помощта на мек флумастер ме покриваше с кръгчета и кръстчета. — Ще се махнат с малко медицински спирт.

След това трябваше да ида в залата и да правя упражнения, придружени от всякакви докосвания и погледи отблизо с Бунтовника — напр., стояхме един срещу друг, всеки сложил ръце на раменете на другия. Бунтовника клякаше и здраво удряше със задник постелката, а аз правех несръчни опити леко да свия колене. Най-накрая цялата работа заприлича на дълъг интимен секссеанс с Бунтовника, като че ли ходехме от месеци. След това се облякох и взех душ, неуверена какво трябва да правя — струваше ми се, че приличието налага поне да се върна и да го попитам кога ще се прибере за вечеря. Но, разбира се, щях да ходя на вечеря с Марк Дарси.

Мн. развълнувана за вечерята. Пробвах тоалета и наистина изглеждам отлично, със строен силует, изпълнена с признателност към страховитите гащи, за които не е нужно той да научава. Освен това не виждам причина защо да не съм подходяща дама за него. Светска жена с кариера и т.н.

Полунощ. Когато най-сетне пристигнах в Гилдхол, Марк нервно крачеше напред-назад с вечерно облекло и огромен балтон. Фу. Обичам, когато излизам с някого и той изведнъж ми заприлича на

крайно привлекателен непознат и единственото, което искам, е да хукнем към къщи и да се чукаме до самозабрава, сякаш току-що сме се запознали. (Не че имам навика да върша това с хора, с които току-що съм се запознала, естествено.) Когато ме видя, изглеждаше дълбоко шокиран, после оправи физиономията си и ме поведе към вратата с вежлив маниер на завършил обществено училище [Вероятно става дума за public school — във Великобритания добро училище, поддържано от частни дарения, обикновено с разделение между момчетата и момичетата, подготвящо за университетско образование'. Тъй като в САЩ така се наричат държавните училища, където се учи без учебни такси, това предизвиква недоразумения и у англоезичноговорещите. Вижте по този повод шегата на Бил Брайсън в „Записки от една голяма страна“ на 123.dir.bg — бел. Сашо].

— Съжалявам, че закъснях — задъхано казах аз.

— Не си — отвърна той. — Излъгах те за часа. — Отново ме изгледа доста странно.

— Какво? — запитах го аз.

— Нищо, нищо — прекалено спокойно и приятно отговори той, сякаш бях луда, качила се на покрива на кола със сатър в едната ръка и тавата на жена му в другата. Вмъкна ме през вратата, която униформен портиер ни придържа отворена.

Влязохме във висок вестибюл с тъмна ламперия, пълен с множество старци във вечерни облекла, които тихо си приказваха. Видях жена с елече от пайети, която ме загледа особено. Марк ѝ кимна мило и ми прошепна в ухото:

— Защо не прескочиш до тоалетната и не си погледнеш лицето?

Втурнах се натам. Уви, в мрака на таксито бях сложила тъмносивите сенки за очи на бузите си вместо руж, може да се случи на всеки, тъй като опаковките им са еднакви. Когато излязох от тоалетната, чисто измита, и ми взеха палтото, се заковах на място. Марк разговаряше с Ребека.

Беше облечена с тежко падаща сатенена рокля без гръб, с цвят на кафе, която прилепваше към всяка лишена от плът нейна кост, очевидно без корсет. Почувствах се като баща ми, който се яви на кулинарния конкурс на празника на Графтън Ъндъруд с торта, а когато след журирането се върна при нея, видя отгоре ѝ бележка: „Не отговаря на стандартите на състезанието.“

— Беше толкова смешно — говореше Ребека и влюбено се смееше от сърце право в лицето на Марк. — О, Бриджет! — рече тя, когато се присъединих към тях. — Как си, красавице? — Целуна ме, при което не можах да се сдържа да не направя гримаса. — Смущаваш ли се?

— Да се смущава ли? — намеси се Марк. — Че защо да се смущава? Тя е олицетворение на вродената изисканост, нали, Бридж?

За стотна от секундата забелязах по лицето на Ребека изражение на тревога, но после го сподави и заяви:

— Ах! Колко е мил! Толкова се радвам за вас! — после отплава, като се обърна и хвърли предизвикателен поглед на Марк.

— Изглежда много приятна — отбеляза той. — Винаги е толкова приятелски настроена и интелигентна.

Винаги ли? Замислих се. Винаги? Бях останала с впечатлението, че се е виждал два пъти с нея. Той плъзна ръка в опасна близост с корсета ми, та се наложи да отскоча встрани. Няколко тежкари се приближиха до нас и започнаха да поздравяват Марк за нещо, което бил направил с някакъв мексиканец. Той мило си побъбри с тях около минута-две и умело ни измъкна и насочи към ресторанта.

Беше мн. лъскав: тъмно дърво, кръгли маси, полилеи и проблясващ кристал. Лошото беше, че трябваше да отскачам от Марк всеки път, когато плъзваше ръка около талията ми.

Нашата маса вече се запълваше с широк спектър от трийсетинагодишни юристи с крехка самоувереност, които гръмко се смееха и се опитваха да се засенчат с плоски шегички, които очевидно са върховете на айсбергите на юридическите и компютърните познания:

— Как ще разбереш, че си се прирастил към Интернет?

— Като осъзнаеш, че не знаеш пола на тримата си най-добри приятели.

Хааа. Уааа. Хахаха.

— Когато не можеш да напишеш точка, без да добавиш со.ук?

БААААААААААА!

— Когато записваш всичките си задачи в протокола на HTML.

Блааааа хаха. Браааах. Хахах.

Когато цялата зала се зае с яденето, някоя си Луиз Бартън-Фостър (невероятно готова с мнения по всички въпроси адвокатка и от

типа, който си представяте как ви насилва да ядете чер дроб) взе думата и започна да обяснява нещо, което звучеше като тримесечна борба с пълни идиоти.

— Но в известен смисъл — говореше тя, яростно вторачена в менюто — човек може да поспори дали целият Европейски протокол е чак толкова несъстоятелен.

Бях си много добре, просто си седях мълчаливо, хапвах си и си пийвах, докато Марк внезапно не се обади:

— Мисля, че си напълно права, Луиз. Ако се накая пак да гласувам за торите, ще трябва да ме убедят, че възгледите ми са: а) взети под внимание и б) приложени на практика.

Зяпнах го ужасена. Почувствах се като приятеля ми Саймън навремето — играел си с едни дечица на някакво гости, когато се появил дядо им, който се оказал Робърт Максвел. Едва тогава Саймън се вгледал в невръстните същества и забелязал, че всички са мини Робърт-Максуеловци с рошави веждички и масивни брадички.

Разбирам, че при започване на връзка с нов мъж между вас ще има различия, които трябва да бъдат уталожени или изгладени като остри ръбове, но никога, дори и след милион години, не бих предположила, че мога да легна с мъж, който гласува за консерваторите. Изведнъж осъзнах, че изобщо не познавам Марк Дарси и бе напълно възможно през всички седмици, когато излизахме, той тайно да е колекционирал ограничените издания на миниатюрни керамични животинки с нощни шапчици от последните страници на неделните притурки или да се е измъквал скришом на мачове по ръгби с автобус и да се е плезел на останалите шофьори през задното стъкло.

Разговорът ставаше все по-снобски и по-снобски, все по-нафукан и по-нафукан.

— Откъде знаеш, че е между 4,5 и 7? — лаеше Луиз към мъж, който приличаше на принц Андрю в раирана риза.

— Учил съм икономика в Кеймбридж.

— Кой ти е преподавал? — троснато запита друго момиче, сякаш тъкмо това щеше да реши спора.

— Добре ли си? — прошепна ми Марк с ъгълчето на устата си.

— Да — смънках аз с наведена глава.

— Но ти... трепериш. Казвай. Какво има?

Наложи се да му кажа.

— Ами да, гласувам за торите. Какво лошо има в това? — рече той и ме загледа невярващо.

— Шшшт — изсъсках аз и притеснено огледах масата.

— Какъв е проблемът?

— Ами просто — започнах аз и ми се прищя Шарън да е с мен, — ако аз гласувах за торите, щях да съм социален парий. Все едно да ида в кафене „Руж“ на кон, придружена от глутница копои, или да давам вечери на лъскави маси със спомагателни чинийки.

— Вместо да гласуваш като мен ли? — засмя се той.

— Ами да — смотолевих аз.

— Тогава за кого гласуваш?

— За лейбъристите, естествено — изсъсках аз. — Всички гласуват за лейбъристите.

— Е, мисля, че е доказано извън всякакво съмнение, че това не е така, поне досега — отсече Марк. — Но все пак ми е интересно защо.

— Какво?

— Защо гласуваш за лейбъристите?

— Ами... — Млъкнах и се замислих. — Защото, да гласуваш за лейбъристите, значи, че имаш леви убеждения.

— А! — това, изглежда, му се стори крайно забавно. Вече всички ни слушаха.

— И социалистически — добавих аз.

— Социалистически. Разбирам. Като социалистически означава...?

— Работническа солидарност.

— Е, Блеър не се кани да глези профсъюзите, нали? — заяде се той. — Виж само какво казва за четвъртата клауза.

— Да, ама торите са боклук.

— Боклук ли? — жегна се той. — Икономиката днес е в най-доброто си състояние от седем години насам.

— Не, не е — убедено изрекох аз. — Пък и да е, те са я закърпили нарочно, защото приближават избори.

— Какво са закърпили? Икономиката?

— Каква е разликата във възгледите на Блеър за Европа в сравнение с тези на Мейджър? — включи се Луиз.

— Да. И защо не може да излезе насреща на обещанието на торите да увеличават разходите за здравеопазване година по година в

реални срокове? — обади се и „принц Андрю“.

И пак започнаха да се фукляват един пред друг. Най-сетне не издържах.

— Въпросът е, че се гласува за принципа, а не за незначителните подробности при този или онзи процент. И е напълно очевидно, че лейбъристите защитават принципите за солидарност, взаимно съчувствие, подкрепа на обратните и самотните майки и Нелсън Мандела, на фона на гръмогласни, високомерни пуяци, които се чукат с всичко и всички вляво, центъра и дясно, отсядат в Париж в хотел „Риц“, а после лъготят по телевизията в предаването „Днес“.

Над масата се възцари гробно мълчание.

— Е, мисля, че по-точно не би могла да го кажеш — разсмях се Марк и ме поглади по коляното. — Тук не можем да спорим с теб.

Всички ни гледаха. И тогава, вместо някой да се вкисне, както би станало в нормалния свят, те се престориха, че нищо не се е случило, и се върнаха към дрънканиците си и магарешкия смях, без да ми обърнат повече нула внимание.

Не можах да преценя колко лош или добър беше този инцидент. Все едно се намирах сред племе от Папуа (Нова Гвинея), бях настъпила по мазола кучето на вожда и не знаех дали мърморенето на разговора означава, че това е без значение, или е обсъждане как да сготвят главата ми на фрикасе.

Някой почука по масата за тостовете, които бяха истински, истински, смазващо, до сълзи отегчителни. Щом свършиха, Марк прошепна.

— Искаш ли да ставаме?

Сбогувахме се и тръгнахме през залата.

— Тъъ... Бриджет — обади се той, — не искам да те тревожа, но около талията се е появило нещо много странно.

Стрелнах ръката си да проверя. Страховитият корсет някак си се беше навил откъм двата края и се бе превърнал в буца на талията ми, наподобяваща огромна резервна гума.

— Какво е? — кимна към нея Марк, като се усмихваше на хората, докато минавахме между масите.

— Нищо — измънках аз. Щом излязохме от залата, се втурнах към тоалетната. Беше страшно трудно да съблека роклята, да опъна

страховития корсет и отново да надяна кошмарния ансамбъл. Отчаяно ми се искаше да бях облякла торбести панталони и пуловер.

Когато се върнах във вестибюла, едва не побягнах обратно. Марк разговаряше с Ребека. Пак. Тя шепнеше нещо в ухото му, а после избухна в отвратителен цвилещ смях.

Отидох при тях и неловко застанах отстрани.

— Ето я и нея! — рече Марк. — Оправи ли се?

— Бриджет! — престори се Ребека, че се радва да ме види. — Чух, че си впечатлила всички с политическите си възгледи!

Щеше ми се да измисля нещо мн. духовито в отговор, но вместо това стоях като пън и гледах изпод смръщени вежди.

— Всъщност беше страхотно — отбеляза Марк. — Накара всички ни да се почувстваме като надути пуяци. Е, трябва да тръгваме, радвам се, че се видяхме.

Ребека прочувствено целуна и двамата ни в облак от скъп парфюм и се понесе обратно към ресторанта по начин, очебийно демонстриращ надежда, че Марк я гледа.

Не можах да измисля какво да кажа, докато вървахме към колата. Те двамата с Ребека очевидно ми се бяха подигравали зад гърба, а после той се опита да замаже нещата. Искаше ми се да мога да се свържа с Джуд и Шарън за съвет.

Марк се държеше като че ли нищо не се е случило. В момента, в който потеглихме, започна да се опитва да плъзне ръка по бедрото ми. Защо колкото по-малко ти се иска да правиш секс, толкова повече го искат мъжете?

— Не е ли по-добре да държиш ръцете си на волана? — проговорих аз, като отчаяно се опитвах да се отдръпна, за да отдалеча ръба на каучуковото бельо от пръстите му.

— Не. Искам да те схрускам — отвърна той и едва не се качи на тротоара.

Успях да се опазя, като се престорих, че ме е страх от катастрофа.

— О! Ребека попита не искаме ли идем някой път на вечеря — заяви той.

Не можах да повярвам на ушите си. Познавам Ребека от четири години и нито веднъж не ме е канила на вечеря.

— Изглеждаше чудесно, нали? Роклята ѝ беше страхотна. Ето на, Споменавит. Споменавит пред самите ми уши. Бяхме стигнали Нотинг Хил. На светофара, без да ме пита, той просто зави към моя апартамент в противоположна на къщата му посока. Пазеше замъка си непокътнат. Вероятно беше пълен с послания от Ребека. Аз бях момиче-еднодневка.

— Къде отиваме? — избухнах аз.

— При теб. Защо? — запита той и разтревожено се огледа.

— Именно. Защо? — яростно се развиках аз. — Излизаме от четири седмици и шест дни. И никога не сме ходили у вас. Нито веднъж. Никога! Защо?

Марк запази гробно мълчание. Даде мигач, зави наляво и пое обратно към Холанд Парк, без да пророни дума.

— Какво има? — най-сетне запитах аз.

Той гледаше право пред себе си и включи мигача.

— Не обичам да ми крещат.

Когато стигнахме в къщата му, беше ужасно. Качихме се мълчаливо по стълбите. Той отвори вратата, взе си пощата и запали осветлението в кухнята.

Кухнята се оказа с височината на двуетажен рейс, оформена изцяло от блестяща неръждаема стомана така, че да не можеш да разбереш кое е хладилникът. Представляваше странно отсъствие на каквито и да било вещи, разхвърляни наоколо, и три кръга студена светлина по средата на пода. Той отиде в другия ѝ край, крачките му глухо отекваха, като че ли бяхме в подземна пещера по време на училищна екскурзия, втренчи се тревожно в стоманените врати и рече:

— Искаш ли чаша вино?

— Да, с удоволствие — вежливо отвърнах аз. Пред стоманения барплот за закуска имаше няколко модерни на вид високи столчета. Покатерих се неумело на едно от тях, чувстваща се като Дез О'Конър, подготвящ се да пее дует с Анита Харис.

— Добре — каза Марк.

Отвори една от стоманените врати, забеляза, че за нея е прикрепена кофата за боклук и бързо я затвори, отвори друга и с учудване се втренчи в миална машина. Забих поглед в пода, досмеша ме.

— Червено или бяло вино? — рязко запита той.

— Бяло, моля.

Изведнъж усетих умора, обувките ми убиваха, страховитите гащи се връзваха в мен. Прииска ми се да се прибера у дома.

— А! — Беше открил хладилника.

Огледах се и забелязах телефона на един от плотовете. Стомахът ми се сви. Червената лампичка святаше. Вдигнах очи и видах Марк, застанал точно пред мен, хванал бутилка вино в шикозна желязна мрежа. И той изглеждаше извънредно нещастен.

— Виж, Бриджет, аз...

Скочих от стола да го прегърна, но ръцете му веднага обгърнаха талията ми. Отдръпнах се. Трябваше да се отърва от проклетото нещо.

— Ще се кача за минутки горе — казах аз.

— Защо?

— Трябва ми тоалетна — диво изрекох аз и хукнах с вече убийствените обувки нагоре по стълбите. Влязох в първата попаднала ми стая, която се оказа гардеробната на Марк — цялата пълна с костюми, ризи и редици обувки. Свалих роклята и с огромно облекчение започнах да беля страховитите гащи, като си правех сметка да облека някакъв халат и тогава вече да се почувстваме удобно и да оправим нещата, но внезапно на прага застана Марк. Аз замръзнах, със страховитото белъо наяве за пълен оглед, и започнах френетично за го дърпам от себе си, докато той ме гледаше с отворена уста.

— Чакай, чакай — каза, когато посегнах към халата и внимателно се втренчи в корема ми. — Сама ли си рисувала тези кръгчета и кръстчета върху себе си?

Опитах се да обясня на Марк за Бунтовника и невъзможността да намеря медицински спирт в петък вечерта, но той само продължи да изглежда много уморен и объркан.

— Съжалявам, нямам представа какво ми говориш — отсече. — Трябва да поспя. Искаш ли да си лягаме?

Отвори друга врата и запали лампата. Хвърлих един поглед и нададох висок писък. Там, в огромното бяло легло, лежеше стройно момче с ориенталски черти, чисто голо, което се усмихна налудничаво и протегна към нас ръце, в които държеше две дървени топчета на връвчица и малко зайче.

3. ООРИС!

1 февруари, събота

59,2 кг, алкохолни единици 6 (ама смесени с доматен сок, мн. хранителен), цигари 400 (съвсем разбираемо), зайци, сърни, фазани и др. фауна, открити в леглото 0 (огромен успех в сравнение с вчера), гаджета 0, гаджета момчета на бившето гадже 1, брой нормални потенциални гаджета, останали на света 0.

12,15 ч. през нощта. Защо ми се случват тези неща? Защо? ЗАЩО? Единствения път, когато някой изглежда напълно разумен мъж, одобрен от майка и баща, при това неженен, нелуд, неалкохолик и емоционален неебател, изведнъж се оказва обратен, падащ си по секс с животни перверзник. Нищо чудно, че не искаше да ходя в къщата му. Не е било, защото има фобия от обвързване, пада си по Ребека или аз съм момиче-еднодневка. Било е, защото в спалнята му се въргалят ориенталски момчета с представители на дивата фауна.

Шокът беше разтърсващ. Потресаващ. Взирах се в ориенталчето около две секунди, после на бегом се върнах в гардеробната, метнах си роклята, юрнах се надолу по стълбите, съпътствана от крясъци в спалнята зад гърба ми, сякаш Виетконг колеше американски войници, добрах се до улицата и френетично заразмахвах ръце към такситата като проститутка на повикване, попаднала на клиент, който иска да прави с нея неназоваеми неща.

Може би е вярно това, което казват Самодоволните женени за ергените — че са останали неженени, понеже имат някакъв огромен недостатък. Затова всичко е толкова шибано, шибано, шибано... Не искам да кажа, че да си обратен само по себе си е недостатък, но определено е, ако си гадже на някой, който се преструва, че не е. Четвърта поредна година ще бъда сама на Свети Валентин и ще прекарам следващата Коледа в единично легло в къщата на родителите ми. Пак. Орис. Ооориис!

Ще ми се да можех да звънна на Том. Колко типично за него — да се измете в Сан Франциско точно когато имам нужда от съвет за обратната гледна точка. Часове наред ме моли за съвети при неговите кризи с други обратни, а когато аз имам нужда от съвет при криза с обратен, какво прави той? Омита се в ПРОКЛЕТИЯ САН ФРАНЦИСКО.

Спокойно, спокойно. Разбирам, че не е справедливо да обвинявам за целия инцидент Том, най-вече защото няма нищо общо с него, не бива да церя раните си, като си го изкарвам на други. Аз съм уверена, интелигентна, отговорна и стабилна жена, напълно в мир със себе си... Ааах! Телефонът.

— Бриджет. Марк е. Съжалявам. Много съжалявам. Случилото се е наистина ужасно.

Гласът му беше отчаян.

— Бриджет?

— Какво? — отвърнах аз, като се мъчех да накарам ръцете си да спрат да треперят, за да мога да запаля цигара.

— Знам как изглеждаше всичко. Изживях не по-малък шок от теб. Никога в живота си не го бях виждал.

— Че кой беше тогава? — избухнах аз.

— Оказа се, че е синът на икономката ми. Дори не знаех, че има син. Бил шизофреник.

Дочух викове в помещението, откъдето се обаждаше.

— Идвам, идвам. Божичко. Виж, ще трябва да оправя тази каша. Май се опитва да я удуши. Мога ли да ти се обадя по-късно? — Още викове. — Изчакай само... Бриджет, ще ти се обадя утре сутринта.

9 ч. сутринта. Ааах! Ааах! Телефонът. Ура! Не! Орис! Току-що се сетих какво беше станало.

9,30 ч. сутринта. Не беше Марк, а майка ми.

— Знаеш ли, мило, направо съм бясна.

— Мамо — безцеремонно я прекъснах аз. — Имаш ли нещо против да ти се обадя по клетъчния?

Събитията се връщаха в паметта ми на талази. Трябваше да я накарам да освободи телефона за Марк, в случай че се опита да ми се обади.

— На клетъчния ли, миличка? Не ставай глупавичка, ти нямаш такова телефонче, откак беше двегодишна. Помниш ли го? С рибките

по него? О! Татко иска да ти каже нещо, но... Както и да е, вече е тук.

Зачаках, хвърляйки френетични погледи към мобифона и часовника.

— Здравей, миличка — немощно заговори татко. — Няма да ходи в Кения.

— Прекрасно, браво — казах аз, доволна, че поне един от нас не е в криза. — Как го постигна?

— Никак. Паспортът ѝ е изтекъл.

— Ха! Страхотно. Не ѝ казвай, че издават нови.

— О, тя знае, знае — обясни ми той. — Работата е там, че ако искаш нов паспорт, ти трябва нова снимка. Тъй че не е от уважение към мен, става въпрос просто за флиртове с митничарите.

Мама грабна слушалката.

— Това е напълно нелепо, миличка. Снимах се и като погледнах снимката, се ужасих — изглеждам направо древна. Уна ми каза да опитам в автомат, но стана още по-лоша. Ще си запазя стария паспорт и точка по въпроса. Всъщност как е Марк?

— Добре е — отвърнах аз с писклив треперещ глас, като едва се съдържах да не добавя: обича да спи с ориенталски юноши и да се пипа със зайци, колко забавно!

— Чудесно! Ние с татко решихме, че ще ни е приятно, ако дойдете двамата с Марк утре на обяд. Не сме ви виждали заедно. Мисля да хвърля една лазаня във фурната с малко фасул.

— Може ли да ти се обадя по-късно? Закъснявам за... йога! — просветна ми изведнъж.

След сравнително кратко петнайсетминутно заключително слово, по време на което разбрах, че британските паспортни служби с цялото си могъщество няма начин да излязат наглава с мама и старата ѝ снимка, най-сетне успях да се отърва от нея и заопипвах за нова цигара, отчаяна и объркана. Икономка? Да, знам, че има икономка, но... Пък и тая работа с Ребека. А и гласува за торите. Май ще хапна малко сирене. Ах! Телефонът.

Беше Шарън.

— О, Шарън — нещастно започнах аз и се заех да изливам историята.

— Спри дотук — отсече тя още преди да бях стигнала до ориенталското момче. — Млъкни. Ще го кажа само веднъж и искам да

ме слушаш внимателно.

— Какво? — попитах, докато си мислех, че ако на този свят има човек, който не е способен да каже нещо само веднъж, с изключение на майка ми, това е Шарън.

— Късай веднага.

— Ама...

— Късай. Имаш предупредителните симптоми — гласува за торите. Късай бързо, преди да си хлътнала по-дълбоко.

— Ама почакай, това не е...

— О, за Бога — изръмжа тя. — Показва всички признаци, нали? Идва в къщата ти, получава всичко наготово. Ти се явяваш наконтена заради гадните му консервативни приятелчета, а какво прави той? Флиртува с Ребека. Държи се покровителствено с теб. И гласува за торите. Всичко това е манипулативно, патерналистично...

Погледнах нервно часовника.

— Ъм, Шарън, може ли да ти се обадя по мобифона?

— Какво! За да не би той да ти се обади? Не! — избухна тя.

Точно в този миг мобифонът зазвъня.

— Шарън, трябва да свършваме. Ще ти се обадя по-късно.

Натиснах нетърпеливо бутона на мобифона.

Джуд.

— Ох, ох, имам такъв махмурлук. Май ще повърна — впусна се в дълга и предълга история за купон в бар „Мет“, но трябваше да я прекъсна, тъй като чувствах, че въпросът с ориенталчето е по-неотложен. И се оказах права. Не съм била егоистка.

— Божичко, Бридж — възкликна Джуд, когато свърших. — Ти, малка клетнице. Мисля, че си се държала наистина, наистина добре. Сериозно. Страхотна си.

Изпитах огромен прилив на гордост, последван от озадаченост.

— Какво толкова съм направила? — попитах аз и огледах стаята, двоумяща се дали да се усмихна самодоволно, или да примигна объркано.

— Направила си точно каквото пише в „Жените, които обичат прекалено много“. Не си направила нищо. Просто си се оттеглила. Не можем да решаваме проблемите им вместо тях. Просто се отдръпваме.

— Да, да — закимах сериозно аз.

— Не им желаем злото. Не им желаем доброто. Не им се обаждаме. Не се срещаме с тях. Просто се оттегляме. Син на икономката, друг път. Щом има икономка, защо непрекъснато е у вас и те кара да миеш чинии?

— Ами ако все пак е бил синът на икономката?

— Стига, Бриджет — сурово ме скастри Джуд. — На това терапевтите му викат Неприемане.

11,15 ч. сутринта. Уредих си среща с Джуд и Шарън за обяд в „192“. Така. Няма да се отдавам на Неприемане.

11,16 ч. сутринта. Да. Напълно оттеглена съм. Видяхте ли!

11,18 ч. сутринта. Майната му, майната му, майната му, не мога да повярвам, че още не ми се е обадил. Мразя пасивно-агресивното поведение по телефона в съвременния свят на нашите срещи, при което необаждането се използва като средство за предаване на послание. Ужасно е, ужасно — едно-едничко обаждане или необаждане означава огромното разстояние между любов, щастие и приятелство от една страна, и захвърлянето ти отново в безпощадната окопна война на свалката с нов мъж, също като преди, само дето чувството, че си прекарана, е къде-къде по-силно.

Пладне. Не мога да повярвам. Телефонът зазвъня, докато го гледах вторачено, сякаш го накарах да зазвъни с помощта на мисловните си вибрации, и този път беше Марк.

— Как си? — уморено попита той.

— Добре съм — отвърнах, като се опитвах да бъда оттеглена.

— Да те взема ли за обяд да си поговорим?

— Ъм, ще обядвам с момичетата — отвърнах, този път наистина крайно оттеглено.

— Боже мой.

— Какво?

— Бриджет. Имаш ли представа каква нощ прекарах? Онова момче се опита да удуши майка си в кухнята, къщата гъмжеше от полиция и санитарни, навсякъде спринцовки с успокоителни, търчане по болници, бѣкаше от истерични филипинци. Наистина, наистина съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това, но и аз го преживях, и то не по моя грешка.

— Защо не се обади досега?

— Защото всеки път, когато имах свободна секунда да ти звънна по шибания телефон или мобифон, те бяха заети!

Хмммм. Оттеглянето не мина особено добре. Наистина е изживял ужасни неща. Уредихме си среща за вечеря, а той каза, че следобед ще спи. Сам, надявам се искрено и дълбоко.

2 февруари, неделя

58,8 кг (отлично — превръщам се в ориенталско момче), цигари 3 (мн. д.), калории 2100 (мн. умерено), гаджета пак 1 (ура!), книги за самопомощ, преброени на глас с отвратен, невярващ тон 37 (съвсем нормално за наше време).

10 ч. вечерта. В моя си апартамент. Всичко пак е добре. Ще започна с това, че вечерята беше малко неловка, но се подобри, когато реших да повярвам на историята му, особено след като ми каза, че днес мога да ида и да се видя с икономката му. Но после, докато ядохме шоколадовия мус, той каза:

— Бридж? Снощи, още преди всичко това да се случи, започнах да усещам, че нещата между нас не вървят както трябва.

Ледена буца на ужас заседна в стомаха ми. Което си е чиста ирония, защото самата аз си мислех, че нещата между нас не вървят добре. Обаче всичко е наред, когато ти си мислиш, че нещата не вървят добре в една връзка, но ако другият започне да прави същото, това е все едно чужд човек да критикува майка ти. Освен това те кара да мислиш, че ще те зарежат, което, без да смятаме болката, загубата, разбитото сърце и т.н., е крайно унижително.

— Бридж? Хипнотизирана ли си?

— Не. Защо смяташе, че нещата не отиват на добре? — едва прошепнах аз.

— Ами всеки път, когато се опитвах да те докосна, ти отскачаше от мен, като че ли съм някой дърт похотлив пръч.

Огромно облекчение. Обясних му за страховитите гащи, при което той се смя от сърце. Поръча десертно вино, двамата понаправихме главите и най-накрая се озовахме в апартамента ми и фантастично се изучахме. Тази сутрин, докато се излежавахме и четяхме вестници пред камината, започнах да се питам дали да не повдигна въпросите за Ребека и защо винаги идваме у нас. Но Джуд ми

беше забранила да го правя, защото ревността е кр. непривлекателна за другия пол.

— Бриджет — извика Марк, — ти май си в транс. Питам те какъв е смисълът на новата система за окачване на лавици? Медитираш ли? Или в системата за окачване на лавици има нещо будистко?

— Заради електрическият кабел е — промърморих аз.

— Какви са всички тези книги? — запита той, стана и ги заоглежда. — „Как да сваляме млади жени: Наръчник за мъже над трийсет и пет“? „Ако Буда се сваляше“? „Търси си го“ от Виктор Киам?

— Това са книгите ми за самопомощ — защитих ги аз.

— „Какво искат мъжете“? „Отвъд взаимната зависимост с мъж, който не може да се обвързва“? „Как да обичаме мъжа, с когото не живеем, без да губим ума си“? Разбираш ли, че изграждаш най-големия обем теоретични познания за поведението на обратния пол, познат във вселената? Започвам да се чувствам като опитно зайче!

— Ъм...

Той се ухили.

— По две ли трябва да се четат? — попита и извади една книга от лавицата. — За да покриваш въпроса от двете му страни? „Как да сме щастливи сами“ заедно с „Как да открием съвършения партньор за трийсет дни“? „Опростен будизъм“ с „Търси си го“ от Виктор Киам?

— Не — възнегодувах аз. — Четат се поотделно.

— Защо, за Бога, купуваш тия неща?

— Ами всъщност си имам теория за това — започнах въодушевено (защото наистина си имам теория). — Ако се замислиш за останалите световни религии като...

— Останалите световни религии? А коя е неостаналата?

Хм. Понякога ми се иска Марк да не е толкова печен юрист.

— Книгите за самопомощ.

— Да, помислих си, че ще кажеш това. Бриджет, книгите за самопомощ не са религия.

— Ами, не са! Те са нова форма на религия. Човешките същества са като потоци вода и когато на пътя им се изправи преграда, те бълбукат, заобикалят я и търсят нов път.

— Бълбукат и заобикалят, Бридж?

— Мисълта ми е, че когато организираниите религии се провалят, хората започват да търсят нови правила. И в действителност, както се опитах да ти кажа, ако внимателно прочетеш книгите за самопомощ, ще забележиш, че в тях има много идеи, сходни с другите религии.

— Като например? — попита той и окуражително махна с ръка.

— Ами, будизмът и...

— Не, какви идеи?

— Ами — започнах аз леко паникьосана, защото за нещастие теорията ми още не е доразвита, — положителното мислене. В „Емоционална интелигентност“ пише, че оптимизмът, вярата, че всичко ще се оправи, е най-важното нещо. Освен това вярата в самия себе си, като в „Емоционална увереност“. А ако погледнеш християнството...

— Дааа...?

— Ами онова, което четат на сватбите, е същото: „Остават три неща: вяра, надежда и любов“. После изживяване на момента — това е в „Изкуството да бъдеш бог“, а също и в будизма. Марк ме гледаше, като че ли съм луда.

— ...И опрощението — в „Можеш да изцелиш живота си“ пише, че храненето на лоши чувства е вредно за самия теб и трябва да прощаваш на хората.

— А това откъде е? Надявам се, не от Исляма. Не вярвам, че в религия, която повелява да ти отсекаш ръцете, ако откраднеш една кифла, бъка от опрощение. — Марк клатеше става и ме гледаше втренчено. Стори ми се, че всъщност не разбра теорията ми. Но може би това е, защото духовното у Марк не е на висота, което всъщност можеше да се окаже друг проблем за връзката ни.

— „И опрости греховете ни, както ние прощаваме на нашите длъжници!“ — възнегодувах аз. Точно тогава звънна телефонът.

— Сигурно е от военния щаб по срещите — отбеляза Марк. — Или Кентърберийският епископ?

Беше майка ми.

— Какво правиш още там? Дъра-бъра. Мислех, че двамата с Марк ще дойдете на обяд.

— Но, мамо... — Бях сигурна, че не бях потвърждавала, че ще ходим на обяд, сигурна бях. Марк вдигна очи към тавана и се посвети на футбола.

— Моля те, Бриджет. Направила съм три торти „Павлова“, макар че всъщност, където една, там и три, извадих вече лазанята и...

Чух в далечината гласа на татко: „Остави я на мира, Пам“, докато тя продължи да нарежда за опасностите при повторното замразяване на месото, после се обади той.

— Не се безпокой, мила. Сигурен съм, че не потвърди поканата. Тя сама си го е втълпила. Ще се опитам да я усмиря. Все пак лошата новина е, че заминава за Кения.

Мама му изтръгна слушалката.

— С паспорта всичко се уреди. Направиха ми прекрасна снимка в онзи младоженски магазин в Кетъринг, знаеш го, където Урсула Колингуд и Карън си направиха снимките.

— Без ретуш?

— Без! — възмути се тя. — Е, може да са пипнали нещичко с компютъра, но няма нищо общо с ретуша. Та ние с Уна тръгваме следващата събота. Само за десет дни. Африка! Представяш ли си!

— А татко?

— Стига и ти, Бриджет! Животът е за живеене! Ако татко предпочита да го прекарва между голфа и бараката с градинарските сечива, това си е за негова сметка!

Най-сетне успях да се изтръгна, подсещана от Марк, застанал над главата ми с навит на ролка вестник в ръката, с който удряше по ръчния си часовник. Отидохме у тях и вече твърдо му вярвам, защото икономката беше там, чистеше кухнята заедно с още петнайсет членове на родата си, всеки от които изрази желание да се кланя на Марк като на Господ. После останахме в къщата и запалихме много свещи в спалнята. Ура! Мисля, че всичко е наред. Да. Определено е наред. Обичам Марк Дарси. Понякога изглежда малко страховитичък, но всъщност е много мил и сладък. Което е добре. Така мисля. Особено поради факта, че след дванайсет дни е Свети Валентин.

3 февруари, понеделник

58,6 кг (мн. д.), алкохолни единици 3, цигари 12, брой дни до Свети Валентин 11, брой минути, прекарани в разсъждения върху погрешността на женското вманиачаване около Свети Валентин, припл. 162 (кофти).

8,30 ч. сутринта. Надявам се татко да е добре. Ако мама замине в събота, това ще рече, че ще го остави сам за Свети Валентин, което не е много хубаво. Може аз да му изпратя картичка, все едно съм тайнствена обожателка.

Интересно какво ще направи Марк. Сигурно поне ще ми изпрати картичка.

Искам да кажа, определено ще изпрати.

А може да ме заведе на вечеря или на друго специално място. Мммм. Мн. е хубаво за разнообразие да си имаш гадже за Свети Валентин. А, телефонът.

8,45 ч. сутринта. Беше Марк. Утре заминава за две седмици в Ню Йорк. Всъщност звучеше доста неприветливо и каза, че е прекалено зает да се видим довечера, защото трябвало да подготвя документите си и всичко останало.

Успях да се държа мило и казах: „О, чудесно“, когато ми се искаше да изкрещя: „Но следващия петък е Свети Валентин! Бааааа!“

Както и да е. Това е детинщина. Важна е връзката, а не циничните празници, предназначени да пълнят джобовете на търговците.

4 февруари, вторник

8 ч. сутринта. В кафенето на капучино и шоколадов кроасан. Ето, виждате ли! Изтръгнах се от отрицателните мисли и вероятно е много хубаво, че Марк заминава. Давам му възможност да се опъне назад като марсиански ластик, както пише в „Марс и Венера на среща“, и наистина да почувствам привлекателността му. Освен това ще имам възможност да поработя върху себе си и да наваксам със собствения си живот.

План за времето, докато Марк го няма

1. Да ходя всеки ден във фитнесзалата.
 2. Да прекарам много приятни вечери с Джуд и Шарън.
 3. Да продължа добрата работа по оправянето на апартамента.
 4. Да прекарвам повече време с татко, докато мама я няма.
 5. Здравата да поработя, за да подобря положението си.
- О! И очевидно да сваля три кила.

Пладне. В службата. Мирна сутрин. Трябваше да подготвя материал за чистите коли. „Това означава екологично чисти, Бриджет — поясни Ричард, — не добре измити.“

Рано-рано стана съвсем ясно, че темата за чистите коли е направо невъзможна и имах много време да си мечтая за Марк Дарси и да измислям нова собствена бланка, като използвах различни шрифтове и отсенки, докато се мъчех да родя нова тема за предаване, която ще ме изведе начело на... Ееех!

12,15 ч. по обяд. Проклетият Ричард Финч с крясъци:

— Бриджет! Тук не е Социални грижи. Намираш се на съвещание на телевизионни продуценти. Ако се налага да зяпаш през прозореца, поне се опитай да го правиш, без непрекъснато да вкарваш и изкарваш тази химикалка от устата си. Ще можеш ли?

— Да — намусено отвърнах аз и оставих химикалката на масата.

— Не, не да извадиш химикалката от устата си, а да ми намериш средностатистически гласоподавател от средната класа, над петдесетгодишен, със собствена къща, който е „за“.

— Да, няма проблем — небрежно отвърнах аз, като реших по-късно да се допитам до Пачули за какво.

— За какво? — запита Ричард Финч.

Отправих му загадъчна усмивка.

— Мисля, че ако се съсредоточиш, ще разбереш, че вече си отговорил на въпроса си — отговорих аз. — Мъж или жена?

— И двете — садистично отвърна Ричард. — Един мъж и една жена.

— Нормални или обратни? — върнах му топката аз.

— Казах средностатистически — смразяващо изсъска той. — А сега сядай на телефона и се помъчи да не забравиш в бъдеще да слагаш пола, така отвлечаш вниманието на екипа ми.

Да-да, като че ли биха забелязали нещо извън драгоценните си кариери, пък и полата не е чак толкова къса, просто се е събрала нагоре.

Пачули каза, че е в полза на европейската или самостоятелната валута. Майната му, майната му. Така. А, телефонът. Сигурно е от пресслужбата на държавната хазна в сянка.

12,25 ч. по обяд

— О, здрасти, мила. — Брр. Майка ми. — Слушай, имаш ли надуваем басейн?

— Мамо, хиляда пъти съм ти казвала да ме търсиш в службата само по спешни въпроси.

— О, знам, но разбираш ли, проблемът е там, че заминаваме в събота, а по магазините има само зимни неща.

Внезапно ме осени. Трябваше ми известно време да ѝ обясня.

— Стига, Бриджет — тросна се тя, след като ѝ обясних. — Не искаме от Германия да дойдат камиони и посред нощ да отмъкнат златото ни.

— Но, мамо, както ти казваш, животът е за живеене! Трябва да опитаме от всичко.

Мълчание.

— Това ще подпомогне валутата на африканския народ. — Не съм сигурна, че е точно така, ама карай да върви.

— Е, може и така да е, но нямам време да се явявам по телевизията, когато си стягам багажа.

— Слушай — изсъсках аз, — искаш ли онзи басейн, или не?

12,40 ч. по обяд. Ура! Успях да намеря не един, не двама, а трима средностатистически гласоподаватели. Уна настоява да дойде с мама да прегледат гардероба ми и да отскочат до „Дикенс и Джоунс“, а Джефри иска да се появи по телевизията. Аз съм ненадмината репортерка. — А, значи сме заети? — Ричард Финч беше потен и напушен след обяда си. — Подготвяме версията на Джоунс за истински ефективната самостоятелна валута, нали? — Не съвсем — промърморих с хладнокръвна, самоукорителна усмивка. — Но ти намерих средностатистически гласоподаватели, които са „за“. Цели трима — добавих небрежно, докато прелиствах „бележките“ си.

— Я, че никой ли не ти каза? — злобно се ухили той. — Темата пада. Сега ще правим материал за бомбените заплахи. Можеш ли да намериш няколко средностатистически редовни пътници с влак и привърженици на торите, които да са съгласни с гледната точка на ИРА?

8 ч. вечерта. Уф. Прекарах три часа на ветровитата гара Виктория в опити да манипулирам мненията на пътниците по посока гледната точка на ИРА до степен, в която започнах да се опасявам, че

ме грози незабавен арест и изпращане в „Мейз“ [Известен британски затвор, където са затворени ирландски терористи. — Б. пр.]. Върнах се в службата, тревожна какво ли ще открият мама и Уна в гардероба ми, и проведох изпълнен с кикот разговор с Ричард Финч в смисъл „Наистина ли си вярвала, че ще откриеш такъв човек, а? Тъпанарка!“

Трябва, трябва да си намеря друга работа. О, Божичко, телефонът. Беше Том. Ура! Върнал се е! — Бриджет! Колко си отслабнала! — Наистина? — заликувах аз, преди да се усетя, че ми го казва по телефона.

След това Том се впусна в предълга и разпалена тирада за пътуването си до Сан Франциско.

— Момчето на митницата беше просто божествено. Каза ми: „Имате ли нещо за деклариране?“, а аз му отвърнах: „Само този отвратителен тен!“ След което той ми даде телефона си и аз го изчуках в къщичка на плажа!

Изпитах познатото гризване на завист към лекотата, с която се уреждаше сексът при обратните, където май започват да се чукат веднага само защото и на двамата им се иска, и никой не се притеснява за неща като три срещи преди това или колко време да мине, преди да се обадят по телефона след това. След четирийсет и пет минути изброяване на все по-бурни приключения той продължи: — Е, знаеш колко мразя да говоря за себе си. Ти как си? Как е оня Марк с хубавото стегнато дупе?

Обясних му, че Марк е в Ню Йорк, но реших да оставя момчето със зайчето за после от страх да не го превъзбудя. Вместо това започнах да го отегчавам със служебните си проблеми.

— Трябва да си намеря друга работа, тази направо подкопава чувството ми за лично достойнство и себеуважение. Имам нужда от нещо, което ще ми позволи сериозно да използвам своите дарби и способности.

— Хм. Разбирам. Мислила ли си да се захванеш със свободна практика?

— Е, много смешно.

— Защо не се занимаеш със самостоятелна журналистика? Да правиш интервюта в свободното си време.

Идеята беше наистина блестяща. Том обеща да говори с приятеля си Адам от „Индипендънт“ да ми възложи интервю или нещо

подобно!

Ще бъда супержурналистка и постепенно ще натрупам все повече материали и пари, тъй че ще мога да спра да ходя на работа и просто ще си седя на дивана с лаптоп на коляното. Ура!

5 февруари, сряда

Току-що се обадох на татко да проверя как е и дали би искал да измислим нещо хубаво за Свети Валентин.

— О, мила, колко си добра. Но майка ти каза, че имам нужда да разширя хоризонта си.

— И?

— Отивам в Скарбъро да играя голф с Джефри.

Божке. Радвам се, че е добре.

13 февруари, четвъртък

59,8 кг, алкохолни единици 4, цигари 19, посещения в гимнастическата зала 0, подранили валентинки 0, споменавания на Свети Валентин от гаджето 0, смисъл на Свети Валентин при положение, че гаджето въобще не го споменава 0.

Писна ми. Утре е Свети Валентин, а Марк дори не го спомена. И без това не разбирам защо трябва да стои в Ню Йорк и в събота, и в неделя. Юридическите кантори положително са затворени и там.

Цели, постигнати през отсъствието на Марк

Бр. посещения на фитнес залата 0.

Вечери, прекарани с Джуд и Шарън, 6 (и утре се очертава още една).

Минути, прекарани с татко, 0. Минути, прекарани в разговор с татко за голфа с Джефри, ревящ зад гърба му, 287.

Написани журналистически статии 0.

Свалени килограми 0.

Качени килограми 2.

Все пак изпратих на Марк валентинка. Шоколадово сърце. Изпратих го в хотела му предварително с бележка „Да не се отваря до 14 февруари“. Мисля, ще се сети, че е от мен.

14 февруари, петък

59,9 кг, посещения в гимнастическата зала 0, валентинки 0, цветя, украсенияца, валентински подаръчета 0, разлика между Свети Валентин и всеки друг ден 0, смисъл на живота: неясен; вероятност за надценяване на катастрофата на Не-Свети Валентин: слаба.

8 ч. сутринта. Наистина съм надраснала тревогите за неща като Свети Валентин. Това не е толкова важно в общата схема на нещата.

8,20 ч. сутринта. Ще отскоча до долу да видя пристигнала ли е пощата.

8,22 ч. сутринта. Пощата я няма.

8,27 ч. сутринта. Пощата още я няма.

8,30 ч. сутринта. Пощата пристигна. Ура!

8,35 ч. сутринта. Банково извлечение. Нищо от Марк, нищо, нищо, нищо, нищо, нищо. Нищо.

8,40 ч. сутринта. Не мога да повярвам, че пак съм сама на Свети Валентин. Най-лошо беше преди две години, когато заминах за Гамбия с Джуд и Шарън и пристигнахме един ден предварително заради полетите. Когато слязохме на вечеря, всичко беше украсено с дървета, накичени със сърца. На всяка маса седеше по една двойка, хваната за ръце, а аз трябваше да стоя и да чета „Как да се научим да се обичаме сами“.

Мн. ми е тъжно. Не може да не знае. Просто не му пука. Това сигурно ще рече, че съм момиче-еднодневка, защото, както пише в „Марс и Венера на среща“, ако един мъж сериозно се интересува от теб, винаги ти купува подаръци като фино бельо и бижута, а не книги или прахосмукачки. Може би това е начинът му да ми каже, че всичко е свършено и ще ми го съобщи, когато се върне.

8,43 ч. сутринта. Може би Джуд и Шарън са прави и трябваше да се оттегля, когато получих предупредителните сигнали. Разбирате ли, миналата година с Даниел... ако първия път, когато ме засегна на първата ни среща с някакво жалко извинение, бях се оттеглила и отдръпнала, вместо да се отдам на Неприемане, никога нямаше да открия гола жена в шезлонг на покривната му тераса.

Това е тенденция. Да откривам непрекъснато гол народ в домовете на гаджетата си. Трайна тенденция.

8,45 ч. сутринта. О, Боже. На червено съм с 200 лири. Как? Как? Как?

8,50 ч. сутринта. Виждате ли. От всичко винаги излиза по нещо. Открих странен чек за 149 лири, който не ми говори нищо. Убедена съм, че е чекът, който подписах в химическото за 14,90 или нещо такова.

9 ч. сутринта. Звъннах в банката да проверя до кого е адресиран и ми казаха, че е за „Мосю С. Ф. С.“. Химическите чистачи са крадци. Ще звънна на Джуд, Шарън, Ребека, Том и Саймън да им кажа да не ходят повече в „Дураклийн“.

9,30 ч. сутринта. Ха. Току-що ходих в „Дураклийн“ да проверя „Мосю С. Ф. С.“ под предлог, че нося малка, черна, копринена нощничка за чистене. Не можах да не забележа, че служителите в химическото приличаха повече на индийци, отколкото на французи. Може пък да са индофранцузи.

— Бихте ли ми казали името си? — обърнах се към младежа, на когото връчих нощничката.

— Салуани — отвърна той и се усмихна подозрително мило.

С. Аха!

— А вашето име? — запита ме той.

— Бриджет.

— Бриджет. Моля ви, Бриджет, напишете тук адреса си.

Виждате ли колко е подозрително? Реших да впиша адреса на Марк Дарси, тъй като има прислуга и алармена система.

— Познавате ли мосю С. Ф. С.? — заинтересувах се аз, след което мъжът стана почти игрив.

— Не, но мисля, че познавам отнякъде вас — отвърна той.

— Да не мислите, че не знам какво става — тръснах аз и излетях от магазина. Виждате ли? Вземам нещата в собствените си ръце.

10 ч. вечерта. Не мога да повярвам какво стана. В единайсет и половина в службата влезе един младеж с огромен букет червени рози в ръце и го остави на писалището ми. За мен! Трябваше да видите лицата на Пачули и Ужасния Харолд. Даже Ричард Финч онемя от смайване и избърбори жалкото: „Сами сме си го поръчали, а?“

Отворих картичката и на нея пишеше следното:

Честит Свети Валентин на светлината в скучния ми стар живот!
Утре в осем сутринта бъди на Хийтроу, терминал 1, да си вземеш

билета от гишето на Бритиш Еървейс (ном. P23/K55) за вълшебно и тайнствено кратко пътуване. Връщане в понеделник сутринта навреме за работа. Чакам те на другия край.

(Гледай да вземеш на заем скиорски костюм и здрави обувки.)

Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам. Марк ще ме води на светивалентинска скиизненада. Това е чудо. Ура! Ще бъде мн. романтично, в селце като на коледна картичка сред трепкащи светлини и т.н. и ще се носим надолу по склоновете, уловени за ръка като снежни крал и кралица.

Чувствам се ужасно, че пропаднах в ямата на отрицателното мислене, но това може да се случи с всекиго. Определено.

Току-що се обадох на Джуд, ще ми даде костюм за ски — чисто черен като на Мишел Пфайфър като Котката в „Батман“ или нещо подобно. Единственият дребен проблем е, че съм карала ски само веднъж като ученичка и още първия ден си навехнах глезена. Нищо. Сигурна съм, че ще е лесно.

15 февруари, събота

80 кг (поне така се чувствам — гигантска надута топка, пълна с фондю, хотдогове, горещо какао и т.н.), гроздови грапи 5 [Всъщност — ’гроздова ракия’;], цигари 32, горещо какао 6, калории 8257, крака 3, почти смъртоносни случки 8.

1 ч. на обяд. На ръба на пропастта. Не мога да повярвам как се насадих.

Когато стигнах до върха на планината, се парализирах от страх, тъй че накарах Марк Дарси да се спусне, докато си сложа ските и го погледам как прави „ууз, фъзз, фъззз“ надолу като крилата ракета, забранен фойерверк или нещо такова. Макар да съм мн. благодарна, че ме поканиха на ски, и през ум не ми минаваше какъв кошмар е — на първо място да се качиш на планината, смачкана между някакви гигантски бетонни постройки, пълни със скари и вериги като извадени от концлагер, с полусгънати колене и тежки като топузи скиорски обувки, понесла на рамо неуправляеми ски, които непрекъснато се разделят, после наблъскана през автоматичен турникет като овца, поведена на заколение, когато можех тъй удобно да си се излежавам в леглото. Най-лошото е, че косата ми съвсем обезумя от височината и се

оформи на гротескни буци и рога като пликче с безформени бисквити, а костюмът на жената-котка е годен единствено за високи тънки хора като Джуд, в резултат на което приличам на плашило или на лелка в пантомима. Да не говорим, че тригодишни дечурлига непрекъснато прелитат край мен без помощта на щеки, застанали на един крак, изпълняващи салта и т.н.

Карането на ски наистина е мн. опасен спорт, честно ви казвам. Хората могат да останат парализирани, погребани под лавини и т.н., и т.н. Шарън ми разказа за някакъв неин познат, който отишъл на много опасна мисия със ски извън пистите, но се уплашил, тъй че спасителите трябвало да дойдат и да го свалят до долу на носилка, само дете изпуснали носилката.

2,30 ч. следобед. В планинско кафене. Марк дойде с вихрено „уушшш фъзззз“ и ме попита готова ли съм вече да се спусна.

Обясних му шепнешком, че съм допуснала груба грешка, като съм се качила на баира, защото ските всъщност са много опасен спорт, толкова опасен, че ваканционната застраховка дори не го включва. Едно е да пострадаш при непредвиден инцидент, а съвсем друго — доброволно да се поставиш в крайно опасно положение, при което с отворени очи си играеш със смъртта, като например скокове с бънджи, изкачване на Еверест, позволяване на хора да стрелят по ябълки върху главата ти и т.н.

Марк ме изслуша мълчаливо и замислено.

— Схващам мисълта ти, Бриджет — каза накрая. — Но това е детската писта. Тя е практически хоризонтална.

Настоях, че искам да се върна с лифта, но той ми обясни, че това е влек и с него не може да се слиза. Четирийсет и пет минути по-късно Марк успя да ме смъкне, като леко ме буташе, а после се затичваше напред да ме хване. Когато стигнахме долу, реших да го запитам не може ли да се върна обратно в селото с кабинковия лифт, за да си почина и да пийна едно капучино.

— Бриджет, работата е там — обясни ми Марк, — че карането на ски е като всяко друго нещо в живота. Просто е въпрос на увереност. Хайде, ела. Май имаш нужда от една грапа.

2,45 ч. следобед. Ммм. Каква прекрасна грапа.

3 ч. следобед. Грапата наистина е превъзходна напитка. Марк е прав. Вероятно съм родена скиорка. Единственото, което ми трябва, е

да повиша самочувствието си.

3,15 ч. следобед. На върха на детската писта. Давай. Съвсем лесно е. Напред. Уииии!

4 ч. следобед. Ненадмината, фантастична скиорка съм. Току-що се спуснах по пистата с Марк: „уууш, фъззз“, тялото ми плавно се огъваше и като по инстинкт се движеше в безупречна хармония. Дива радост! Открих един цял нов живот. Спортистка съм като принцеса Ан! Пълна с нова жизненост и положителни мисли! Увереност! Ура! Чака ме нов, пълен със самоувереност живот! Грапа! Ура!

5 ч. следобед. Отидох да си почина в планинското кафене, а върху Марк внезапно връхлетя да го поздравява глутница народ с адвокатско-банкерска външност, между които се открояваше високо, слабо, русо момиче, застанало с гръб към мен, в бял скиорски костюм, пухкави капачета на ушите и козирка „Версаче“. Цвилеше от смях. Като в забавен капане отметна коса от лицето си и докато тя падаше обратно като мека завеса, започнах да осъзнавам, че познавам този смях, после видях как се обръща с лице към нас. Ребека.

— Бриджет! — рече тя, наведе се и ме целуна. — Ти, чаровнице! Фантастично е да те видя тук! Какво съвпадение!

Погледнах към Марк, който смутено прекарваше ръка през косата си.

— Ъм, всъщност не е чак толкова съвпадение, нали? — неловко каза той. — Нали ти ми предложи да доведе Бриджет. Радвам се да ви видя всички, но нямах представа, че ще идвате.

Хубавото на Марк е, че винаги му вярвам, но кога тя му го е предложила? Кога?

За миг Ребека се посмути, но после пленително се усмихна.

— Знам, но това само ми напомни колко е прекрасно в Куршъовал и понеже всички се стягаха да идват, аз... Ооох!

„Подхлъзна се“ точно навреме и беше „хваната“ от един от чакащите обожатели.

— Хмм — измуча Марк.

Не изглеждаше особено щастлив. Стоях с наведена глава и се мъчех да си обясня какво става.

Най-сетне не издържах да се правя повече на нормална, затова прошепнах на Марк, че отивам да се спусна още веднъж по детската

писта. Наредих се на опашката за влека много по-спокойно от обикновено, благодарна, че съм далеч от оня мръсен сценарий. Пропуснах първото място поради несръчност, но успях да-яхна второто.

Но неприятностите бяха изпуснати от бутилката и нищо не беше като света — усещах много буци и неравности, почти като че ли галопирах. Изведнъж осъзнах, че отстрани едно дете размахва ръце към мен и крещи нещо на френски. Погледнах с ужас към терасата на кафенето и видях, че всички приятели на Марк също крещат и размахват ръце. Какво ставаше? После видях Марк бясно да тича към мен откъм кафенето.

— Бриджет — викна той, когато се доближи достатъчно да го чуя, — забравила си да си сложиш ските.

— Каква глупачка — ревеше Найджъл, когато се върнахме в кафенето. — От години не бях виждал такава тъпотия.

— Искаш ли да остана при нея? — обърна се Ребека към Марк — цялата майчинска загриженост, сякаш бях палава прохождаща. — Така ще можеш спокойно да покараш преди вечеря.

— Не, не, добре сме си — отвърна той, но по лицето му видях, че му се иска да кара ски, а и аз наистина го исках, защото знам, че много обича. Но просто не можех да преглътна идеята да вземам уроци по ски от шибаната Ребека.

— Всъщност имам нужда от малка почивка — казах. — Трябва ми само едно горещо какао да възвърна самочувствието си.

Какаото в кафенето беше фантастично, все едно да изпиеш огромна чаша шоколадов сос, което беше добре, защото ме отвлече от гледката как Марк и Ребека поемат заедно нагоре с лифта. Забелязах, че тя искри от оживление и непрекъснато докосва ръката му.

Най-сетне се появиха отново и засвистяха надолу като снежни крал и кралица — той в черно, тя в бяло, също като двойка от рекламен проспект на скъп зимен курорт, в която се внушава, че освен наличието на осем черни писти, четиристотин лифта и полупансион, можете да правите страхотен секс, какъвто се канят да правят след малко тези двамата.

— Ах, каква прелест! — рече Ребека, сложи очилата на челото си и се засмя в лицето на Марк. — Слушайте, искате ли да дойдете двамата да вечеряте с нас? Ще хапнем фондю горе в планината, а

после ще се спуснем с факли до долу... о, прощавай, Бриджет, ти можеш да слезеш с кабинковия лифт.

— Не — рязко отсече Марк. — Пропуснах Свети Валентин, тъй че ще водя Бриджет на светивалентинска вечеря.

Хубавото при Ребека е, че винаги има частица от секундата, в която се издава с абсолютно вкисната гримаса.

— Добре, добре, както искате, желая ви приятно прекарване — каза тя, заслепи ни с усмивка, достойна за реклама на паста за зъби, сложи си очилата и грациозно се спусна към града.

— Кога си я видял? — попитах аз. — Кога ти е предложила Куршьовал?

Той се намръщи.

— Тя беше в Ню Йорк.

Аз се сгърчих и изгървах една от щеките. Марк избухна в смях, вдигна я и силно ме прегърна.

— Не прави такава физиономия — прошепна в бузата ми.

— Беше там с голяма компания, разговарях с нея около десет минути. Казах й, че искам да направя нещо хубаво за теб за компенсация, че ме нямаше на Свети Валентин, и тя предложи това място.

От мен се изтръгна тих, неопределен звук.

— Бриджет — каза той, — обичам те.

16 февруари, неделя

Тегло: пет пари не давам (всъщност няма кантар), брой пъти повтаряне наум на сублимната дума с „о“: науката не познава такова число.

Толкова съм щастлива. Не съм сърдита за Ребека, аз съм великодушна и разбираща. Тя е доста приятна, превзета и нахална крава/хлебарка. Ние с Мрак имаме прекрасна, кр. забавна вечеря с мн. смях и признания колко сме си липсвали. Дадох му подарък — малък ключодържател с емблемата на „Нюкасъл Юнайтед“ и боксерки, изпъстрени със същата емблема, които страшно, страшно му харесаха. Той ми даде валентински подарък — червена копринена нощничка, като че ли малко мажа за мен, но той не възрази срещу това, дори май му хареса, ако трябва да бъдем откровени. След това ми разправи

всички служебни неща, които му се бяха случили в Ню Йорк, а аз му казах мнението си за тях, което той намери много насърчително и „неповторимо“!

П. П. Никой не бива да чете това, защото е срамно. Бях толкова възхитена, че каза думата с „о“ на толкова ранен етап от връзката ни, че тайничко звъннах на Джуд и Шарън и им оставих съобщения за събитието. Но сега разбирам, че е било празноглаво и неправилно.

17 февруари, понеделник

60,2 кг (Ааах! Ааах! Проклетото какао), алкохолни единици 4 (но вкл. полета, тъй че мн. д.), цигари 12, смущаващи неокOLONIALИСТИЧНИ действия от страна на майка ми 1, но затова пък колосално.

Почивката беше фантастична, като се изключи Ребека, но тази сутрин изживях шок на летище Хийтроу. Както си стоях пред залата за пристигащи и се оглеждах за такси, се извиси един глас:

— Миличко! Не биваше да идваш да ме посрещаш, глупаво дете такова. Джефри и татко ни чакат отвън. Дойдохме да купим подарък на баща ти. Ела да се запознаеш с Уелингтън!

Майка ми — с яркооранжев тен, коса на плитчини като Бо Дерек [Американска кинозвезда. — Б. пр.] с мъниста по краищата, облечена в огромен оранжев батак [Палаткоподобна африканска рокля. — Б. пр.] като Уини Мандела.

— Знам, може да решиш, че той е масай, но всъщност е кикую! Кикую! Представяш ли си!

Проследих погледа ѝ до мястото, където Уна Алкънбери — също оранжева и облечена от тава до пети в батак, но надянала очила за четене и със зелена кожена чанта с голяма златиста закопчалка — бе застанала до щанда за мъжки чорапи с отворено портмоне. Мама гледаше възторжено към огромен тъмнокож младеж с обици от плът, увиснали от всяко ухо. В единия им отвор беше напъхана филмова ролка. Носеше яркосиня карира пелерина.

— Хакуна матата. Ще рече: не се тревожи, бъди щастлива! На суахили. Не е ли страхотно? Двете с Уна си прекарахме страхотно, а Уелингтън дойде да ни погостува! Здравсти, Марк — благоволи да забележи присъствието му тя. — Ела, миличка, защо не кажеш джамбо на Уелингтън?

— Млъкни, мамо, млъкни — изсъсках аз с ъгълчето на устата и притеснено се заоглеждах наоколо. — Не можеш да каниш хора от африкански племена, това е неоколониалистично, а и татко едва се е съвзел от Хулио.

— Уелингтън не е — извиси се мама в цял ръст — представител на африканско племе! Е, всъщност е, но е добър представител! Живее в хижа със стени от говежди тор. Но той пожела да дойде! Искане да обиколи света, също като нас с Уна!

В таксито към къщи Марк беше малко неразговорчив. Проклетата мама. Защо си нямам нормална закръглена майка като всички хора, с посивяла коса, която прави прекрасно печено.

Така, трябва да се обади на татко.

9 ч. вечерта. Татко е потънал в най-лошата потиснатост на средния англичанин и звучеше като нарязан до козирката.

— Как вървят нещата? — осмелих се да попитам, когато най-сетне успях да разкарам от телефона възторжената мама и да се обади той.

— О, добре, добре, знаеш. В храстите се крият зулуски воители. Игликите скоро ще покарат. При теб всичко наред ли е?

О, Боже. Не знам дали ще може още веднъж да преживее това безумие. Казах му да ми се обажда по всяко време, но става мн. трудно, когато се затвори в себе си.

18 февруари, вторник

60,5 кг (сериозни основания за тревога), цигари 13, мазохистични фантазии, че Марк е влюбен в Ребека 42.

7 ч. вечерта. Смазана съм. Върнах се на бегот от още един кошмарен ден в службата (Шарън, който знае защо, реши, че страшно се интересува от футбол, тъй че Джуд и аз ще ходим да гледаме как германците бият турци, белгийци или тям подобни) и заварих две телефонни съобщения, но нито едно от татко.

Първото беше от Том, че приятелят му Адам от „Индепендънт“ бил казал, че няма нищо против да ми даде да интервюирам някого, стига да намеря истински известна личност и да не очаквам заплащане.

Не мога да повярвам, че вестниците имат такава практика. Как тогава хората там си плащат ипотеките и решават проблемите си с алкохола?

Второто беше от Марк. Довечера ще излиза с „Амнести Интърнешънъл“ и индонезийците и може да ми звънне у Шарън да види как върви мачът. Направи кратка пауза и продължи: „О, тъъ, Ребека ни покани заедно с «тайфата» в дома на родителите си в Глостършир следващата събота и неделя. Какво мислиш? Ще ти се обадя по-късно.“

Знам точно какво мисля. Мисля, че предпочитам цяла събота и неделя да седя в малка дупчица в храсталациите на мама и татко и да се побратимявам с червеите, отколкото да отида на гостито на Ребека и да я гледам как флиртува с Марк. Защо не се обади на мен да ни покани?

Това е Споменавит. Пълен Споменавит. Две мнения няма. Телефонът. Бас държа, че е Марк. Какво да му кажа?

— Бриджет, вдигни го, остави го, остави го. ОСТАВИ ГО, ТИ КАЗВАМ.

Вдигнах объркана слушалката.

— Магда?

— Бриджет! Здравей! Как минаха ските?

— Беше страхотно, но... — Разправих й всичко за Ребека, Ню Йорк и поканата за домашния купон. — Не знам дали да отида.

— Разбира се, че трябвала отидеш — отсече Магда. — Ако Марк искаше да ходи с Ребека, щеше да ходи с Ребека, просто... слизай, слизай, Хари, слизай от стола или мама ще пляска. Вие двете сте толкова различни.

— Хммм. Разбираш ли, мисля, че Джуд и Шарън ще оспорят...

Джереми грабна слушалката.

— Слушай, Бридж, да слушаш Шарън и Джуд за мъже е все едно да търсиш диетични съвети от консултант, който тежи сто и двайсет кила.

— Джереми! — кресна Магда. — Той просто се прави на адвокат на дявола. Бридж. Не му обръщай внимание. Всяка жена си има своя аура. Той е избрал теб. Просто продължавай както си знаеш, бъди великолепна и го дръж под око. Неее! Не на пода!

Права е. Ще бъда уверена, интелигентна, отговорна, стабилна жена, ще си прекарам чудесно и ще излъчвам аура. Ура! Само да

звънна на татко и отивам да гледам футбол.

Полунощ. Обратно вкъщн. Щом излязох навън на кучия студ, стабилната жена се изпари и остана само несигурност. Наложих се да мина покрай група работници, поправящи газопровод под светлината на прожектори. Носех мн. къса пола и ботуши, затова се приготвих да се справям с похотливи подсвирквания и смущаващи подвиквания и се почувствах пълна идиотка, когато такива не последваха.

Сетих се как веднъж, когато бях петнайсетгодишна и вървах по пуста задна уличка в града, един мъж започна да ме следи и ме улови за ръката. Обърнах се да погледна нападателя си в лицето. Тогава бях мн. слаба и носех впити джинси. Но освен това имах очила в метални рамки и шини на зъбите. Мъжът хвърли един поглед на лицето ми и побягна.

Когато пристигнах, споделих чувствата си относно работниците с Джуд и Шарън.

— Тъкмо там е проблемът, Бриджет — избухна Шарън. — Тези мъже се отнасят към жените като към предмети, сякаш нашата единствена функция е сексуалното привличане.

— Само дете тези не са го направили — отбеляза Джуд.

— Точно затова цялата работа е толкова противна. Е, сега стига, нали сме се събрали да гледаме мача.

— Ммм. Имат страхотни яки бедра, нали? — отбеляза Джуд.

— Мmmm — съгласих се аз разсеяно, чудейки се дали Шарън ще се ядоса, ако изнеса темата за Ребека по време на мача.

— Познавам една жена, която веднъж е спала с турчин — обади се Джуд. — Имал толкова огромен penis, че не можел да спи с жени.

— Какво? Стори ми се, каза, че била спала с него — вметна Шарън, без да откъсва очи от телевизора.

— Спала с него, но не го е правила — обясни Джуд.

— Не можала, защото оная му работа била прекалено голяма — доизясних историята на Джуд. — Какъв ужас. Мислите ли, че това е национална черта? Мисълта ми е — смятате ли, че турците...

— Млъкни, моля те — сръза ме Шарън.

Известно време седяхме мълчаливо, представяхме си множеството пениси, прибрани спретнато в шортите, и си мислехме за всички игри на различните националности в миналото. Тъкмо се канех

да отворя уста, когато Джуд, която по някаква причина изглеждаше напълно обсебена, не издържа.

— Трябва да е много особено да имаш пенис.

— Да — съгласих се аз. — Все едно жива висулка. Ако имах, непрекъснато щях да мисля за нея.

— Ами да, щеше да се притесняваш какво ще направи в следващия миг — каза Джуд.

— Точно така — съгласих се аз. — Бих могла да получа гигантска ерекция по средата на футболен мач.

— О, за Бога! — кресна Шарън.

— Добре де, не се ядосвай — рече Джуд. — Бридж? Добре ли си? Виждаш ми се унила.

Хвърлих нервен поглед към Шарън, но реших, че е прекалено важно, за да го премълча. Изкашлях се да привлека вниманието и обявих:

— Ребека се е обадила на Марк и ни е поканила на гости в събота и неделя.

— КАКВО? — едновременно избухнаха двете. Стана ми много приятно, че сериозността на положението бе оценена на мига. Джуд стана за шоколадовите бонбони, а Шарън донесе нова бутилка от хладилника.

— Работата е там — заобобщава Шарън, — че познаваме Ребека от четири години. През цялото това време случвало ли се е да покани теб, мен или Джуд на някой от лъскавите си домашни купони в събота и неделя?

— Не — поклатих сериозно глава аз.

— Така е — възкликна Джуд, — ама какво ще стане, ако не отидеш и той се яви сам? Не можеш да го оставиш в лапите на Ребека. Освен това за човек в неговото положение е много важно да разполага с печена в обществото партньорка.

— Хгъмф — изръмжа презрително Шарън. — Това са отживелици. Ако Бридж не иска да ходи, а той иде без нея и се захване с Ребека, значи е второразряден шарлатанин и не си струва да се занимаваш с него. Печена в обществото партньорка — пфу! Вече не сме в петдесетте години. От нея не се очаква цял ден да лъска къщата по сутен с банели, а после да забавлява колегите му като някоя скъпа степфордска съпруга [В романа „Степфордските съпруги“ от Айра

Левин съпрузите убиват жените си и ги заменят с техни съвършени копия-роботи, които им се подчиняват във всичко. — Б. пр.]. Кажи му, че Ребека му е хвърлила око и затова не искаш да отидеш.

— Но това ще го поласкае — възрази Джуд. — За един мъж няма нищо по-привлекателно от влюбена в него жена.

— Къде го пише? — запита Шарън. За нещастие, когато отново решихме да гледаме, мачът беше свършил.

Веднага след това се обади Марк.

— Какво стана? — развълнувано запита той.

— Ъм... — отвърнах аз и диво размахвах ръце към Джуд и Шазър, които ме гледаха с пълно неразбиране.

— Гледала си го, нали?

— Да, разбира се, футболът идва у нас, идва... — пропях аз като бегло си припомних, че това има нещо общо с Германия.

— Тогава защо не знаеш какво е станало? Не ти вярвам.

— Гледахме го. Но малко...

— Какво?

— ...си поприказвахме — тромаво довърших аз.

— Боже мой. — Настъпи дълго мълчание. — Слушай, искаш ли да ходим при Ребека?

Френетично захвърлях погледи от Джуд към Шарън и обратно. Едно да. Едно не. И да от Магда.

— Да — казах аз.

— Е, чудесно. Мисля, че ще е забавно. Каза да си вземем бански. Бански! Ооорис. Оооорииис.

На връщане към къщи видях същата група работници да излизат кисели на тълпи от кръчмата. Вирнах нос и реших, че пет пари не давам дали ми подсвиркват, или не, но точно като минавах край тях, чух гръмка какофония от одобрителни звуци. Обърнах се, зарадвана, че мога да им хвърля гаден поглед, само за да открия, че всички гледат в обратна посока и един от тях току-що е хвърлил тухла в прозореца на паркиран фолксваген.

22 февруари, събота

60,8 кг (ужас!), алкохолни единици 3 (по-добро от това, здраве му кажи), цигари две (хъх), калории 10 000 (вероятно — подозирам

Ребекин саботаж), кучешки муцуни под полата ми 1 (но непрестанно).

Глостършир. Оказва се, че „къщурката“ на Ребекините родители разполага с конюшни, външни постройки, басейн, пълен комплект прислуга и собствен параклис в „градината“. Докато краката ни хрущяха по чакъла, Ребека — със стегнато дупе в джинси, същинска реклама на „Ралф Лоран“, си играеше с едно куче с блеснала на слънцето коса сред огромното разнообразие от сааби и БМВ-та на паркинга.

— Ема! Долу! Здравстиии! — извика тя, при което кучето се изтръгна от нея и завря муцуна под полата ми.

— Мааарк, ела да пийнеш нещо — прикани го нежно към къщата, докато аз се боричках с главата на кучето.

Марк ме освободи, извика: „Ема! Тук!“ и хвърли една пръчка, а кучето му я донесе с размахана опашка.

— О, тя те обожава, нали, сладурче, нали, нали, нали? — загука Ребека и гушна главата на кучето, сякаш беше нейното и на Марк първородно чедо.

Мобифонът ми звънна. Опитах се да не му обърна внимание.

— Бриджет, мисля, че е твоят — рече Марк. Извадих го и натиснах бутона.

— О, здравей, мило, можеш ли да познаеш?

— Мамо, защо ми звъниш на мобифона? — изсъсках аз, докато гледах как Ребека отвежда Марк.

— Следващия петък всички отиваме на „Мис Сайгон“! Уна, Джефри, татко, аз и Уелингтън. Той досега не е бил на мюзикъл. Един кикую на „Мис Сайгон“. Не е ли забавно? И сме взели билети за теб и Марк!

Ааах! Мюзикъли! Грозни мъже, застанали разкрячени на сцената, които бълват песен подир песен.

Когато стигнах в къщата, Марк и Ребека бяха изчезнали и наоколо нямаше никой освен кучето, което пак завря муцуна под палтото ми.

4 ч. следобед. Току-що се връщам от разходка из „градината“. Ребека непрекъснато ми натрапваше разговори с мъже, а после отмъкваше Марк километри пред останалите. Завърших разходката с братовчедата на Ребека — някакъв нелеп двойник на Леонардо Ди

Каприо с измъчен вид в огромния си балтон, когото всички наричаха „момчето на Джони“.

— Все пак, аз си имам име — изломоти той.

— О, не ставай абсуурден! — престорих се аз на Ребека. — И какво е то? Той спря, смутен.

— Сейнт Джон.

— О! — изсъчувствах му аз.

Той се засмя и ми предложи цигара.

— По-добре не — казах аз и погледнах по посока на Марк.

— Той гадже ли ти е, или баща?

Избута ме от пътеката към някакво езерце и ми запали цигарата.

Беше мн. приятно да си пуша и непокорно да се кикотя.

— Най-добре да се връщаме — обявих аз и стъпках фаса. Другите бяха отминали с километри напред — млади, диви и свободни като реклами на „Калвин Клайн“. Когато ги настигнахме, Марк ме прегърна.

— Какво си правила? — прошепна той в косата ми. — Пушила си като непослушна ученичка?

— Не съм палила цигара от пет години — звънливо обясни Ребека.

7 ч. вечерта. Ммм. Ммм. Марк страшно се развихри преди вечеря. Ммммм.

Полунощ. Ребека положи шумни усилия да ме настани на вечеря до „момчето на Джони“ — „Вие двамата се разбирате тооолкова добре!“, а себе си — до Марк.

Изглеждаха прекрасно един до друг с официалните си дрехи. Официални дрехи! Както каза Джуд, бяха задължителни само защото Ребека искаше да покаже фигурата си както в спортно, така и във вечерно облекло като участничка в конкурса „Мис Свят“. И съвсем като по сценарий, тя каза:

— А сега ще си сложим ли банските? — И изприпка да се преоблече, като само след минути се появи в безупречно скроен черен бански, с крака до полилея.

— Марк — рече, — ще ми помогнеш ли? Трябва да сваля покривалото на басейна.

Марк тревожно погледна от нея към мен.

— Естествено. Да — отвърна неловко и изчезна след нея.

— Ще плуваш ли? — запита ме младокът.

— Ами — заобяснявах аз, — не бих искала да си помислиш, че не съм решителна и силно мотивирана спортистка, но единайсет часа вечерта след обилна вечеря не е най-подходящото време за плуване.

Побъбрихме още малко и тогава забелязах, че и последните от компанията напускат стаята.

— Ще прием ли кафе? — станах аз.

— Бриджет. — Внезапно той пиянски залитна към мен и се опита да ме целуне. Вратата рязко се отвори. Бяха Ребека и Марк.

— Оооп! Извинявайте! — извика Ребека и затвори вратата.

— Какво си въобразяваш, че правиш! — изсъсках аз ужасена на младока.

— Ама... Ребека ми каза, че много си падаш по мен и... и...

— И какво?

— Каза, че вие с Марк сте в процес на раздяла. Хванах се за масата да не падна.

— Откъде знае?

— Тя каза — изглеждаше толкова покрусен, че наистина ми дожаля за него, — каза, че Марк ѝ го споделил.

23 февруари, неделя

75 кг (вероятно), алкохолни единици 3 (от полунощ, а сега е едва 7 сутринта), цигари 100 000 (така се чувствам), калории 3 275, положителни мисли 0, гаджета: крайно несигурен брой.

Когато се върнах в стаята, Марк беше в банята, тъй че седнах по нощничка и започнах да планирам защитата си.

— Не е каквото си мислиш — проявих огромна оригиналност аз, когато влезе в стаята.

— Не е ли? — запита той с чаша уиски в ръка. Започна да крачи напред-назад в адвокатския си стил, увит само с хавлия. Беше смущаващо, но и страшно секси. — Да не би в гърлото ти да е било попаднало мраморно топче? — продължи той. — Да не би момчето на Джон да се е оказал виден хирург по уши, нос и гърло и да се е опитал да го извади с езика си?

— Не — внимателно и замислено отвърнах аз. — И това не беше.

— Тогава да не беше се задавила? Да не би да е извикал елементарните си познания за бърза помощ в натезалия си от марихуана мозък, научени може би от плакат на стената в някоя от многото болници за лечение на наркомани, които е посещавал през своя кратък, но иначе бурен живот, и да се е опитал да те дари с целувката на живота ти? Или просто си му се привидяла като апетитен наркотик и не е могъл да устои...

Избухнах в смях. Тогава и той започна да се смее, после се зацелувахме и така от дума на дума скоро заспахме прегърнати. На сутринта се събудих цялата цветя и рози, мислейки, че всичко е наред, но се огледах и видях, че той вече е облечен и че нищо не е наред.

— Мога да ти обясня — седнах драматично в кревата аз. За момент се погледнахме и пак избухнахме в смях. Но после той стана сериозен.

— Казвай тогава.

— Виновна е Ребека — заявих аз. — Сейнт Джон ми каза, че Ребека му подшушнала, че съм ѝ споделила, че го харесвам и той...

— Нима вярваш на целия този развален телефон?

— И че ти си ѝ казал, че ние...

— Да?

— Сме пред разрив.

Марк седна и започна много бавно да търка челото си с пръсти.

— Казал ли си ѝ? — прошепнах аз. — Казал ли си това на Ребека?

— Не — най-сетне отговори той. — Не съм го казвал на Ребека, но...

Не смеех да го погледна.

— Но може би ние... — започна той.

Стаята се размаза пред очите ми. Мразя това при ходенето с мъже. В един миг ти е по-близък от всеки друг на света, а в следващия трябва само да произнесе „известно време да не се виждаме“, „сериозен разговор“ или „може би ти...“ и никога вече няма да го видиш отново, а те чакат шест месеца на въображаеми разговори, в които те умолява да се върнеш, и на избухване в плач при вида на четката му за зъби.

— Искаш ли да скъсаме...?

На вратата се почука. Беше Ребека, сияйна в убито розов кашмир.

— Последно повикване за закуска, народе! — пропя тя и не мръдна от вратата.

Наложи се да закуся с чорлава, неизмита коса, докато Ребека вееше блестящата си грива и поднасяше ориз с подправки.

Пътувахме към къщи мълчаливо, докато се борех с нокти и зъби да не покажа как се чувствам или да не кажа нещо ненавременно. От опит знам колко е ужасно да убеждаваш някого, че не бива да се разделяте, когато той вече твърдо го е решил и после си спомняш какво си казала. И се чувстваш такава идиотка.

„Не го прави! — исках да извикам, когато спряхме пред къщи. — Тя се опитва да те задигне от мен и всичко е скроено. Не съм целувала Сейнт Джон. Обичам те.“

— Чао значи — казах с достойнство и със сетни сили слязох от колата.

— Чао — изломоти той, без да ме погледне.

Гледах го как бързо-бързо обръща колата и тръгва с пищящи гуми. Докато се отдалечаваше, забелязах как сърдито докосна бузата си, сякаш избърсваше нещо от нея.

4. УБЕЖДАВАНЕ

24 февруари, понеделник

90 кг (общо тегло на тялото и мъката ми), алкохолни единици 1 — т.е. аз самата, цигари 200 000, калории 8 477 (без да броим шоколада), теории какво всъщност става 447, брой пъти на промяна на решението какво да правя 448.

3 ч. през нощта. Не знам какво щях да правя вчера, ако не бяха момичетата. Обадох им се моментално, след като Марк изчезна с колата, и след петнайсет минути и двете бяха на полесражението, без веднъж да ми натякнат: „Какво ти казах!“

Когато Шарън нахлу, с ръце, пълни с бутилки и пазарски пликове, и излая: „Обади ли се?“, беше също като в „Спешно отделение“, когато пристига доктор Грийн.

— Не — отвърна Джуд и пхна цигара в устата ми, като че ли беше термометър.

— Е, въпрос на време — бодро обяви Шарън и разопакова бутилка шардоне, три пили, две огромни кутии сметанов сладолед с пралини и цяла кутия шоколадови вафли двоен размер.

— Да — потвърди Джуд, докато подреждаше върху видеото касетата с „Гордост и предразсъдъци“, заедно с „Любовта и загубата на себеуважението“, „Наръчник за петте етапа на излизането с мъже“ и „Как да изцерим болката с омраза“. — Той ще се върне.

— Смятате ли, че трябва да му се обадя? — продумах аз.

— Не! — кресна Шарън.

— Да не си се побъркала? — ревна Джуд. — Той е марсиански ластик. Последното нещо, което трябва да правиш, е да му се обаждаш.

— Знам — троснато отвърнах аз. Защо мисли, че съм толкова неначетена.

— Ако го оставиш да се върне в пещерата си и да усети своята привлекателност, моментално ще се върнеш от състояние на

Изключителност към Несигурност.

— Ами ако той...?

— Най-добре го изключи, Шарън — въздъхна Джуд. — Иначе ще прекара нощта в очакване да ѝ се обади, вместо да работи по себеуважението си.

— Неее! — изплаках аз, сякаш се канеха да ми отрежат ухото.

— И без това — бодро рече Шарън, като с щракване изтегли контакта на телефона от стената — е за негово добро. Два часа по-късно се чувствах напълно объркана.

— Колкото повече мъжът харесва жената, толкова по-силно не желае да се обвързва! — триумфално обяви Джуд, която четеше „Марс и Венера на среща“.

— Звучи ми като мъжка логика! — рече Шарън.

— Значи това, че ме заряза, може да се окаже знак, че всъщност има сериозно отношение към връзката ни? — с надежда възкликнах аз.

— Чакай, чакай. — Джуд немигащо се взираше в „Емоционална интелигентност“. — Жена му изневерявала ли му е?

— Да — изфъфлих аз с уста, пълна с шоколадова вафла. — Първата седмица след сватбата. С Даниел.

— Хмм. Явно и той е изживявал Емоционално ограбване, вероятно заради предишно емоционално „нараняване“, което ти, без да искаш, си засегнала. Разбира се! Разбира се! Това е! Ето защо е реагирал тъй нервно, когато си се целунала с хлапака. Затова не се тревожи, когато нараняването спре да изпраца в нервната му система объркващи сигнали, той ще осъзнае грешката си.

— И ще разбере, че трябва да тръгне с друга, защото прекалено много те харесва! — отсече Шарън и весело запали цигара.

— Млъкни, Шарън — изсъска Джуд. — Млъкни... Беше твърде късно. Призракът на Ребека се появи и напълни стаята като надуваемо чудовище.

— Ох, ох, ох! — запъшках аз и си потърках очите.

— Бързо, напълни ѝ чашата, напълни ѝ чашата — извика Джуд — Извинявай, извинявай. Пусни бързо „Гордост и предрасъдъци“ — измънка Шарън, като наля чисто бренди направо в устата ми. — Намери мократа риза. Ще хапнем ли пица?

Беше малко като на Коледа или по-точно когато някой от семейството е умрял и в суматохата нищо не е нормално, тъй че хората

не мислят за загубата, защото ги отвличат толкова други неща. Лошото започва, когато животът потече в старото си русло, но без изгубения човек. Като сега например.

7 ч. вечерта. Дива радост! Като се прибрах, лампичката на телефонния ми секретар светеше.

— Здравсти, Бриджет, Марк е. Не знам къде беше снощи, но както и да е, просто проверявам. Ще те потърся по-късно.

Ще ме потърси по-късно. Хммм. Това предполага да не му се обаждам.

7,13 ч. вечерта. Не се обажда. Не съм сигурна каква е правилната процедура. Най-добре да звънна на Шарън.

На всичкото отгоре косата ми е полудяла, сякаш ми съчувства. Странен е начинът, по който косата се държи нормално седмици наред и изведнъж в рамките на пет минути побеснява, сякаш заявява, че е време да бъде подстригана, като бебе, което започва да реве, когато е гладно.

7,30 ч. вечерта. Пуснах телефонното съобщение на Шарън и я запитах:

— Да му се обадя ли?

— Не! Остави го да страда. Ако те е зарязал, а после е променил решението си, ще трябва да се потруди да докаже, че те заслужава.

Тя е права. Да. Тв. ще остоявам правата си спрямо Марк Дарси.

8,35 ч. вечерта. Дали? Може да е тъжен. Гадно ми е, като си го представя сам и тъжен, облечен с фланелката на „Нюкасъл — Юнайтед“. Може пък да му звънна и да разнищя цялата работа.

8,50 ч. вечерта. Тъкмо се канех да се обадя на Марк и да му избръщолевя колко го харесвам и как всичко е било просто недоразумение, когато, за щастие, се обади Джуд, преди да съм вдигнала слушалката. Споделих ѝ краткото си, но тревожно положително настроение.

— Значи пак си в пристъп на Отхвърляне?

— Да — неуверено измънках аз. — Може би да му се обадя утре?

— Не, ако искаш пак да се съберете, трябва да избягваш всякакви сцени. Затова изчакай четири-пет дни, докато възвърнеш присъствието на духа си, а после, да, няма нищо лошо в това да му се обадиш за лек,

приятелски разговор, просто да му дадеш да разбере, че всичко е наред.

11 ч. вечерта. Не се обади. Майната му. Толкова съм объркана. Светът на свалките е като някаква гадна игра на блъфиране и двойно блъфиране, при което мъжете и жените стрелят един по друг от различни страни на барикадата. На пръв поглед има определени правила, към които да се придържаш, но никой не знае какви са те, тъй че всеки си ги измисля сам. И най-накрая те зарязват, защото не си играла по правилата, но как би могла, когато не знаеш какви са?

25 февруари, вторник

Бр. пъти минаване с колата край къщата на Марк Дарси да видя дали свети 2 (или 4, ако броим и обратния маршрут). Бр. набирания на 141 (така че да не може да проследи обаждането ми, ако набере 1471), а после звънене на телефонния му секретар с едничка цел чуване на гласа му 5 (лошо) (все пак е мн. добре, че не оставих съобщение). Бр. проверки на номера на Марк Дарси в телефонния указател, само за да се убедя, че още съществува 2 (съвсем умерено), процент набрани телефони по мобифона, за да пазя телефона свободен, в случай че се обади 100. Процент обадили се, предизвикали яростното ми раздражение, задето не са Марк Дарси, стига да не се обаждаха да поговорим за Марк Дарси, и бързо замолени да прекратим разговора час по-скоро, за да не пречим на обаждането на Марк Дарси 100.

8 ч. вечерта. Току-що се обади Магда да пита как е минало гостуването у Ребека. Не усетих как й издрънках всичко.

— Слушай, ако го вземеш още веднъж, отиваш в ъгъла! Хари! Извинявай, Бридж. Е, и какво казва той за всичко това?

— Не съм говорила с него.

— Какво? Но защо?

Обясних й за съобщението на телефонния секретар и цялата теория за ластика, емоционалното нараняване и това, че твърде много ме харесва.

— Бриджет, ти си направо невероятна. В цялата случка няма нищо, което да подсказва, че те е зарязал. Просто е бил в лошо настроение, защото те е хванал да се натискаш с друг.

— Не съм се натискала с никого. Беше ми натрапено насила!

— Но той не може да чете мисли. Откъде да знае как се чувстваш? Трябва да общувате. Веднага го извади от устата си! Идваш с мен. Качваме се горе и отиваш в ъгъла.

8,45 ч. вечерта. Може пък Магда да е права. Може просто да съм решила, че ме зарязва, а той изобщо да не е имал предвид това. Може би в колата е бил прекалено разстроен от оная работа с целувката и е искал аз да кажа нещо, а сега да мисли, че го отбягвам!! Ще му се обадя. Това им е лошото на съвременните (или бивши) връзки — няма достатъчно общуване.

9 ч. вечерта. Така, ще го направя. 9,01 ч. вечерта. Започвам.

9,10 ч. вечерта. Марк Дарси излая в слушалката: „Дааа?“ с невероятно раздразнен глас, а от стаята му се носеше силен шум.

Прошепнах смутена:

— Аз съм, Бриджет.

— Бриджет! Да не си откачила? Не знаеш ли какво става? Не се обаждаш цели два дни, а сега ми звъниш по средата на най-важния, най-значителен... Неееее! Неееее! Тъп, скапан... Боже мой. Кретен такъв, точно до съдията. Гонят го. О, Боже, виж, ще ти се обадя, като свърши.

9,15 ч. вечерта. Разбира се, знаех, че има някакъв междугалактически финал, просто го бях забравила заради емоционалните си мисловни смущения. Може да се случи на всекиго.

9,30 ч. вечерта. Как можах да съм толкова тъпа? Как? Как?

9,35 ч. вечерта. Божичко, телефонът! Марк Дарси!

Беше Джуд.

— Какво? — развика тя. — Не е разговарял с теб, защото е гледал мач? Оттегляй се. Оттегляй се незабавно. Когато ти се обади, не трябва да си вкъщи. Как се осмелява!

Веднага осъзнах, че Джуд е права и че ако Марк наистина държеше на мен, футболът нямаше да бъде по-важен. Шарън беше още по-красноречива.

— Единствената причина, поради която мъжете са така погълнати от футбола, е, че са мързеливи до мозъка на костите си — избухна тя. — Въобразяват си, че като подкрепят някой отбор и вдигат голям шум, самите те са спечелили мача и заслужават да бъдат превъзнесяни, аплодирани и прочие.

— Да. Значи ще дойдеш у Джуд?

— Тъъ, не...

— Защо?

— Гледам мача със Саймън.

Саймън? Шарън и Саймън? Но Саймън е просто приятелче.

— Но нали току-що каза...?

— Това е друго. Аз харесвам футбола, защото е крайно интересна игра.

Хмм. Тъкмо излизах, когато телефонът пак зазвъня.

— О, здравей, мило. Мама е. Прекарваме си страхотно. Всички обожават Уелингтън! Заведохме го в Ротарианския и...

— Мамо — изсъсках аз. — Не можеш да развяваш Уелингтън наоколо като някакъв трофей.

— Знаеш ли, скъпа — ледено заяви тя, — ако има нещо, което истински не одобрявам, това са расизмът и тесногръдието.

— Какво?

— Именно. Когато Робъртсънови дойдоха от Амърсъм, ние ги заведохме в Ротарианския и ти не каза нищо, нали?

Зяпнах, опитваща се да разплета тази паяжина от извратена логика.

— Поставяш всички в строго определени кутийки, нали, с твоите „Самодоволни женени“, „Единаци“, цветнокожи и хомосексуалисти. Както и да е, обадох се да те подсетя за „Мис Сайгон“ в петък. Започва в седем и половина.

О, Боже.

— Тъъ...! — диво изрекох аз. Сигурна съм, че не съм казвала „да“, сигурна съм.

— Хайде сега, Бриджет. Билетите вече са купени. Сдържано се съгласих да отида на това съмнително развлечение, като изпелтечих, че Марк е зает, което съвсем я отприщи.

— Зает, баба ми! И с какво е зает в петък вечерта? Сигурна ли си, че не работи прекалено много? Не мисля, че работата...

— Мамо, трябва да свършваме, закъснявам за Джуд — твърдо отсекох аз.

— О, вечно бързаш: Джуд, Шарън, йога. Учудена съм, че изобщо намираш време да се виждате с Марк!

Когато се озовах в апартамента на Джуд, разговорът, естествено, веднага се насочи към Шарън и Саймън.

— Ако искаш да знаеш... — Джуд доверително се наклони напред, макар че бяхме сами — в събота се сблъсках с тях в „Конран“. Двата се кикотеха над някакви прибори като двойка Самодоволни женени.

Какво им става на съвременните Единаци — единственият начин да поддържат нормална връзка е да се държат, като че ли това не е връзка? Ето например Шарън, която не ходи със Саймън, прави това, което правят двойките, а ние с Марк, които уж ходим, не бива изобщо да се виждаме.

— Ако питаш мен, не трябва да се казва „просто добри приятели“, а „просто ходят“ — мрачно заявих аз.

— Да — съгласи се Джуд. — Може би отговорът е в платоничната любов плюс вибратор.

Върнах се и заварих разкаяно съобщение от Марк, че се опитвал да ми се обади веднага след мача, но телефонът бил непрекъснато зает, а после не съм си била вкъщи. Тъкмо се чудех дали да му се обадя и той пак позвъни.

— Съжалявам за преди малко — започна. — Направо съм смазан, а ти?

— Знам — нежно откликнах аз. — Аз също.

— Все си мисля: защо?

— Именно! — Засиях, заля ме огромен прилив на любов и облекчение.

— Толкова глупаво и ненужно — продължи да се терзае той. — Безсмислено избухване с разрушителни последици.

— Знам — кимнах аз и си помислих: по дяволите, той го приема по-трагично и от мен.

— Как може човек да го преживее?

— Е, всички сме хора — мъдро заявих аз. — Хората трябва да прощават един на друг и... на себе си.

— Да-да! Лесно е да се каже — продължи да се горещи той. — Ако не бяха го изгонили, никога нямаше да бъдем подложени на мъчението с дузпите. Борихме се като крале сред лъвовете, но това ни струва мача!

Нададох приглушен писък, главата ми се завъртя. Възможно ли беше мъжете наистина да имат футбол вместо чувства? Разбирам, че футболът е вълнуващ и обединява нацията посредством общи цели и

омрази, но положително подобни терзания, депресии и жалейки часове след мача са...

— Бриджет, какво става? Та това е само игра. Дори аз го разбирам. Когато ми се обади по време на мача, бях толкова погълнат от чувствата си, че... Но това е само игра.

— Да, да — казах и аз и диво заоглеждах стаята.

— Както и да е, какво става с теб? Ни вест, ни кост цели два дни. Надявам се, че не си се натискала с подрастващи... А, чакай, чакай, повтарят го. Да намина ли утре, не, чакай, тогава ще играя три-пет-осем, какво ще кажеш за четвъртък?

— Тъъ... добре — отвърнах аз.

— Чудесно, ще се видим в осем.

26 февруари, сряда

59,5 кг, алкохолни единици 2 (мн. д.), цигари 3 (мн. д.), калории 3845 (въх!), минути, прекарани в мисли не за Марк Дарси 24 (прекрасен напредък), варианти на статуя с рога, измислени от косата ми 13 (тревога!)

8,30 ч. сутринта. Така. Вероятно всичко е наред (освен, очевидно, косата), макар сда е възможно Марк да избягва темата, за да не говори за чувства по телефона. Тъй че утрешната вечер ще е жизненоважна.

Най-важното е да съм уверена, интелигентна, отзивчива, да не се оплаквам от нищо, да се върна на сцената и... тъъ, да изглеждам страшно секси. Ще видя дали няма да успея да се подстрижа през обедната почивка. И да отида в гимнастическата зала преди работа. Може да се отбия и в сауната, за да ми заблести кожата.

8,45 ч. сутринта. Имам писмо! Ура! Може би е закъсняла валентинка от тайнствен обожател, изпратена другаде поради сбъркан пощенски код.

9 ч. сутринта. Оказа се писмо от банката за надхвърляне на сумата по сметката ми. Беше приложен и чека за „М.8.Р.5“. Ха! Съвсем го бях забравила. Мошеничеството на химическото чистене ще бъде разобличено и ще си получа обратно 149 лири. Ооо, току-що изпадна някаква бележка.

Бележката гласи: „Настоящият чек е до финансовата служба на «Маркс и Спенсър».“

Подписах го по Коледа за карта за пазаруване в „Маркс и Спенсър“. О! О, Боже. Чувствам се зле, задето обвиних невинното химическо чистене и се държах така тъпо с момчето. Хмм. Вече е твърде късно да ходя в гимнастическата зала, пък и съм доста разстроена. Ще ида след работа.

2 ч. следобед. В службата. Тоалетната. Пълна, страшна катастрофа. Връщам се от фризьор. Казах на Паоло само да подстриже връхчетата на косата ми, за да превърне дивия хаос в косата на Рейчъл от сериала „Приятели“. Той започна да прокарва пръсти през нея и аз тутакси усетих, че съм в ръцете на гений, който е наясно с вътрешната ми красота. Паоло изглеждаше във великолепен самоконтрол, прехвърляше косата ми насам и натам, после я издуха на огромна копа, като през цялото време ми хвърляше разбиращи погледи, сякаш да каже:

„Ще те превърна в страхотно маце.“

Изведнъж спря. Косата ми изглеждаше абсолютно откачила — като на учителка със студено къдрене, последвано от подстригване с чиния. Загледа ме с очаквателно, самоуверено задоволство, а помощничката му дойде при нас и започна да се лигави: „О, направо върхът!“ Втрених се паникьосана и ужасена, но бях установила с Паоло такава връзка на взаимно възхищение, че ако му бях казала колко не се харесвам, щях да сринна всичко като невероятно неустойчива къщичка от карти. Присъединих се към възторзите за косата ми и дадох на Паоло 5 лири бакшиш. Когато се върнах в службата, Ричард Финч заяви, че приличам на селски идиот.

7 ч. вечерта. Обратно къщи. Косата прилича на вещерска перука с отблъскващо къс бретон. Прекарах четирийсет и пет минути вторачена в огледалото, без да помръдна, като с вдигнати вежди се опитвах да накарам бретона да изглежда по-дълъг, но не мога да прекарам цялата утрешна вечер с изражението на Роджър Мур, когато лошият с котката заплашва да взриви него, света и кашончето, пълно с особено важни компютри за британските тайни служби.

7,15 ч. вечерта. Опитът да се докарам а ла ранната Линда Еванджелиста, като направя бретона диагонален с помощта на гел, ме превърна в Пол Даниълс.

Бясна съм на скапания Паоло. Защо един човек причинява това на друг? Защо? Мразя садистичните фризьори-мегаломани. Ще съдя

Паоло. Ще го наклепам пред „Амнести Интърнашънъл“, Естър Ранцен, Пени Джуниър и всички останали и ще го изтипосам по националната телевизия.

Прекалено съм потисната, за да ходя в гимнастическата зала.

7,30 ч. вечерта. Обадих се на Том да му се изплача за травмата, а той заяви да не бъде толкова повърхностна, а да помисля за плешивите хора. Мн. се засрамах. Няма да се вманиачавам повече. Том ме запита и дали съм измислила някого, когото да интервюирам.

— Ами напоследък съм малко заета — гузно отвърнах аз.

— Знаеш ли какво? Най-добре си размърдай задника. — Не знам какво му стана в тая Калифорния. — Кой те интересува истински? — продължи той. — Няма ли някоя звезда, която би искала да интервюирам!?

Помислих малко и изведнъж ми просветна.

— Господин Дарси? — отсекоха аз.

— Какво? Колин Фърт?

— Да! Да! Господин Дарси! Господин Дарси! Тъй че вече имам проект. Ура! Ще се заловя за работа и ще направя интервю с помощта на агента му. Ще бъде ненадминато, мога да събера всички изрезки и да получа пълна ретроспектива на... Да, ама не. Трябва да изчакам тоя бретон да порасне. Ааах! Звънецът на вратата. Дано не е Марк. Не, той определено каза утре! Спокойно, спокойно.

— Гари е — чух по домофона.

— О, здрасти, здрасти. Гариии! — попрекалих с радостта аз, защото нямах и най-малката представа кой е. — Как си? — продължих, като си мислех дали да не продължа и с „Кой си?“

— Замръзвам. Ще ми отвориш ли да вляза?

Изведнъж познах гааса.

— О, Гари — още по-шантаво се изхвърлих аз. — Качвай се бързо!

Заблъсках си главата. Какво търсеше тук?

Влезе, облечен в изпоцапани с боя джинси, оранжева тениска и яке на особени карета с яка от изкуствена агнешка кожа.

— Здравсти — рече той и се разположи на кухненската маса, сякаш ми беше съпруг. Не знаех как да подхода към този сценарий, включващ присъствието на двама души с напълно различно възприятие за действителността.

— Е, Гари — започнах аз, — малко бързам!

Той не каза нищо и започна да си свива цигара. Изведнъж ме достраша. Да не би пък да е някой откачен изнасилвач? И все пак не беше се опитвал да изнасили Магда, поне доколкото знам.

— Да не си забравил нещо? — нервно попитах аз.

— Не — отговори той и продължи да си свива цигарата. Хвърлих поглед към вратата, като се чудех дали не трябва да хукна нататък. — Къде ти е отходният водопровод?

— Гариинииииии! — искаше ми се да кресна аз. — Махай се. Просто се махай. Утре вечер имам среща с Марк и трябва да направя нещо с бретона си, плюс малко гимнастика на пода.

Сложи цигарата в уста и се изправи.

— Да погледнем в банята.

— Нееее! — изревах аз, като се сетих, че там има отворена туба с препарат за изрусяване и копие на „Какво искат мъжете“ до умивалника.

— Слушай, не можеш ли да дойдеш друг...?

Но той вече се разпореждаше като у дома си, отвори вратата, надникна надолу по стълбите и се запъти към спалнята.

— Имаш ли прозорец към задния двор?

— Да.

— Да го видим.

Застанах неспокойно на прага на спалнята, докато той отваряше прозореца и гледаше вън. Май наистина изглеждаше позаинтересуван от тръбите, отколкото от мисълта да ме напада.

— Така си и знаех! — възкликна триумфално. — Имаш място за вътрешно разширение.

— Опасявам се, че трябва да си тръгваш — заявих аз, като се взех в ръце, изправих се в цял ръст и отстъпих обратно в хола. — Трябва да излизам.

Но той вече бе минал покрай мен и тръгваше пак към стълбите.

— Да, имаш място за вътрешно разширение. Но те предупреждавам, че ще трябва да преместим отходната тръба.

— Гари...

— Можеш да имаш втора стая с малка тераса на покрива. Много сладко ще стане.

Тераса на покрива? Втора стая? Бих могла да си я направя кабинет и да започна нова кариера.

— Колко ще ми излезе?

— Ооох! — Започна тъжно да клати глава. — Виж какво ще ти кажа, дай да слезем до кръчмата да пийнем по едно.

— Не мога — твърдо заявих аз. — Излизам.

— Добре. Е, ще си помисля и ще ти звънна.

— Чудесно!

Взе якето си, тютюна и такъмките за свиване на цигари, отвори си чантата и остави почитателно на кухненската маса едно списание.

Когато стигна до вратата, се обърна и заговорнически ме погледна.

— Страница седемдесет и първа — рече. — Чао.

Взех списанието с мисълта, че ще се окаже „Архитектурен магазин“ и открих, че се вирам в „Истинският рибар“ с мъж, хванал гигантска лигава сива риба на корицата. Прелистих огромния брой страници, съдържащи много снимки на мъже, хванали гигантски, лигави сиви риби. Стигнах до седемдесет и първа и там, срещу статия върху „Хищническите съблазни пред пъстървата“, надянал шапка-идиотка, набедена със значки, и горда, сияеща усмивка, се пъчеше Гари с гигантска лигава сива риба в ръце.

27 февруари, четвъртък

59 кг (изгубеният половин килограм е коса), цигари 17 (заради косата), калории 625 (загуба на апетит заради косата), въображаеми писма до адвокати, програми за защита на потребителя. Министерството на здравеопазването и т.н., с оплаквания от Паоло и убийственото му отношение към косата ми 22, заставалия пред огледалото за проверка на растежа на косата 72, милиметри пораснала коса, въпреки усиления труд 0.

7,45 ч. вечерта. Още петнайсет минути. Само проверих бретона си. Косата се е превърнала от вещерска перука в ужасяващ, крещящ, разчорлен кошмар, достоен за Горгона.

7,47 ч. вечерта. Още е на етап селски идиот. Защо това трябваше да се случи в най-важния ден от досегашната ми връзка с Марк Дарси?

Защо? Все пак поне спрях да проверявам пред огледалото дали бедрата ми са провиснали.

Полунощ. Когато Марк Дарси застана на прага, сърцето ми се качи в гърлото.

Влезе решително, без да поздрави, извади плик с размера на картичка от джоба си и ми го подаде. На него беше написано моето име, но адресът беше на Марк. Беше отворен.

— Търкаля се в пощата ми, откакто се върнах — заговори той и се стовари на дивана. — Тази сутрин го отворих по грешка. Извинявай. Но вероятно е било за добро.

Разтреперана извадих картичката от плика.

На нея бяха нарисувани два таралежа, които наблюдават сутиен, омотан в чифт кюлоти да се върти в пералня.

— От кого е? — небрежно попита той.

— Не знам.

— Знаеш, знаеш — заяви по спокойния усмихнат начин, който предполагаше, че всеки момент ще измъкне сатър и ще ми клъцне нос. — От кого е?

— Казах ти — смотолевих аз. — Не знам.

— Прочети какво пише.

Отворих я. Вътре с кървавочервени букви беше написано:

„Бъди моя Валентина, ще се видим, като дойдеш да си вземеш нощничката, с любов Sxxxxxxx.“

Гледах я шокирана. Точно тогава звънна телефонът.

Бааа! Реших, че ще е Джуд или Шарън с някакъв гаден съвет за Марк. Скочих към него, но Марк ме хвана за ръката.

— Здравсти, кукло, Гари е. — О, Боже. Как се осмелява да фамилиарничи така? — Значи онова, за което говорихме в спалнята... имам някои идеи, тъй че удари ми една жица и идвам.

Марк погледна надолу, като мигаше бързо-бързо. После подсмръкна и прекара опакото на ръката по лицето си, сякаш да се вземе в ръце.

— Е? — каза той. — Желаш ли да ми обясниш?

— Това е майсторът. — Искях да го прегърна. — Гари, майсторът на Магда. Онзи, който ми окачи кривите лавици. Исква да ми направи вътрешно разширение между спалнята и стълбището.

— Ясно — отсече той. — А картичката, и тя ли е от Гари? Или е от Сейнт Джон? Или от някой друг...

Точно тогава факсът започна да грукти. Нещо започна да излиза.

Докато аз стоях със зяпнала уста, Марк изтегли парчето хартия от факса, погледна го и ми го подаде. Беше надраскана на ръка бележка от Джуд: „На кого му пука за Марк Дарси, когато за 9,99 лири плюс ДДС ще си купиш това“ върху реклама на вибратор с език.

28 февруари, петък

58,2 кг (единственият светъл лъч на хоризонта), причини хората да обичат да ходят на мюзикъли: тайнствен и неразбираем брой, причини Ребека да продължава да живее 0, причини Марк, Ребека, мама, Уна и Джефри Алкънбери плюс Андрю Лойд Уебър да ми съсипват живота: неясни.

Трябва да запазя спокойствие. Трябва да се настроя положително. Няма две мнения, беше въпрос на страшно лош късмет всички тези неща да се случат едновременно. Напълно разбираемо е, че след всичко това Марк тутакси си тръгна с обещанието, че ще ми се обади веднага щом се свърже и... Ха! Сетих се от кого е проклетата картичка. Трябва да е от момчето от химическото чистене. Когато се опитвах да изтръгна нещо от него за измамата и му казах: „Не мисли, че не знам какво става“, си оставих нощничката. И му дадох адреса на Марк в случай, че е крадец. Светът е пълен с неносрмалници и откачалки, а довечера аз трябва да гледам тъпата „Мис Сайгон“, мътните да я вземат.

Полунощ. В началото не беше чак толкова зле. За мен бе облекчение да се измъкна от затвора на собствените си мисли и ада на набирането на 1471 при всяко излизане от тоалетната.

Уелингтън далеч не се чувстваше трагична жертва на културния империализъм и наперено се кипреше в един от татковите костюми от петдесетте години, приличащ на сервитьор от бар „Мет“ в свободната си вечер, като приемаше с достолепие и благосклонност пърхането на мама и Уна около него, сякаш бяха подрастващи почитателки. Аз закъснях, така че успях да разменя само няколко кратки думи на извинение в антракта.

— Странно ли се чувстваш в Англия? — запитах го аз и веднага се почувствах глупачка, защото очевидно се чувстваше странно.

— Интересно ми е — отвърна той и сериозно ме изгледа. — А ти странно ли се чувстваш?

— А! — намеси се с гръм и трясък Уна. — Къде е Марк? Мислех, че и той трябва да дойде.

— Работи — смотолевих аз, а чичо Джефри се появи пийнал, под ръка с татко.

— Така казваше и за предишния — изрева той. — Винаги е едно и също с моята малка Бриджет — потупа ме опасно близо до дупето. — Изпаряват се! Уииих!

— Джефри! — скастри го Уна и продължи, сякаш водеше лек разговор. — Уелингтън, в твоето племе имате ли жени, които остаряват неомъжени?

— Не съм стара — изсъсках аз.

— Това е отговорност на старейшините на племето — отвърна Уелингтън.

— Е, винаги съм твърдяла, че така е най-добре, нали, Колин? — самодоволно изкряка мама. — Не казах ли на Бриджет, че трябва да излиза с Марк?

— Но когато стане достатъчно зряла, със или без съпруг, жената се ползва с уважението на племето — намеси се Уелингтън и ми отпрати закачлива усмивчица.

— Мога ли да дойда да живея при вас? — мрачно запитах аз.

— Не съм сигурен, че ще ти допадне миризмата на стените. — Разсмя се.

Успях да дръпна татко настрана и да му прошепна:

— Как е положението?

— Е, не е чак толкова страшно — отвърна той. — Изглежда доста приятен човек. Може ли да влезем вътре с напитките си?

Втората част беше пълен кошмар. Цялата отблъскваща суматоха на сцената се размаза пред очите ми, когато в ума ми като нарастваща снежна топка се завъртяха образите на Ребека, Гари, вибратори и нощнички, ставащи с всяко повторение все по-разтърсващи.

За щастие тълпата, изсипала се във фойето и крещяща уж от радост, предотврати възможността за разговори, докато не се натъпкахме в рейнджроувъра на Джефри и Уна. Уна караше, Джефри

седеше отпред до нея, татко весело се кискаше в багажното отделение, а аз бях притисната между мама и Уелингтън отзад, когато се случи ужасяващ, невероятен инцидент.

Мама тъкмо беше надянала на носа си чифт огромни очила със златни рамки.

— Не знаех, че си започнала да носиш очила — започнах аз, стресната от това нетипично признание за напредващата възраст.

— Не съм започнала да нося очила — весело изчурулика тя.

— Уна, внимавай за светофара.

— Как да не си, когато си с очила?

— Не, не, не! Нося ги само като шофирам.

— Но ти не шофираш.

— Ами, шофира.

Татко печално се ухили, докато мама кресна:

— Гледай фиестата, Уна! Дава мигач!

— Това не е ли Марк? — неочаквано се обади Уна. — А аз мислех, че работи.

— Къде? — надменно извика мама.

— Ей там — посочи Уна. — Ооо, между другото, казах ли ви, че Олив и Роджър заминаха на Хималаите? Били замърсени с тоалетна хартия. Целият връх Еверест.

Проследих опънатия показалец на Уна до мястото, където Марк, облечен в тъмносиния си балтон и снежнобяла полуразкопчана риза, слизаше от едно такси. Сякаш в забавен каданс видях от задната врата на таксито да изниква фигура — висока, стройна, с дълга руса коса, смееща се пред лицето на Марк. Ребека.

Равнището на мъчения, което се развихри след това в рейнджроувъра, беше невероятно — мама и Уна кипяха от негодувание заради мен: „Е, това вече на нищо не прилича! Да излиза в петък вечерта с друга жена, когато е казал, че има работа! Сърбят ме ръцете да се обадя на Илейн и да й кажа какво мисля за синчето й.“ Джефри пиянски повтаряше:

„Изпаряват се! Уиих!“, а татко се опитваше да ги укроти. Единствените мълчаливи хора бяхме аз и Уелингтън, който взе ръката ми и я поддържа, съвсем неподвижен и много силен, без да каже дума.

Когато стигнахме до апартамента ми, той слезе от рейнджроувъра да ми направи място, а зад гърба ми продължаваха за клокочат: „Първата му жена го е напуснала, нали?“ — „Точно така. Няма дим без огън“ и т.н.

— В мрака камъкът прилича на бизон — рече Уелингтън. — На слънце всичко си е каквото е.

— Благодаря — признателно прошепнах аз и се завлякох до апартамента, като се чудех дали не мога да превърна Ребека в бизон и да я запала, без да вдигна достатъчно пушек и да привлече вниманието на Скотланд Ярд.

1 март, събота

10 ч. вечерта. В апартамента. Черен ден. Джуд, Шарън и аз направихме една спешна обиколка на магазините и се върнахме тук да се подготвим да прекараме вечерта навън, запланувана от момичетата да отвлече мислите ми от състоянието на нещата. До 8 вечерта атмосферата вече бе нажежена.

— Марк Дарси е обратен — обяви Джуд.

— Разбира се, че е обратен — съскаше Шарън и ни сипа още Блъди Мери.

— Мислите ли? — рекох аз, за миг облекчена от потискащата, но все пак балсам за егото ми хипотеза.

— Нима не завари момче в леглото му? — отсече Шарън.

— Защо иначе ще тръгне с толкова ненормално висока жена като Ребека, лишена от чувство за женска солидарност, цици, дупе, т.е. на практика мъж? — продължи Джуд.

— Бридж — продума Шарън, като пиянски се вторачи в мен, — Боже, знаеш ли? Когато те гледам от този ъгъл, виждам, че имаш двойна гуша.

— Благодаря — кисело отвърнах аз, сипах си чаша вино и за пореден път натиснах бутона на телефонния секретар, при което Джуд и Шарън запушиха ушите си.

— Здравсти, Бриджет. Марк е. Май не отвърщаш на обажданията ми. Всъщност си мисля, все едно, аз... аз наистина... Ние, поне аз чувствам, че ти дължа да бъдем приятели, тъй че се надявам ти да... ние да... Боже мой, както и да е, обади ми се. Ако искаш.

— Изглежда напълно не е в час — изръмжа Джуд. — Сякаш фактът, че се е хванал с Ребека, няма нищо общо с него. Сега наистина трябва да се оттеглиш. Слушайте, ще ходим ли на оня купон или не?

— Да бе. За кого, по дяволите, се смята? — каза Шарън. — Дължал ти го! Хггнах! Трябва да му кажеш: „Скъпи, в живота ми не е нужен мъж, който ми дължи нещо.“ В този миг телефонът зазвъня.

— Здравсти. — Беше Марк. Сърцето ми неуместно потъна в огромна вълна на обич.

— Здравсти — сериозно отвърнах аз и с устни оформих за момичетата: „Той е.“

— Получи ли съобщението си? Тоест, моето съобщение?

Шарън замушка с вилица крака ми и бясно засъска:

— Дай му да разбере, давай.

— Да — надменно отвърнах аз. — Но тъй като го чух минути след като те видях да слизаш от едно такси с Ребека в единайсет часа през нощта, не бях в най-розово настроение.

Шарън размаха юмрук във въздуха и изсвистя: „Дааа!!!“, а Джуд запуши с ръка устата на Шарън, вдигна ми палец и посегна към шардонето.

В другия край на телефона настъпи затишие.

— Бридж, защо трябва винаги да правиш прибързани заключения?

Млъкнах и покрих слушалката.

— Казва, че съм правела прибързани заключения — изсъсках аз, при което Шарън, бясна, се хвърли към телефона.

— Прибързани заключения ли? — рекох аз. — Ребека ти се слага от един месец, ти ме обвиняваш в неща, които не съм извършила, а след това те виждам да слизаш с нея от таксито...

— Но аз не съм виновен. Мога да ти обясня. Току-що те бях търсил.

— Да, за да ми кажеш, че се чувстваш длъжен да ми бъдеш приятел.

— Ама...

— Давай! — съскаше Шарън. Поех дълбоко дъх.

— Чувстваш се длъжен? Скъпи... — В този момент Джуд и Шарън се сринаха от възторг. Скъпи! Същинска Линда Фиорентино в „Последно прелъстяване“. — Нямам нужда в живота си от хора, които

ми дължат нещо — продължих решително аз. — Имам си най-добрите, най-верните, умни, любящи и подкрепящи ме приятелки на света. А ако трябваше да бъда и твой приятел след начина, по който се отнесе с мен...

— Ама... Какъв начин? — звучеше потресен.

— Ако все пак бих останала твой приятел... — започвах да отпадам.

— Продължавай — съскаше Шарън.

— ...би трябвало да се чувстваш истински щастливец.

— Добре, достатъчно — отсече Марк. — Щом не желаяш да ти обясня, няма да ти досаждам с телефонни обаждания. Довиждане, Бриджет.

Оставих слушалката като ударена от гръм и погледнах приятелките си. Шарън лежеше на килима и триумфално размахваше цигара във въздуха, а Джуд смучеше шардоне направо от бутилката. Внезапно изпитах тежкото чувство, че съм допуснала ужасна грешка.

Десет минути по-късно на вратата се позвъни. Затичах се към домофона.

— Мога ли да се кача? — обади се сподавен мъжки глас. Марк!

— Разбира се — казах аз облекчена и се обърнах към Джуд и Шарън. — Мислите ли, че бихте могли да се преместите в спалнята?

Тъкмо недоволно се надигаха от пода, когато вратата на апартамента се отвори, само че не беше Марк, беше Том.

— Бриджет! Колко си отслабнала! — каза той. — О, Боже. — Тръшна се на стол до кухненската маса. — О, Боже. Животът е лайно, животът е приказка, разказвана от циничен...

— Том — прекъсна го Шарън, — ние имаме разговор.

— Пък и не сме те виждали седмици наред — негодуващо додаде Джуд.

— Разговор ли? И не за мен? За какво друго? О, Боже, той шибан Джером, шибан, шибан Джером.

— Джером ли? — ужасих се аз. — Джером Претенцията? Мислех, че си го изхвърлил завинаги от живота си.

— Докато бях в Сан Франциско, ми беше оставил покъртителни съобщения — овчедушно замънка Том. — Така че започнахме пак да се виждаме и тази вечер аз само му намекнах да се съберем отново, а

Джером каза, той каза... — Том сърдито си изтри очите. — Не ме харесвал.

Настъпи смаяно мълчание. Джером Претенцията беше извършил мръсно, егоистично, непростимо, разрушително за егото престъпление срещу всички закони на почтената свалка.

— Не съм привлекателен — отчаяно се завайка Том. — Твърдо съм парий в любовта.

Моментално се впуснахме в действие, Джуд грабна шардонето, Шарън го прегърна с една ръка, а аз притеглих стол към него, като гугуках: „Не си, не си!“

— Тогава защо ми го каза? Защо? ЗАЩООООО?

— Съвсем ясно е — рече Джуд и му подаде чаша. — Зщото Джером Претенцията не е обратен.

— Прав е като две и две шетири — съгласи се Шарън. — Жнаех ши, че това момше не е обратно от мига, в който го видях.

— Прав — разкиска се одобрително Джуд. — Прав като много, много изправен... пенис.

5. ГОСПОЛИН ДАРСИ, ГОСПОЛИН ДАРСИ

2 март, неделя

5 ч. сутринта. Ах. Току-що се сетих какво стана.

5,03 ч. сутринта. Защо го направих? Защо? Защо? Ще ми се да заспя пак или да стана.

5,30 ч. сутринта. Странно колко бързо тече времето, когато имаш махмурлук. Дали защото в главата ти се въртят малко мисли; точно обратно на случая, когато хората се давят и целият живот се изнизва пред очите им, а моментите сякаш траят цяла вечност, защото имат много мисли.

6 ч. сутринта. Ето, виждате ли, половин час се изнизва ей така, защото не мисля за нищо. Фъх. Всъщност имам страшно главоболие. Божке. Дано не повърна на килима.

7 ч. сутринта. Лошото е, че никога не ти казват какво ще те сполети, ако пиеш повече от две единици дневно или по-точно седмичното количество алкохол за една вечер. Значи ли това, че ще придобиеш червендалесто лице и нос с изпъкнали жилчици като гном, или че си алкохолик? Но в такъв случай вероятно всички на купона, където отидохме снощи, трябва да са алкохолици. Като се изключи фактът, че единствените хора, които не близнаха алкохол, бяха алкохолиците. Хмм.

7,30 ч. сутринта. Може да съм бременна и да съм навредила на бебето с алкохола. глупости. Не може да съм бременна, тъй като цикълът ми току-що приключи и никога вече няма да правя секс с Марк. Никога. Никога.

8 ч. сутринта. Най-лошото е да си сам посред нощ, без да има с кого да си поговориш или да го питаш колко пияна си била. Продължавам да си припомням все по-гадните неща, които наприказвах. О, не. Току-що си спомних, че дадох на един просяк 50 пенита, а той вместо „Благодаря“ ми каза: „Изглеждаш страшно мотана.“

Също така изведнъж се сецам за мама от едно време, като бях малка, която твърди: „Няма нищо по-лошо от пияна жена.“ Аз съм пропаднала пияница и леснодостъпна шафрантия. Трябва да поспя още малко.

10,15 ч. сутринта. Чувствам се по-добре, като подремнах. Може би махмурлукът си е отишъл. Май трябва да вдигна завесите. АААААААААААААХ! Не е естествено слънцето да грее така ярко сутрин по никое време.

10,30 ч. сутринта. Както и да е. След минута отивам в гимнастическата зала и няма да близна алкохол до края на дните си, следователно моментът е идеален да започна диетата „Скарсдейл“. Всъщност случилото се снощи беше мн. хубаво, защото ме тласна към напълно нов живот. Ура! Хората ще кажат... Ооох, телефонът.

11,15 ч. сутринта. Беше Шарън.

— Бридж, бях ли снощи много мотана и ужасна? За миг изобщо не можах да си я припомня.

— Не, разбира се — мило се опитах да я ободря, тъй като бях сигурна, че ако е била много пияна, положително щях да си я спомня. Събрах цялата си смелост и попитах: — А аз?

Настъпи мълчание.

— Не, беше прекрасна, наистина беше много сладка.

Ето, виждате ли, било е само махмурлийска параноя. Телефонът. Може да е той. Майка ми.

— Бриджет, защо, за Бога, си още вкъщи? След час трябва да си тук. Татко приготвя печения си сладолед!

11,30 ч. сутринта. Майната му, майната му. Покани ме на обяд в петък вечерта, аз бях присадено немошна да окажа съпротива, а после прекалено пияна, за да си спомня. Не мога пак да не отида. Нали? Така. Необходимо е да запазя спокойствие и да ям плодове, защото ензимите отмиват токсините и всичко ще е наред. Ще хапна съвсем малко и ще гледам да не повърна, а после, когато напусна Зоната на нерешителността, ще се обадя на мама.

„За“ отиването

Ще мога да се уверя, че се отнасят към Уелингтън по начин, който не би смутил Комисията за равенство на расите. Ще мога да поговоря с татко. Ще бъда добра дъщеря. Ще избегна пререканията с мама.

„Против“ отиването

Ще бъда изложена на изтезания по повод случката Марк/Ребека.

Може да повърна на масата.

Пак телефонът. Дано не е тя.

— Как си днес с куфалницата?

Том. — Добре — весело отвърнах аз и се изчервих. — Защо? — Снощи се беше отрязала до козирката. — Шарън каза, че не съм била.

— Бриджет — назидателно започна Том, — Шарън я нямаше там. Отиде в бар „Мет“ на среща със Саймън и от това, което долавям, се е докарала не по-зле от теб.

3 март, понеделник

59,5 кг (гнусно, бързо трупане на тлъстини след потъналия в свинска мас родителски неделен обяд), цигари 17 (тревога), случки по време на родителския обяд, подсказващи, че на този свят е останала капчица здрав разум и реалност 0.

8 ч. сутринта. Махмурлукът най-сетне започва да се разсейва. Огромно облекчение е да съм пак вкъщи, където съм зряла владетелка на замъка, а не пионка в хорските игрички. Реших, че няма къде да мърдам от маминия обяд вчера, но по целия път до Графтън Ъндъруд усещах как повръщията се надига до гърлото ми. Селото ми се стори сюрреалистично идилично, осяяно с нарциси, зимни градини, патенца и т.н., а хората подкастрияха живите си плетове, без да им пука, сякаш животът бе лек и мирен, не се беше случила катастрофа и има нещо, наречено Господ.

— О, здравей, миличко! Хакуна матата. Тъкмо се връщам от пазара — задърдори мама, като ме набути в кухнята. — Не ми стигна грахът! Отивам да чуя съобщенията по телефона.

Седях и се борех с напъните да повърна, а телефонният секретар бучеше, мама с трясък натискаше разни джаджи, които пилеха и скърцаха във и без това цепещата ме глава.

— Нам — заговори секретарят. — Пени е. Познаваш ли онзи човек, който живее зад ъгъла до гаража? Ами самоубил се, защото не понасял шума от стрелбата по чинии. Пише го в „Кетъринг Икзаминър“. А, и исках да те питам, може ли Мърл да остави две

дузини коледен пай в твоя фризер, докато им инсталирват таблото на газовата инсталация?

— Здравсти, Пам! Марго е! За просия! Имаш ли петнайсетсантиметрова ламаринена тавичка за каймачени рула, която да ми заемеш за двайсет и първия рожден ден на Алисън?

Заоглеждах диво кухнята, замаяна от мисълта какви различни светове могат да се открият, ако се прослушват различните телефонни секретари. Може би някой трябва да го направи на инсталация в галерия „Саачи“. Мама тракаше със съдове в бюфета, после набра някакъв номер.

— Марго. Пам. Имам гофрирана кръгла ламаринена тавичка, ако ще ти свърши работа. Но защо не използваш форма за йоркширски пудинг, като постелеш дъното с намаслена хартия?

— Здравсти, здрасти, тра-ла-ла — рече татко, който се дотътри в кухнята. — Знаеш ли кой е пощенският код на Бартън Сийгрейв? Дали е КТ4 ХС или Л? А, Бриджет, добре дошла в окопите. Третата световна война е в кухнята, мау-мау е в градината.

— Колин, би ли излял олиото от тигана за картофи? — извика мама. — Джефри твърди, че ако си го подгривал десет пъти, трябва да се изхвърли. Между другото, Бриджет, купих ти малко талк. — Подаде ми люлякова опаковка „Ярдли“ със златно капаче.

— Тъъ, защо? — запитах аз, като го хванах предпазливо.

— Талкът те поддържа чиста и свежа, нали така?

Брр. Бррр. Задната й мисъл беше толкова прозрачна. Марк е тръгнал с Ребека, защото...

— Да не намекваш, че мириша? — попитах аз.

— Не, мила. — Замълча. — Просто е хубаво човек винаги да е чист и свеж.

— Добър ден, Бриджет! — Беше Уна, която се появи неизвестно откъде с плато, пълно с варени яйца. — Пам! Забравих да ти кажа, Бил се мъчи да убеди Съвета да вдигнат настилка от алеята му за коли, защото не са оставили решетки за канализацията и са се появили дупки. Та Илейн те моли да им кажеш, че водата е текла и по вашата алея, докато не са сложили решетки за канализацията. Небивалици. Пълни небивалици. Чувствах се като пациент в кома, за който всички си мислят, че не чува нищо.

— Хайде, Колин, къде е тиганът? Ще дойдат всеки момент.

— Кой? — подозрително запитах аз.

— Семейство Дарси. Уна, ще сложиш ли малко кисела сметана и червен пипер на тези яйца?

— Семейство Дарси? Родителите на Марк? Сега? Защо? Точно тогава входният звънец, който изпълнява цялата мелодия на градски часовник, започна да дрънка.

— Ние сме старейшините на племето! — пропя мама и си свали престилката. — Хайде, народе, действай!

— Къде е Уелингтън? — изсъсках аз към мама.

— А, отвън, в градината, упражнява се да играе футбол. Той не обича тези обеда на маса, по време на които трябва да ни забавлява.

Мама и Уна изхвърчаха, а татко ме потупа по ръката.

— Напред, на нож — каза той.

Последвах го в задушния, покрит с килими и джунджурии хол, чудейки се дали ще имам сили и контрол над крайниците си да избягам и реших, че не. Майката й бащата на Марк и Уна и Джефри стояха подредени неловко в кръг с чаши шери в ръце.

— Добре, скъпа — рече татко, — дай да ти сипя нещо. — Познаваш ли...? — Направи жест към Илейн. — Знаеш ли, миличка, извинявай, познавам те от трийсет години, но все не мога да запомня името ти.

— Е, как е оня ваш син? — рязко се намеси Уна.

— Синът ми! Ами знаете ли, ще се жени! — прогърмя адмирал Дарси като от палубата на миноносец. Стаята изведнъж се замъгли пред очите ми. Ще се жени?

— Ще се жени ли? — обади се татко и ме улови за ръката, докато аз се опитвах да успокоя дишането си.

— О, знам, знам — весело възкликна адмиралът. — Човек не може да излезе наглава с днешните млади, женят се за една, а в следваща минута се захващат с друга! Нали така, мила? — каза той и потупа майката на Марк по задника.

— Мисля, че Уна питаше за Марк, не за Питър, скъпи — отбеляза тя и хвърли съчувствен поглед към мен. — Питър е другият ни син в Хонконг. Той ще се жени през юни. Ей, вие, мъже, няма ли да сипете напитка на Бриджет? Много приказки, малко панталони, нали? — обърна се към мен тя с разбиране.

Някой трябва да ме изведе оттук, помислих си аз. Не искам да ме изтезават. Искам да се просна на пода на банята с глава в тоалетната чиния като всеки нормален човек.

— Искаш ли? — попита Илейн и ми протегна сребърна табакера, пълна с черни „Собрание“. — Знам, че са смърт за организма, но съм на шейсет и пет и още съм тук.

— А сега елате да седнем! — разпореди се мама, като се появи с плато наденички от черен дроб. — Уф! — Изигра цяло театро от кашляне и махане на ръце пред лицето си и най-сетне ледено отсече: — Илейн, никакви цигари на масата.

Последвах я в трапезарията, където зад френските прозорци Уелингтън изумително чевръсто играеше на двацет и едно по потник и сини копринени шорти.

— Точно така. Не й давай да падне, момче — кискаше се Джефри, загледан през прозореца и движещ ръце в джобовете си. — Да не пада.

Всички седнахме и неловко се втренчихме един в друг. Приличаше на предсватбена сбирка на щастливата двойка и двата комплекта родители, само дето младоженецът преди две вечери бе избягал при друга.

— Така! — започна мама. — Съомга, Илейн?

— Благодаря — отвърна Илейн.

— Онази вечер бяхме на „Мис Сайгон“ — продължи мама с опасно бодър тон.

— Ба! Мюзикъли. Не мога да ги понасям, само тълпи от сутеньори — промърмори адмирал Дарси, когато Илейн му сервира парче съомга.

— Е, на нас ни хареса — тросна се мама. — Както и да е...

Втренчих се трескаво в прозореца в търсене на някакво вдъхновение и видях, че Уелингтън ме гледа. „Помощ“, оформих с устни аз. Той кимна към кухнята и изчезна.

— Само стоят на сцената с широко разкрасени крака и мучат — изрева адмиралът, явно сродна душа. — Виж Гилбърт и Съливан. „Пинафор“ е нещо друго.

— Извинете за момент — смънках аз и се изнизих, като се направих, че не виждам яростния поглед на мама.

Втурнах се в кухнята и открих, че Уелингтън вече ме чака.

Опрях се немощно на вратата на фризера.

— Какво? — запита той, като внимателно се вгледа в очите ми.
— Какво има?

— Тя си въобразява, че е старейшината на племето — прошепнах аз. — Поканила е родителите на Марк, знаеш Марк, онзи, когото видяхме...

Той кимна.

— Знам всичко.

— Какво си й наприказвал? Тя се опитва да изрежисира скандал, задето той излиза с Ребека, сякаш...

Точно тогава кухненската врата се отвори с трясък.

— Бриджет! Какво търсиш тук? О! — При вида на Уелингтън мама си прехапа езика.

— Памела? — запита Уелингтън. — Какво става?

— Ами, просто мислех върху това, което ми каза, че ние, възрастните, можем... можем да оправим нещата — завърши тя, като възвърна самоувереността си и почти успя да се усмихне широко.

— Възприела си нравите на нашето племе? — смая се той.

— Ами... аз...

— Памела! Вашата култура е еволюирала в продължение на много векове. Когато се появи външно влияние, не бива да допускаш да замърси и разводни рожденото ти право. Както вече обсъдихме, пътуването по света носи отговорността да наблюдаваш, но не и да разрушаваш. — Не можах да не се зачудя как чисто новичкият уокман на Уелингтън с компактдискове се връзва с всичко това, но мама кимаше почтително. Досега не бях я виждала толкова запленена от някого.

— Така. А сега се върни при гостите си и остави сърдечните работи на Бриджет на мира, каквато е благословената от времето традиция на вашето племе.

— Да, май си прав — въздъхна тя и си приглади косата.

— Приятен обяд — каза Уелингтън и едва доловимо ми намигна.

Когато се върнах в трапезарията, изглежда, майката на Марк умело беше отклонила темата.

— За мен е неразгадаема тайна как в наши дни някой изобщо успява да се ожени — говореше тя. — Ако не бях се омъжила толкова млада, никога нямаше да го сторя.

— Напълно си права! — съгласи се татко, малко прекалено сърдечно.

— Аз пък не разбирам — намеси се чичо Джефри — как една жена успява да достигне възрастта на Бриджет, без да си хване някого.

„Млъкни! Само млъкни!“ — ми идеше да му кресна.

— На младите им е много трудно сега — намеси се отново Илейн и втренчено ме изгледа. — Човек може да се ожени за всеки, когато е на осемнайсет. Но оформи ли се характерът, свикването с някой мъж изглежда направо непоносимо. С изключение на присъстващите, разбира се.

— Искрено се надявам да е така — ревна весело бащата на Марк и я потупа по ръката. — Иначе ще трябва да те разменя за две на по трийсет. Защо само синът ми да се забавлява! — Кимна ми галантно, при което сърцето ми отново подскочи. Дали мисли, че още сме заедно? Или пък знае за Ребека и мисли, че Марк излиза и с двете ни?

Слава Богу, след това разговорът се върна към едновременната оперета „Пинафор“, скочи върху футболните умения на Уелингтън, мина на голфа, който играеха Джефри и татко, прелетя над лехите с подправки, вдигна настилката на алеята за коли на Бил, после стана четири без петнайсет и кошмарът свърши.

Когато си тръгнаха, Илейн пхна две „Собрание“ в ръката ми.

— Мисля, че ще ти трябва, докато шофираш към къщи. Наистина се надявам да се видим пак... — Кое то беше успокояващо, но не дотолкова, че да изградиш живота си върху него. Марк беше човекът, с когото исках да се видя отново, а не, за жалост, родителите му.

— Така, мило — извика мама, като изхвъркна от кухнята с пластмасова кутия в ръка. — Къде ти е чантата?

— Мамо — продумах аз през стиснати зъби. — Не искам никаква храна.

— Добре ли си?

— Колкото мога да бъда добре при така стеклите се обстоятелства.

Прегърна ме. Кое то беше мило, но стряскащо.

— Знам, че ти е трудно — рече. — Но не страдай за Марк. Всичко ще се обърне в твоя полза. Знам го. — Тъкмо започнах да се наслаждавам на непривичната майчина утеха, когато тя продължи: —

Нали разбираш? Хакуна матата! Не се тревожи, бъди щастлива! Така. Искаш ли да ти дам две опаковки супа министроне на прах за вкъщи? А малко бонбони и бисквити? Чакай да отворя фризера. Ето, сетих се. Имам няколко парчета чудесно филе.

Защо си мисли, че храната е по-хубава от любовта? Ако бях останала в кухнята още само една минута, заклевам се, щях да повърна.

— Къде е татко?

— Ами сигурно е отвън в бараката.

— Какво?

— В бараката. Прекарва по цели часове там, а когато излезе, мирише на...

— На какво?

— На нищо, мила. Тръгвай и му кажи довиждане, ако искаш. Отвън Уелингтън четеше на пейката „Сънди Телеграф“.

— Благодаря — казах му аз.

— Няма проблеми — отвърна той, после добави: — Тя е добра жена. Жена със силен ум, добро сърце и много енергия, но може би...

— ...около 400 пъти повече от необходимото?

— Да — засмя се той. Дано е имал предвид само жизнената ѝ енергия.

Когато се приближих до бараката, татко излезе, яко зачервен в лицето и с доста несигурна походка. Касетата му на Нат Кинг Коул гърмеше отвътре.

— А, връщаме ли се в големия опушен Лондон? — попита той и залитна, та се наложи да се хване за бараката. — Май си умърлушена, а? — нежно измърка.

Кимнах.

— Май и ти? — запитах.

Взе ме в прегръдките си и ме залюля, както правеше като бях малка. Беше приятно: моят татко.

— Как съумя толкова дълго да останеш женен за мама? — прошепнах аз, чудейки се каква е тази леко сладникава миризма. Уиски?

— Тя всъщност не е толкова лоша — отвърна той и отново политна към бараката. Наклони глава настрани, заслушан в Нат Кинг Коул.

— „Най-великото нещо — затананика, — което ще научиш, е как да обичаш и да бъдеш обичан.“ Само се надявам да продължава да обича мен, а не мау-мау.

Наведе се и ме целуна.

5 март, сряда

59 кг (добре), алкохолни единици 0 (идеално), цигари 5 (приятен, здравословен брой), брой пъти минаване край дома на Марк Дарси 2 (мн. д.), брой пъти търсене номера на Марк Дарси в телефонния указател за доказателство, че още съществува, 18 (мн. д.), набиране на 1471 12 (напредък), брой обаждания от страна на Марк 0 (трагично).

8,30 ч. сутринта. Вкъщи. Тъжна съм. Марк ми липсва. Цяла неделя и понеделник не се обади, а снощи, когато се прибрах, заварих телефонно съобщение, в което ми казваше, че заминава за Ню Йорк за няколко седмици. „Така че май това е нашето сбогуване.“

Полагам огромни усилия да поддържам висок дух. Открих, че ако сутринта със събуждането веднага, преди да усетя първото боцване на болката, пусна Радио 4 на програма „Днес“, макар тази програма да се състои предимно от безкрайни часове на игри от типа „Минута е много“, в които политици се мъчат да не казват „да“ или „не“ или да не отговарят на въпросите, тогава успявам да избегна потъването в маниакални мисловни кръгове, започващи с „ами ако“, и въобръжаеми безкрайни разговори с Марк Дарси, които само увеличават тъгата и невъзможността ми да стана от леглото.

Трябва да призная, че тази сутрин Гордън Браун беше много добър в предаването — успя да говори гладко за европейската валута, без да каже нищо, като през цялото време разговарящо спокойно и уверено с Джон Хъмфрис, който крещеше на фона на гласа му: „Да или не? Да или не?“ Е... можеше да бъде и по-лошо.

Интересно дали европейската валута е същата като самостоятелната. В някои отношения съм за нея, тъй като вероятно ще имаме други монети, което ще е много европейско и шикарно. Освен това ще могат да премахнат кафявите, които са ужасно тежки, а също и петачетата и двайсетачетата, които са прекалено дребни и незначителни, за да доставят някакво удоволствие. Хм. Все пак смятам, че трябва да задържим монетите от една лира, които са

фантастични, приличат на суверени и изведнъж можеш да откриеш в портмонето си 8 лири, когато смяташ, че вече си се опоскал до дъното. Но тогава ще трябва да подменят всички монетни автомати и... Аааааах! Звънецът. Може би Марк идва да ми каже довиждане.

Проклетият Гари. Едва успях да изтръгна от него, че вътрешното разширение ще ми излезе „само“ 7000 лири.

— Че откъде ще взема 7000 лири?

— Можеш да направиш втора ипотека — посъветва ме той. — Ще ти струва само допълнителна стотачка месечно.

За щастие дори той осъзна, че закъснявам за работа, тъй че успях да го изрина от къщата. 7000 лири. Нямам думи.

7 ч. вечерта. Обратно вкъщи. Положително не е нормално да се отнасям към телефонния секретар като към едновременна жива половинка: бързам да се прибера при него след работа и да видя в какво настроение е, дали дяволито ще потвърди, че съм обичан и приемлив член на обществото, или ще бъде празен и мълчалив като сега например. Не само че четирийсет и втори пореден ден нямам съобщение от Марк, липсват съобщения от когото и да било. Може би трябва да почета от „Изкуството да бъдеш бог“.

7,06 ч. вечерта. Да, разбирате ли, любовта не е нещо, което ви се случва, а нещо, което правите. Тъй че какво не направих аз?

7,08 ч. вечерта. Аз съм уверена, интелигентна, отзивчива, стабилна жена. Чувството за същността ми не произтича от другите, а от... от... самата мен? Не може да бъде.

7,09 ч. вечерта. Както и да е. Добре е, че не мисля непрекъснато и само за Марк Дарси. Започвам да се оттеглям.

7,15 ч. вечерта. Божке, телефонът! Може да е Марк!

— Бриджет, колко си отслабнала! — Том. — Как я караш, дечко?

— Ужасно — обявих аз, извадих противоникотиновата дъвка от устата си и започнах да я оформям като пластелин. — Хайде, хайде, Бриджилийн! Мъже! По десет за пени. Как е новата ти интервюираща кариера?

— Ами обадох се на агента на Колин Фърт и му оставих съобщение. Реших, че щом „Футболна треска“ скоро излиза по екраните, вероятно имат нужда от реклама.

— И?

— Обадох ми се да кажат, че е зает.

— Ха! Аз всъщност ти се обаждам тъкмо затова. Джером каза, че познава...

— Том — застрашително произнесох аз, — това случайно да не е Споменавит?

— Не, не... Няма да се захващам пак с него — излъга прозрачно той. — Както и да е, Джером твърди, че познава човек, работил с Колин Фърт в последния му филм, и пита искаш ли да ходатайства за теб.

— Да! — възторжено извиках аз. Разбирам, че това е само претекст за Том да се среща с Джером Претенцията, но пък всички добри дела са смесица от алтруизъм и личен интерес, а, току-виж, и Колин Фърт се съгласил.

Ура! Идеалната работа за мен! Ще пътувам по света и ще интервюирам знаменитости. А с допълнителните пари ще успея да получа втора ипотека за кабинета и терасата на покрива, ще зарежа омразната „Пробуди се, Британийо“ и ще работя вкъщи. Ще звънна на Гари. Не може да очаквате нещо да се промени, ако не се промените вие. Вземам нещата в свои ръце!

Така, няма да лежа в кревата и да пъшкам. Ще стана да свърша нещо полезно. Като... Ъм. Да изпуша една цигарка? О, Боже. Не мога да понеса мисълта, че Марк се обажда на Ребека и обсъжда с нея деня си до най-малките подробности, както правеше с мен. Не бива, не бива да се поддавам на отрицателни мисли. Може пък да не ходи с Ребека и да се върне при мен! Видяхте ли? Ура!

12 март, сряда

59 кг, алкохолни единици 4 (но вече съм истинска журналистка, тъй че мога да се напивам), цигари 5, калории 1845 (д.), светлини в края на тунела 1 (и то мн. слабичка).

4 ч. следобед. Том току-що ми се обади в службата.

— Пече се!

— Кое?

— Работата с Колин Фърт!

Подрипнах на стола разтреперана.

— Да! Приятелят на Джером се е обадил на Колин Фърт, той бил много любезен и казал, че ако успееш да го публикуваш в

„Индепендънт“, е съгласен. А аз отивам на вечеря с Джером Претенцията!

— Том, ти си светец, Бог и архангел. И какво трябва да правя?

— Само звъни на агента на Колин Фърт, а после на Адам от „Индепендънт“. А, между другото, казах им, че вече си правила тонове интервюта.

— Но аз не съм.

— Я не ставай толкова буквална, Бриджилийн, просто им кажи, че си.

18 март, вторник

59,3 кг (крайно несправедливо наказание без престъпление), калории 1220 (само така), ипотеки 2 (ура!), брой стаи в апартаментата: ще бъдат 2 (ура!)

Обадих се в банката и всичко е наред с втората ипотека! Трябва само да попълня нови формуляри и получавам 7000 лири срещу 120 лири месечна удържака! Не мога да повярвам, че не се сетих сама. Би могло да е отговорът на всичките ми проблеми с надхвърлянето на текущата сметка!

2 април, сряда

59,7 кг, калории 998 (чудноватата обратна пропорция калории/тлъстини май прави ограниченията в храната безпредметни), чудеса: множество, новооткрита радост: безгранична.

5 ч. следобед. Става нещо невероятно. Интервюто с Колин Фърт не само се урежда, но ще бъде в Рим! Чакам вече да ми кажат, че ще го направим голи на някой карибски остров като в телевизионното предаване „Среща с непознат“. Мога да разбера Господ да ме възнагради, за да компенсира отнетото, но това надхвърля всички нормални религиозни обосновки. Предполага, че животът се движи във възход, а после, по някакъв ужасяващ, необратим начин се срива надолу към ненавременна смърт. Може някой да си прави закъсняла първоаприлска шега.

Току-що се обадих на Том, който каза да спра все да мисля, че зад всяко нещо дебне капан и че причината интервюто да се проведе в

Рим е, защото той живее там, което си е така, и да се опитам да се съсредоточа върху факта, че около Колин Фърт има и други неща, не само изпълнението му на господин Дарси. Като новия му филм „Футболна треска“ например.

— Да, да, да — съгласих се аз, после казах на Том, че съм му мн. благодарна за помощта при организирането на цялата работа. — Разбираш ли, точно от такова нещо имах нужда! — въодушевено заявих аз. — Сега, когато се съсредоточавам върху кариерата си, вместо да се вманиачавам на тема мъже, се чувствам много по-добре.

— Тъъ, Бридж — рече Том, — нали знаеш, че Колин Фърт си има приятелка? Хъмф.

11 април, петък

59 кг, алкохолни единици 5 (журналистическа тренираност), цигари 22, калории 3844 (Видяхте ли? Видяхте ли? Вече никога няма да пазя диета).

6 ч. вечерта. Случи се нещо прекрасно! Току-що говорих с жената от рекламата и Колин Фърт ще ми се обади къщи в събота или неделя да уговорим нещата! Не мога да повярвам. Явно няма да мога да мръдна от къщи през следващите два дни, но това е добре, защото ще успея да се подготвя, като гледам на видео „Гордост и предразсъдъци“, макар, естествено, да си давам сметка, че трябва да говорим и за другите му роли. Да. Всъщност това може да се окаже повратна точка в кариерата ми. Разбирате ли иронията на положението — по някакъв призрачен, метафизичен начин господин Дарси ме накара да загърбя своята погълнатост от Марк Дарси... Телефонът! Може би е господин Марк Дарси, бързо да пусна впечатляваща плоча с класическа музика.

Хъх. Беше някакъв проклет надут нахалник на име Майкъл от „Индепендънт“.

— Слушай ме внимателно. Досега не сме работили с теб. Не искам да оплескаш работата. Връщаш се със самолета, за който сме ти купили билет в понеделник вечерта, сядаш да обработваш материала във вторник сутринта и ми го предаваш до четири следобед, иначе няма да излезе. И ще го питаш за филма „Футболна треска“, в който, както знаеш, той не играе господин Дарси.

Всъщност така е. Оох, телефонът.

Беше Джуд. Двете с Шарън ще наминат. Опасявам се, че ще ме разсмеят, когато господин Дарси се обади, но от друга страна имам нужда от нещо, което да ме отвлече от мислите за него или ще се пръсна.

12 април, събота

59,2 кг (но определено мога да отслабна до утре с помощта на Болничната франкфуртска диета), алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 2 (идеална, почти светица), кренвирши 12, обаждания на 1471 да проверя дали не се е обадил Колин Фърт, а аз да не съм го чула поради внезапна и незабелязана глухота 7, кв. м пространство на пода, непокрити с кутии от пица, пробвани дрехи, пепелници и т.н. 2 (под дивана), брой гледания на „Гордост и предразсъдъци“ по видеото, където Колин Фърт се хвърля в езерото 15 (така се подготвят журналистите звезди), обаждания от Колин Фърт 0 (засега).

10 ч. сутринта. Колин Фърт не се е обадил. 10,03 ч. сутринта. Още не се е обадил.

10,07 ч. сутринта. Още не се е обадил. Дали не е прекалено рано да събудя Джуд и Шарън? Може пък да чака приятелката му да отиде на пазар, за да ми се обади.

5 ч. следобед. Апартаментът изглежда така, сякаш е паднала бомба, благодарение на господин Дарси: целият хол е с главата надолу като в „Телма и Луиз“, когато полицията претърсва къщата на Телма, а Харви Кайтел ги чака да се обадят с въртящи се зад гърба му магнетофони. Наистина съм благодарна на Джуд и Шарън за подкрепата и всичко останало, но това значи, че няма да успея да се приготвя, включително и физически.

6 ч. вечерта. Господин Дарси още не се е обадил.

6,05 ч. вечерта. Още не се е обадил. Какво да правя? Не знам дори къде ще се срещна с него.

6,15 ч. вечерта. Още не се е обадил. Може би приятелката му просто да е отказала да отиде на пазар. Може би през почивните дни са правили само секс, поръчвали са си да им доставят у дома италиански сладолед и са се подигравали зад гърба ми.

630 ч. вечерта. Джуд внезапно се събуди и сложи пръст на челото си.

— Трябва да излезем — произнесе тя със странен, мистичен глас.

— Да не си луда? — изсъска Шарън. — Да излезем? Положително си откачила.

— Не — хладно отсече Джуд. — Причината телефонът да не звъни е, че върху него е фокусирана прекалено много енергия.

— Фу — презрително възкликна Шарън.

— А освен всичко останало тук започва да вонят. Трябва да разчистим, да пуснем потока на енергията да се влее, да излезем и да пийнем по едно „Блъди Мери“ — настоя тя и ме погледна изкушаващо.

След няколко минути бяхме навън, примигващи на неочаквано пролетната, още не смрачена светлина. Втурнах се обратно към вратата, но Шарън ме сграбчи.

— Отиваме. Да. Прием. „Блъди Мери“ — изсъска тя и ме подкара по улицата като едър полицай.

Четиринасет минути по-късно се върнахме. Метнах се през стаята и се вцепених. Лампичката на телефонния секретар светкаше.

— Видяхте ли! — заяви Джуд с непоносимо самодоволен глас. — Видяхте ли!

Шарън посегна и натисна бутона разтреперана, сякаш пипаше неексплодирала бомба.

— Здравей, Бриджет, обажда се Колин Фърт. — Всички отскочихме метър назад. Беше господин Дарси. Същият шикарен, плътен, непукистки глас, с който правеше предложение на Елизабет Бенет по Би Би Си. Бриджет. Аз. Господин Дарси каза Бриджет. На моя телефонен секретар. — Доколкото разбрах, в понеделник ще дойдеш в Рим да ме интервюираш — продължи той. — Обаждам се да си уредим среща. Има площад, наречен „Пиаца Навона“, много лесно е да го намериш с такси. Ще се срещнем в четири и половина при фонтана. Приятно пътуване.

— 1471, 1471 — запелтечи Джуд, — 1471, бързо, бързо. Не, извадете касетата, извадете касетата!

— Обади му се и ти — изпищя Шарън като есесовска изтезателка. — Обади му се и му кажи да се срещнете във фонтана. Обожемой!

Телефонът зазвъня и ние се вцепенихме със зяпнали уста. После забумтя шасът на Том.

— Ало, малката, обажда се господин Дарси да провери дали някой може да му помогне да съблече тази мокра риза. Шарън веднага излезе от трансa.

— Спри го, спри го — изкрещя тя и се хвърли към слушалката.
— Млъкни, Том, млъкни, млъкни, млъкни.

Но беше твърде късно. Телефонният ми запис на господин Дарси, произнасящ думата „Бриджет“ и уреждащ ни среща в Рим при фонтан, беше изгубен завинаги. И никой на света никога няма може да направи нещо, за да промени това. Нищо. Нищичко.

6. ИТАЛИАНСКА РАБОТА

21 април, понеделник

58 кг (тлъстините степени от въодушевление и страх), алкохолни единици 0: отлично (но е едва 7,30 сутринта), цигари 4 (мн. д.).

7,30 ч. сутринта. Да тръгваш на пътешествие толкова време преди самолета, наистина е ненадмината крачка напред. Това само доказва, както пише в „Изкуството да бъдеш бог“ че човешката природа има способността да се променя и израства. Снощи се отби Том и заедно написахме въпросите. Тъй че съм доста добре подготвена и препитана, макар че ако трябва да съм честна, той беше малко кисел.

9,15 ч. сутринта. Всъщност разполагам с цяла вечност, докато стане време за тръгване. Всички знаят, че когато бизнесмените хвърчат между европейските летища, те се явяват четирийсет минути преди излитането само с куфарче с найлонови ризи. Самолетът ми е в 11,45. Трябва да съм на летище Гатуик в 11, тъй че ще взема влака в 10,30 от гара Виктория и метрото в 10. Идеално.

9,30 ч. сутринта. Ами ако играта загубее и аз не се удържа и го целуна? Освен това панталоните ми са прекалено тесни и подчертават корема. Май ще се преоблека. Също така трябва да си взема тоалетна чантичка, за да се освежа преди интервюто.

9,40 ч. сутринта. Не мога да повярвам, че губих време да опаковам тоалетна чантичка, когато най-важното е, естествено, да изглеждам добре при пристигането си. Косата ми е направо побесняла. Ще трябва пак да я намокря. Къде ми е паспортът?

9,45 ч. сутринта. Намерих паспорта, косата ми е добре, тъй че най-добре да тръгвам.

9,49 ч. сутринта. Единственият ми проблем е, че не мога да вдигна сака. Май трябваше да съкратя съдържанието на тоалетната чантичка до четка за зъби, паста, вода за плакнене на устата, почистващ лосион и овлажнител. О, да не забравя да извадя 3500-те

лири от микровълновата и да ги оставя за Гари, тъй че да започне да купува материали за кабинета и терасата на покрива! Ура!

9,50 ч. сутринта. Майчице. Поръчах си такси. Ще дойде след две минути.

10 ч. сутринта. Къде е таксито?

10,05 ч. сутринта. Къде, за Бога, е таксито?

10,06 ч. сутринта. Току-що звъннах във фирмата, която заяви, че сребристият кавалиър ме чака пред вратата.

10,07 ч. сутринта. По цялата улица няма сребрист кавалиър.

10,08 ч. сутринта. Човекът от фирмата твърди, че в момента таксито определено завива на ъгъла.

10,10 ч. сутринта. Ни такси, ни дявол. Шибано, шибано такси, вече стана... Ааах. Ето го. Мамка му, къде са ми ключовете?

10,15 ч. сутринта. Вече съм в таксито. Стигала съм до гарата и за петнайсет минути.

10,18 ч. сутринта. Ох. Таксито, кой знае защо, се озова на Мерилибоун Роуд, необяснимо решение за обиколка на забележителностите на Лондон вместо пряк път към гара Виктория. Сподавам инстинкта си да нападна, убия и изям шофьора.

10,20 ч. сутринта. Върнахме се на маршрута, т.е. вече не отиваме към Нюкасъл, но движението е солидно. Май в Лондон вече няма час, който да не е върхов.

10,27 ч. сутринта. Дали е възможно да се стигне от Марбъл Арч до експреса за Гатуик за една минута?

10,35 ч. сутринта. Гара Виктория. Добре. Спокойно. Спокойно. Влакът е тръгнал без мен. Все пак, ако хвана следващия в 10,45, ще имам цели трийсет минути до излитането. А и самолетът вероятно ще излети със закъснение.

10,40 ч. сутринта. Интересно дали ще имам време да си купя панталони на летището. Всъщност няма защо да се втелявам на тази тема. Хубавото, когато пътуваш сам, е, че можеш да започнеш да развиваш нови черти на характера си, да бъдеш много елегантна и дзенподобна, а и никой не те познава.

10,50 ч. сутринта. Ще ми се да спра да мисля непрекъснато, че паспортът ми е скочил от чантата и се е прибрал пеша вкъщи.

11,10 ч. сутринта. Влакът, незнайно защо, спря. Внезапно всички допълнителни неща, които направих, напр. поставяне на още един

слой лак върху ноктите на краката, изглеждат маловажни на фона на евентуалното ми невявяване на срещата.

11,45 ч. сутринта. Не мога да повярвам. Самолетът е излетял без мен.

Пладне. Благодаря на Бога, господин Дарси и всички ангели небесни. Оказа се, че след час и четирийсет и пет минути мога да взема друг самолет. Просто се обадох на рекламната агентка, която каза, че няма проблем да ми премести срещата с два часа по-късно. Чудесно, ще мога да попазарувам на летището.

1 ч. по обяд. Мн. ми хареса пролетната рокличка от прозрачен шифон на рози, но не смятам, че трябва да ги кроят така, че да не побират хорските задници. Обожавам огромния брой магазини на летището. Сър Ричард Роджърс, Терънс Конран и тям подобни винаги се оплакват, че летищата са заприличали на огромни хали, но аз смятам, че това е добре. Възможно е да вмъкнат този въпрос в следващата си политическа платформа, може би ще го направи самият сър Ричард, ако не и Бил Клинтън. Я да пробвам тия бикини.

1,30 ч. по обяд. Така. Ще пусна писмата и ще си накупя малко козметика за тяло, преди да мина през митницата.

1,31 ч. по обяд. Гърми съобщение: „Моля пътничката Джоунс, последният неяви се пътник за полет БА 175 до Рим, незабавно да се яви на изход 12, където самолетът е готов за излитане.“

22 април, вторник

59,3 кг, алкохолни единици 2, цигари 22, обаждания от страна на надутия Майкъл от „Индепендънт“ да провери „как напредваме“: към 30, брой прослушвания на касетата с интервюто 17, думи, отразяващи интервюто в писмен вид 0.

9 ч. сутринта. Обратно в лондонския ми апартамент след божественото пътуване. Така, започвам да записвам интервюто в компютъра. Забелязал ли е някой изумителния начин, по който съсредоточаването върху работата и кариерата напълно отклонява мислите от любовната мъка? Беше толкова прекрасно. Таксито ме свали на римски площад и си помислих, че ще припадна: направо фантастично — златиста слънчева светлина и огромен, внушителен

площад, пълен с високи руини, а в средата на всичко това господин... Оох, телефонът.

Майкъл от „Индепендънт“.

— Направи го, нали?

— Да — надменно отвърнах аз.

— И не си взела уокмана си вместо касетофона?

Е, не. Не знам какво му е наговорил Том за мен, но нещо в тона му ми подсказа, че не прелива от уважение.

— Е, срокът ти е четири часа. Тъй че залавяй се за работа.

Ла-ла. Четири часа са векове. Ще поразпусиа малко. Ммм. Приличаше съвсем на господин Дарси: толкова строен и със скрита пламенност. Дори ме заведе в една църква с дупка, до гроба на някой си Адриан и до статуята на Мойсей, като великолепно се справи с опазването ми да не бъда прегазела от кола, освен това непрекъснато говореше на италиански. Ммм.

Пладне. Сутринта не мина особено добре, макар несъмнено да ми трябва време да асимилирам случилото се и да обсъдя положението с висшестоящите, тъй че вероятно е била високопродуктивна.

2 ч. следобед. Пак телефонът. Виждате ли какво става, когато сте велика, продуктивна писателка: телефоните звънят непрестанно.

Отново тъпият надут Майкъл: „Как е, напредваме ли?“ Да му имам нахалството. Още сме далеч от срока ми в четири часа, което очевидно за него е краят на деня. Всъщност записът много ми допада. Справила съм се наистина добре, като го предразположих с лесни въпроси, преди да нагазя в солидната материя на Том, която си записах вечерта, преди да замина, макар да бях подпийнала. Стори ми се наистина впечатлен от начина, по който проведох интервюто.

230 ч. следобед. Ще си направя набързо едно кафенце и ще изпафкам цигарка.

3 ч. следобед. Най-добре ще е пак да изслушам записа. Ще звънна на Шарън да й пусна тази последна част. Ах. Вече е 3,30, а още не съм започнала. Нищо, паниката е излишна. Те ще се върнат от обедна почивка след векове и ще бъдат пияни като... като журналисти. Чакайте само да видят сензационния ми удар.

Как да започна? Очевидно, интервюто трябва да съдържа моите впечатления от господин Дарси, както и умело вплитане на въпросите около „Футболна треска“, театъра, филмите и т.н.

Вероятно ще ми отделят редовно място във вестника за ежеседмично интервю: „Портретите на Бриджет Джоунс“. Джоунс се среща с Дарси. Джоунс се среща с Блеър. Джоунс се среща с Маркос, само дето е умрял.

4 ч. следобед. Как могат да очакват да творя, ако проклетият Майкъл непрекъснато звъни да ми дудне какво мога и какво не мога да включа? Бррр. Ако пак е той... В този вестник нямат и грам уважение към журналистите. Нито капчица.

5,15 ч. следобед. Хаха. „Пра. Вя. Го.“ Така му казах. Това му затвори устата.

6 ч. вечерта. Какво пък. Всички големи журналисти имат проблеми със спазването на сроковете.

7 ч. вечерта. Майната му, майната му. Майната му, майната му.

23 април, сряда

59,5 кг (май наистина съм се заклезила в някаква тлъстинна дупка), поздравителни обаждания от приятели, роднини и колеги за интервюто с Колин Фърт 0, поздравителни обаждания от личния състав на „Индепендънт“ за интервюто с Колин Фърт 0, поздравителни обаждания от Колин Фърт за интервюто с Колин Фърт 0 (не е ли странно, все пак?)

8 ч. сутринта. Статията излиза днес. Нахвърлях я малко набързо, но вероятно не е много лоша. Всъщност може и да е много хубава. Ще ми се вестниците да побързат и да дойдат.

8,10 ч. сутринта. Вестниците още ги няма.

8,20 ч. сутринта. Ура! Вестниците дойдоха.

Току-що видях интервюто. „Индепендънт“ изцяло е пренебрегнал написаното от мен. Разбирам, че позакъснях, но това е нетърпимо. Вижте само какво са публикували.

Поради независещи от нас технически причини се наложи да отпечатаме интервюто на Бриджет Джоунс с Колин Фърт под формата на буквална стенограма на записа.

БД: Така. Сега започвам интервюто.

КФ: (с леко истеричен глас) Добре, добре.

(Продължителна пауза.)

БД: Кой е любимият ви цвят?

КФ: Моля?

БД: Кой е любимият ви цвят?

КФ: Синият.

(Продължителна пауза.)

БД: Кой е любимият ви десерт?

КФ: Тъъ, крем брюле.

БД: Знаете ли за филма „Футболна треска“ от Ник Хорнби, който е пред премиера?

КФ: Да, знам.

БД: (Пауза. Шумолене на хартия.) А... О (Още шумолене на хартия.) Смятате ли, че книгата „Футболна треска“ съдържа спори на изповедалния жанр?

КФ: Моля?

БД: Спори. На. Изповедалния. Жанр.

КФ: Спори на изповедалния жанр?

БД: Да.

КФ: Е. Стилът на Ник Хорнби несъмнено е широко имитиран и мисля, че той е много привлекателен... тъъ... жанр, независимо дали той всъщност е включил... спори, или не е включил... спори.

БД: Знаете ли за „Гордост и предрасъдъци“ на Би Би Си?

КФ: Да, знам.

БД: Където трябваше да се хвърлите в езерото?

КФ: Да.

БД: Когато трябваше да правят нов дубъл, събличахте ли мократа риза, за да я смените със суха?

КФ: Да, май се налагаше, да. Scusi. На vinto. E troppoforte. Si grazie.

БД (силно задъхана): Колко дубъла на гмуркането в езерото направихте?

КФ (кашля): Ами... подводните снимки бяха в аквариум в студиото в Ийлинг.

БД: О, не.

КФ: Опасявам се, че е така. Тъм... моментът, когато изхвърквах от водата, съвсем за малко, беше заснет от каскадьор.

БД: Но той приличаше на господин Дарси.

КФ: Защото му бяха залепили бакенбарди и го бяха облекли в дрехите на господин Дарси върху водолазен костюм, с който всъщност

приличаше на Елвис в последните му дни. Можа да го направи само веднъж от съображения за сигурност, а после го следяха за увреждания в продължение на шест седмици. На всички други кадри с мократа риза бях аз.

БД: И трябваше ли непрекъснато да ви я мокрят?

КФ: Да. Пръскаха я. Напръскваха я и после...

БД: С какво?

КФ: Моля?

БД: С какво?

КФ: С пръскалка. Вижте, не можем ли...?

БД: Да, но това, което питам, е: налагаше ли се да сваляте ризата и... да обличате друга?

КФ: Да.

БД: За да я мокрите отново?

КФ: Да.

БД: (пауза) Знаете ли филма „Футболна треска“, който е пред премиера?

КФ: Да.

Б Д: Какви, според вас, са основните разлики и прилики между героя ви Пол от „Футболна треска“ и...

КФ: И?

БД: (свенливо) Господин Дарси.

КФ: Никой досега не ми е задавал подобен въпрос.

БД: Нима?

КФ: Да. Мисля, че главните различия са...

БД: Искате да кажете, че отговорът е твърде очевиден?

КФ: Не. Искам да кажа, че никой не ме е питал.

БД: Нима хората не ви питат за това през цялото време?

КФ: Не, не. Уверявам ви.

БД: Значи това е...

КФ: Това е съвсем нов, новороден въпрос, да.

БД: Божке.

КФ: А сега ще продължим ли?

БД: Да.

КФ: Господин Дарси не е запаляно на „Арсенал“.

БД: Не е.

КФ: Не е учител.

БД: Не е.

КФ: Живял е преди двеста години.

БД: Да.

КФ: Пол от „Футболна треска“ обича да е сред тълпа от запаянковци.

БД: Да.

КФ: Докато господин Дарси не може да изтърпи дори един провинциален бал. Така. А сега можем ли да поговорим за нещо, несвързано с господин Дарси?

БД: Да.

(Пауза. Шумолене на хартия.)

БД: Продължавате ли да се срещате с приятелката си?

КФ: Да.

БД: О.

(Продължителна пауза.)

КФ: Всичко наред ли е?

БД: (едва чуто) Смятате ли че скромните английски филми са напредък?

КФ: Не ви чух.

БД: (нещастно) Смятате ли, че скромните английски филми са напредък?

КФ: Напредък към... (поощрително) ...към какво?

БД: (Извънредно дълга, замислена пауза.) Към бъдещето.

КФ: Ясно. Мисля, че май ни придвижват напред стъпка по стъпка. Много си падам по скромните филми, но харесвам и големите и би било добре да правим повече и от тях.

БД: Но за вас не е проблем, че тя е италианка и тъй нататък?

КФ: Не.

(Извънредно продължително мълчание.)

БД: (намусено) Смятате ли, че господин Дарси има политически измерения?

КФ: Питал съм се какви ли са политическите му убеждения, ако изобщо е имал такива. И не мисля, че биха допаднали на читателите на „Индепендънт“. Вероятно представляват предвикторианската или викторианската идея за богатия благодетел на обществото, което вероятно ще прозвучи твърде тачъристски. Мисълта за социализъм изобщо не му е...

БД: Така е.

КФ: ...била присъща. И това е ясно изразено от начина, по който е показано колко добре се отнася с наемателите си. Струва ми се, че би бил по-близък до някаква ницшеанска личност...

БД: Какво ще рече нишанска?

КФ: Ами, идеята за... въъ... свръхчовека, за супермена.

БД: Супермен?

КФ: Не, онзи Супермен, не. Не. (тихо стенание) Не смятам, че е носил долните си гащи над панталона, не. Вижте, вече наистина бих искал да приключим с тази тема.

БД: Какъв ще бъде следващият ви филм?

КФ: Казва се „Светът на плесените“.

БД: Природонаучен ли е?

КФ: Не. Не, не. Той е, ъм... той е... въъ... за едно ексцентрично семейство от края на трийсетте години, чийто баща притежава фабрика за плесени.

БД: Че плесените не растат ли сами?

КФ: Е, не, той произвежда нещо, което се нарича плесен сфагнум, използвана за лекуване на рани през Първата световна война и... въъ... е доста лека... въъ... комедийна...

БД: (крайно неубедително) Звучи чудесно.

КФ: Силно се надявам да е така.

БД: Мога ли да питам още нещо за ризата?

КФ: Да.

БД: Колко пъти се наложи да я събличате и обличате?

КФ: Точно колко... Не знам. Ъм, чакайте... имаше сцена, в която отивах към Пембърли. Тя беше заснета веднъж. С един дубъл. После беше сцената, когато давах коня си на някого... Мисля, че тогава се преоблякох.

БД: (ободрена) Преоблякохте се?

КФ: (строго) Да. Един път.

БД: Значи в общи линии е имало само една мокра риза?

КФ: Само една мокра риза, която непрекъснато пръскаха. Доволна ли сте?

БД: Кой е любимият ви цвят?

КФ: Вече се спряхме на това.

БД: Ъм... (шумолене на хартия) Смятате ли, че филмът „Футболна треска“ по същество е за емоционалното ебателство?

КФ: За емоционалното какво?

БД: Ебателство. Знаете: когато мъжете са откачени, алкохолизирани, с фобия към обвързването и през цялото време се интересуват само от футбол.

КФ: Не, не е така. Смятам, че в известен смисъл Пол е много по-освободен в чувствата си и е далеч по-широко скроен от приятелката си. Всъщност дори мисля, че при внимателен анализ най-привлекателното в идеята, която иска да ни внуши Ник Хорнби за него, е, че в един свят с твърде земно ежедневиe той е открил извор на емоционални изживявания, които...

БД: Извинете.

КФ: (въздиша) Да?

БД: Езиковата бариера не ви ли създава проблеми с приятелката ви?

КФ: Тя говори прекрасно английски.

БД: Но не смятате ли, че ще се чувствате по-добре с някоя, която е англичанка и е по-близо до вашата възраст?

КФ: Разбираме се добре и така.

БД: Хъмф. (злокобно) Засега. Не предпочитате ли да играете в театъра?

КФ: Ъм. Не съм привърженик на мнението, че театърът е мястото, където наистина се играе, а киното не е истинско предизвикателство за актьора. Но когато играя в театъра, наистина го предпочитам.

БД: Но не смятате ли, че театърът е малко изкуствен и досаден, там трябва да седите неподвижно часове наред, без да можете да хапнете нещо и да си поприказвате...

КФ: Изкуствен? Досаден и изкуствен?

БД: Да.

КФ: Искате да кажете изкуствен в смисъл...

БД: Веднага личи, че не е истина.

КФ: В този смисъл на изкуствен, да. (тих стон) Ъм... но мисля, че ако е добър, не би трябвало да е изкуствен. Той е много по... Много по-изкуствено е да се прави филм.

БД: Нима? Защото не се снима поред?

КФ: Да. Не е поред. Да. Филмът не се снима поред. Снимат го на малки части и парченца, (по-отчетлив стон) Малки части и парченца.

БД: Ясно. Смятате ли, че господин Дарси би спал с Елизабет Бенет преди сватбата?

КФ: Да, смятам, че би могъл.

БД: Сериозно?

КФ: Да. Мисля, че е много възможно.

БД: (задъхано) Наистина?

КФ: Да, мисля, че е възможно.

БД: Но как би било възможно?

КФ: Не знам дали Джейн Остин би се съгласила с мен по въпроса, но...

БД: Не може да се съгласи, защото е умряла.

КФ: Не може... Но мисля, че господин Дарси на Андрю Дейвис би спал с нея.

БД: Все пак защо мислите така? Защо? Защо?

КФ: Защото мисля, че за Андрю Дейвис беше много важно господин Дарси да има изключителен полов нагон.

БД: (хлъцва)

КФ: И, ъм...

БД: Мисля, че това се връзва много, много добре с изпълнението ви. Наистина.

КФ: Благодаря. В един момент Андрю дори ми написа указание: „Представи си, че Дарси има ерекция“.

(Силен трясък)

БД: В кой момент беше това?

КФ: В началото, когато Елизабет върви през полето и случайно го среща.

БД: Там, където е цялата изкаляна?

КФ: И разчорлена.

БД: И запотена?

КФ: Точно така.

БД: Беше ли ви трудно да го изиграте?

КФ: За ерекцията ли питате?

БД: (с благоговеен шепот) Да.

КФ: Ъм, ами, Андрю беше написал също така да не се съсредоточавам върху това, така че поне в това отношение нямаше

нужда от игра.

БД: Ммм.

(Продължителна пауза.)

КФ: Да.

(Нова пауза.)

БД: Ммм.

КФ: Това ли е всичко?

БД: Не. Какво стана с приятелите ви, когато се захванахте с господин Дарси?

КФ: Страшно ме поднасяха, ръмжаха „господин Дарси“ на закуска и тъй нататък. После настъпи кратък период, през който трябваше да положат много усилия да скрият това, че знаят кой съм всъщност и...

БД: От кого да го скрият?

КФ: Ами от всеки, който би заподозрял, че може би приличам на господин Дарси.

БД: Но няма мислите, че не сте като господин Дарси?

КФ: Да, твърдо съм убеден, че не съм като господин Дарси.

БД: А аз мисля, че сте точно като него.

КФ: В какъв смисъл?

БД: Говорите като него.

КФ: О, няма?

БД: Изглеждате точно като него и аз... ох, ох...

(Продължителни трясъци, последвани от звуци на боричкане.)

7. ЕЛИНАЦИ С ПРОМЕНЛИВИ НАСТРОЕНИЯ

25 април, петък

58,5 кг (да! да!!!), алкохолни единици 4, цигари 4, духовни осъществявания, съвместен резултат от четенето на „Изкуството да бъдеш бог“ и алкохолни единици 4. апартаменти без дупки 0, брой лири в банката 0, гаджета 0, хора, с които да изляза довечера 0, покани за предизборни купони 0.

5,30 ч. следобед. В службата. Два работни дни на предизвикателства, през които трябваше да слушам как Ричард Финч чете откъси от интервюто, а после да се залива в дълбок, гъргорещ смях а ла Дракула, но поне ме отвличаше от мислите ми. Пък и Джуд каза, че интервюто е доста хубаво и отлично предава атмосферата на срещата. Ура! Не съм чула и дума от Адам или Майкъл от „Индепендънт“, но съм сигурна, че скоро ще ми се обадят и може би ще ме помолят да направя ново интервю и тогава ще мина на свободна практика в кабинета у дома, ще пиша на компютъра на покривната тераса, а около мен ще ухаят билки в теракотени саксии! А остава и само седмица до изборите, когато всичко ще се промени! Ще спра да пуша, а Марк ще се върне и ще ме завари нова професионалистка с огромен апартамент за живеене вътре или вън.

5,45 ч. следобед. Хъмф. Току-що проверих имам ли телефонни съобщения. Само едно — от Том, който каза, че е говорил с Адам и всички в „Индепендънт“ били крайно смутени. Оставих му спешно съобщение да ме потърси пак и да ми обясни.

5,50 ч. следобед. Божичко. Започвам да се тревожа за втората ипотека. Няма да получа допълнителни приходи, а какво ще стане, ако ме уволнят? Може би ще е най-добре да кажа на Гари, че не искам вътрешното разширение и да си взема обратно трите хиляди и петстотин лири. Хубавото е, че Гари трябваше да започне вчера, но само е дошъл, оставил е инструментите си и си е тръгнал. Тогава ми

стана неприятно, но може би, както се оказва, е бил пръст Божий. Да. Като се върна, ще му се обадя, а после ще ида в гимнастическата зала.

6,30 ч. вечерта. Вкъщи. Аааах! Аааах! Аааах! На стената на апартамента е цъфнала огромна шибана дупка! Зейнала е към широкия свят като пропаст и от всички отсрещни къщи могат да надзъртат вътре. Очакват ме безкрайни почивни дни с гигантска яма в стената, навсякъде разхвърляни тухли и нищо за правене! Нищо! Нищо!

6,45 ч. вечерта. Оох, телефонът — може някой да ме кани на предизборен купон! Или е Марк!

— Здравсти, мило, познай какво стана. Мама. Ще трябва да запаля цигара.

— Здравсти, мило, познай какво стана — повтори тя. Докога ли ще се държи като папагал. Едно е да кажеш: „Ало? Ало?“, ако не чуеш да ти се обади глас, но „Здравсти, мило, познай какво стана. Здравсти, мило, познай какво стана“ положително не е нормално.

— Какво? — нацупено попитах аз.

— Не ми дръж такъв тон.

— Какво? — повторих с тон на любяща и почтителна дъщеря.

— И не казвай „какво?“, Бриджет, казвай „моля?“. Дръпнах от цигарата.

— Бриджет, да не би да пушиш?

— Не, не — паникьосах се аз, загасих цигарата и скрих пепелника.

— Както и да е, познай какво стана. Двете с Уна ще направим в храсталака предизборно тържество в стил „кикую“ в чест на Уелингтън!

Поех дълбоко дъх през носа и си помислих за Вродената изисканост.

— Не е ли супер? Уелингтън ще прескача огъня в пълно бойно снаряжение! Представяш ли си! Ще прескача! В племенно облекло. А ние ще прием червено вино и ще си представяме, че е бича кръв! Бича кръв! Затова Уелингтън има такива яки бедра.

— Тъъ, Уелингтън знае ли?

— Не още, мило, но не може да не иска да отпразнува изборите. Той е голям привърженик на свободния пазар, а и ние не искаме връщането на червените. Иначе оня, как се казваше, и миньорите му пак ще надигнат глава. Ти не помниш режима на тока, когато беше

малка, но Уна трябваше да държи реч на един дамски обяд и не можа да си включи машата.

7,15 ч. вечерта. Най-сетне успях да се отърва от мама, при което телефонът веднага зазвъня. Беше Шарън. Казах ѝ колко ми е писнало от всичко, а тя се държа страшно мило.

— Стига, Бриджет! Не можем да определяме себе си като функции от друг човек! Трябва да празнуваме колко фантастично е да си свободна! А приближават и изборите и цялото настроение на нацията ще се промени!

— Ура! — извиках аз. — За Единаците! За Тони Блеър! Ура!

— Да! — ентусиазира се Шарън. — Много хора с трайна връзка проклинат съботите и неделите, защото са принудени да робуват на неблагоприятни деца и да ядат бой от съпрузите си.

— Права си! — възкликнах аз. — Можем да ходим където си искаме и да се забавляваме. Ще излезем ли довечера?

Хъмф. Шарън ще ходи на официална вечеря със Саймън като някаква Самодоволна женена.

7,40 ч. вечерта. Току-що се обади Джуд с високо зареден със сексуална увереност дух.

— Работата със Стейси пак потръгна! — рече тя. — Снощи се видяхме и той ми говори за семейството си! Настъпи изпълнена с очакване пауза.

— Говори ми за семейството си! — повтори тя. — Което значи, че мисли сериозно за мен. И се целувахме. А довечера имам среща с него и тя се пада четвърта поред, тъй че... дубидубиду! Бридж? Там ли си още?

— Да — едва прошепнах аз.

— Какво има?

Измънках нещо за дупката в стената и Марк.

— Въпросът е там, Бридж, че трябва да Сложиш Точка и да продължиш напред — заяви тя, очевидно незабелязала, че последният ѝ съвет се оказа пълен провал, което би могло да обезсили и този. — Научи се да се Обичаш. Хайде, Бридж! Фантастично е. Можем да чукаме когото си искаме.

— Ура за Единаците! — казах аз. Защо тогава съм тъй потисната?

Ще се обадя пак на Том.

8 ч. вечерта. Няма го. Всички са излезли да се забавляват, с изключение на мен.

9 ч. вечерта. Почетох малко от „Можете за изцелите живота си“ и сега виждам ясно къде точно съм сбъркала. Както казва Сондра Рей, великата преродена, а може и да не беше тя. Както и да е, ето: „Любовта никога не е извън нас, любовта е вътре в нас.“

Да!

„Какво би пропъдило любовта?... Нереалистични очаквания? Образи на кинозвезди? Чувството, че не сте достойни? Убедеността, че никой не може да ви обикне?“

Хъх. Не е убеденост, факт е. Ще си отворя бутилка шардоне и ще гледам „Приятели“.

11 ч. вечерта. Арггърр. „Искуштвото да бъдеш бог“ дяволшки хубава. Като Катехиз или нещо тъкова. „Нераждезното раждане на любовта шъдърша любов, макар и любов към друг.“ Дявълшки хбаво. Уф. Паднах.

26 април, събота.

59,3 кг, алкохолни единици 7 (ура!), цигари 27 (ура!), калории 4248 (ура!), посещения в гимнастическата зала 0 (ура!).

7 ч. сутринта. Ааах. Кой е пуснал проклетото нещо?

7,05 ч. сутринта. Днес ще поема отговорността за живота си в собствените си ръце и ще започна да се обичам. Аз съм красива. Аз съм прекрасна. О, Боже. Къде са ми цигарите?

7,10 ч. сутринта. Така. Ще стана и ще ида в гимнастическата зала.

7,15 ч. сутринта. От друга страна, вероятно е доста опасно да правя упражнения, преди да съм се събудила напълно. Мога да си изместя ставите. Ще ида довечера, преди „Среща с непознат“. Тъпо е да ходя в събота посред бял ден, когато мога да свърша толкова други неща, например да обиколя магазините. Не бива да завиждам, че Джуд и Шарън вероятно са в леглото и диво се чукат, чук, чук, чук.

7,30 ч. сутринта. Чук.

7,45 ч. сутринта. Очевидно е прекалено рано да се обаждам на когото и да било. Това, че съм будна, не значи, че другите не спят. Трябва да се науча на повече вникване в чувствата на хората.

8 ч. сутринта. Току-що ми звънна Джуд, но не можах веднага да разбера защо поради хлипания и преглъщания с овчи глас.

— Джуд, какво има? — уплаших се аз.

— Разбита съм — заряда тя. — Всичко изглежда черно, черно. Не виждам никакъв изход, не мога...

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи — заповтарях аз и диво се загледах през прозореца с надеждата, че по улицата минава някой психиатър. — Сериозно ли е, или просто е предменструално?

— Много, много е лошо — произнесе като зомби тя. — Трупа се в мен от около единайсет години. — Отново се прекърши. — Съботата и неделята се простират самотни, самотни пред мен. Не ми се живее повече.

— Добре, това е добре — успокоително задудих аз, чудейки се на полицията ли да се обадя, или на самаряните.

Оказа се, че Стейси снощи необяснимо защо я зарязал след вечерята и зъб не обелил за нова среща. Затова сега тя чувстваше, че се е провалила при целуването в четвъртък.

— Толкова съм потисната. Целият уикенд се простира пред мен. Сама, сама, бих могла да умра и...

— Искаш ли да наминеш довчера?

— Ооох, да, моля те! Ще идем ли в „192“? Ще мога да облека новото си жакетче „Воаяж“.

Веднага след това се обади Том.

— Защо снощи не отговори на обаждането ми? — троснах му се аз.

— Какво? — запита той с чужд, глух, монотонен глас.

— Не отговори на обаждането ми.

— О — уморено произнесе той. — Не смятах, че ще е справедливо да разговарям с когото и да било.

— Защо? — озадачих се аз.

— Ами защото загубих предишната си личност и сега съм маниакално-депресивен.

Оказа се, че Том работил цяла седмица сам вкъщи и си мечтаел за Джером. Накрая му помогнах да осъзнае, че фантомната лудост е много странно нещо, защото, ако не ми беше казал, че е клиничен случай, нямаше да забележа разликата.

Напомних на Том случая, когато Шарън веднъж не излезе три дни от дома си, защото си мислеше, че лицето ѝ се е съсухрило от слънчево изгаряне като филмов трик за бързо състаряване и не искаше

да вижда никого и да се излага на действието на ултравиолетовите лъчи, докато накрая сама не го преодоля. После, когато дойде в кафене „Руж“, изглеждаше точно като предишната седмица. Най-сетне успях да изместя разговора от Том върху кариерата ми като видна интервюираща знаменитости, която, за жалост, бе приключила, поне засега.

— Не се тревожи, дечко — рече Том. — Ще забравят всичко за десет минути, ще видиш. Ще можеш да се върнеш на сцената.

2,45 ч. следобед. Чувствам се много по-добре. Осъзнах, че отговорът не е да се вторачваш в собствените си проблеми, а да помагаш на другите. Току-що прекарах час и петнайсет минути на телефона със Саймън, който явно не беше в леглото с Шарън. Оказва се, че довчера трябвало да се срещне с някакво момиче Джорджи, което от дълго време чука тайно всяка събота вечер, но сега Джорджи му заявила, че събота вечер не била подходяща, защото така започвали прекалено много да приличат на „двойка“.

— Аз съм парий в любовта, обречен от боговете вечно да съм сам — пенявеше се Саймън. — Вечно, вечно. Цялата неделя се простира пуста пред мен.

Както му казах, прекрасно е да си сам, защото сме свободни! Свободни! (Все пак се надявам Шарън да не разбере точно колко е свободен Саймън.)

3 ч. следобед. Страхотна съм — цял ден бях почти психотерапевтка. Както заявих на Том и Джуд, могат да ми се обаждат по всяко време на деня и нощта, вместо да тъгуват сам-самички. Както виждате, аз съм много мъдра и уравновесена, почти като майката-игуменка в „Звукът на музиката“. Всъщност лесно мога да си представя как пея „Да изкачиш всяка планина“ насред „192“, а Джуд е коленичила молитвено зад мен.

4 ч. следобед. Току-що звънна телефонът. Беше Шарън, на ръба на сълзите, но се опитваше да се престори, че не е. Оказа се, че Саймън ѝ се обадил да ѝ се изплаче за Джорджи (кр. неприятно, тъй като явно моето изпълнение на майката-игуменка не е било достатъчно на емоционално ненаситния, както вече разбрах, Саймън.)

— Но аз мислих, че сте „просто добри приятели“ — вметнах аз.

— Аз също — заяви тя. — Но сега разбирам, че тайничко съм си мечтала да сме в по-висша форма на любов. Просто ужасно е да си

сама — избухна тя. — Няма кой да те прегърне в края на деня, няма кой да ти помогне да поправиш бойлера. Почивните дни се простират пред теб без начало и край! Сама! Съвсем сама!

4,30 ч. следобед. Ура! Ще дойдат всички — Шарън, Джуд и Том (но не и Саймън, който е в немилост заради Смесените си Послания), ще си вземем индийска храна и ще гледаме „Спешно отделение“. Обичам да съм сама, тъй като мога да се забавлявам с различни хора и животът е пълен със свобода и възможности.

6 ч. вечерта. Случи се нещо ужасно. Току-що ми се обади Магда.

— Върни в гърнето. Върни го! Слушай, не знам дали трябва да ти го казвам, Бридж, но го върни веднага. Върни пишлето ОБРАТНО В ГЪРНЕТО!

— Магда... — застрашително произнесох аз.

— Извинявай, сладурче. Виж, обаждам се само да ти кажа, че Ребека... видя колко е мръсно, нали! Аки! Аки! Кажи аки!

— КАКВО?

— Марк се връща следващата седмица. Тя ни покани на следизборна вечеря за добре дошъл в негова чест и... НЕЕЕЕЕЕЕ! Добре, добре, дай го тук.

Заопипвах слепешката кухненската маса в търсене на цигарите.

— Добре. Тогава го сложи в ръката на тати. Бридж, работата е какво предпочиташ — да се съгласим, или още има? Е, тогава седни на гърнето. На гърнето!

— О, Божичко — промълвих аз. — Божичко.

6,30 ч. вечерта. Отивам за цигари.

7 ч. вечерта. Цял Лондон е пълен с двойки, които се разхождат, хванати за ръка в пролетната вечер, чукат се, чук, чук, чук и планират прекрасни пътувания през почивните дни. Ще остана сама до края на дните си. Сама!

8 ч. вечерта. Всичко се нарежда фантастично. Джуд и Том дойдоха първи с вино и списания и започнаха да ми трият сол на главата, че не знам какво е пашмина [Кашмирнен шал (инд.). — Б. пр.]. Джуд реши, че Стейси има голям задник, а освен това слагал ръка върху нейната и казвал: „Щастлив съм“, което не беше разкривала досега и което определено означаваше, че вече е във играта.

Освен това всички се съгласиха, че ще е най-добре Магда да отиде на вечерята на омразната Ребека като шпионка и че ако Марк

Бивш пашминодосадник. Бивше гадже, с което искате отново да се съберете, но се прави, че иска да сте само приятели, а после започва да пуска ръце и да се цупи.

— Ами „пашминоубиец“? — начумерено запита Шарън. — Приятел, който превръща личната ти емоционална катастрофа в социологическо проучване за сметка на чувствата ти?

В този момент реших, че ще е най-добре да отида за цигари. Както бях влязла в мръсната кръчма на ъгъла и чаках рестото от автомата, едва не подскочих от изненада. На бара стоеше мъж, който удивително приличаше на Джефри Алкънбери, само че не носеше пуловерче на жълти ромбове и панталони за голф, а бледосини джинси, изгладени с ръб отпред и кожено яке над найлонова жилетка с мъниста. Опитах се да се успокоя, като яростно се втрених в бутилка малибу. Не можеше да е чичо Джефри. Погледнах пак и видях, че разговаря с момче, което изглеждаше към седемнайсетгодишно. Беше си чичо Джефри. Определено!

Не знаех как да постъпя. За миг се поколебах дали да не зарежа цигарите и да се измъкна, за да пощадя чувствата му. Но после някакъв вътрешен гняв ме подсети колко пъти Джефри жестоко и гръмогласно ме беше унижавал в собствената си среда. Ха! Ахахахаха! Сега чичо Джефри беше на моя територия.

Тъкмо се канех да отида и да изрева с пълен глас: „Кого виждам? Бърр! Хванал си си младок с жълто около устата!“, когато усетих, че някой ме потупва по рамото. Обърнах се, но нямаше никой и тогава усетих потупване по другото рамо. Това беше любимият номер на чичо Джефри.

— Ахахахаха, какво прави малката ми Бриджет, търси си гадже, а? — развика се той.

Не можах да повярвам. Беше надянал жълт пуловер с пума над мънистената жилетка, от момчето нямаше и помен, а той се мъчеше да замаже положението.

— Тук няма да намериш, Бриджет! Влязох за пакетче бонбони.

В този миг изникна момчето, с якето в ръка, с ядосан и разтревожен вид.

— Бриджет — продължи Джефри, сякаш зад гърба му стоеше цялата тежест на Ротарианския клуб, но парата му изведнъж свърши и

се обърна към бармана. — Хайде, момче! Какво става с ония бонбони? Чакам вече двайсет минути.

— Какво правиш в Лондон? — подозрително запитах аз.

— В Лондон ли? Дойдох по ротарианска работа. Лондон не е твоя частна собственост, знаеш.

— Здравсти, аз съм Бриджет — целенасочено се обърнах към момчето.

— А, да. Това е, тъъ, Стивън. Иска да се кандидатира за касиер, нали, Стивън? Давам му някои съвети. Така. Най-добре да тръгвам. Бъди добра! А ако не можеш да бъдеш добра, бъди внимателна!!! Ахахаха! — И се изстреля от кръчмата, последван от момчето, което ми хвърли пълен с ненавист поглед.

В апартамента Джуд и Шарън не можаха да повярват, че съм изтървала такава възможност за люто отмъщение.

— Помисли само какво би могла да му кажеш — вдигна Шарън очи към небето с невярващо съжаление.

— Е! Радвам се да видя, че най-сетне си си хванал гадже, чичо ДжефрИИИИИИ! Да видим колко ще се задържи тоя, а? Изпаряват се — уииих!

Но на лицето на Том се беше изписало истински тревожно изражение на надута загриженост.

— Това е трагедия, трагедия — избухна той. — Толкова мъже в цялата страна живеят в лъжа! Представете си всички тайни помисли, срамове и желаня, разяждащи отвътре хората зад стените на предградията, между дивана и френския прозорец на Лъжата! Вероятно ходи в Хампстед Хийт. Вероятно поема ужасни, ужасни рискове. Бриджет, трябва да поговориш с него.

— Млък — рече Шарън. — Ти си пиан.

— Чувствам се възмездена — замислено и внимателно заговорих аз. Започнах да обяснявам как от дълго време съм подозирала, че Самодоволно жененият свят на Уна и Джефри далеч не е онова, което изглежда, и следователно аз не съм ненормална, и че да живееш като член на нормална хетеросексуална двойка не е единственият предвиден от Бога начин.

— Бридж, млъкни. И ти си пиана — развика се Шаз. — Ура! Да се върнем към нас. Няма нищо по-гадно от това да се отвлечеш от вторачването в самия себе си заради разни други хора — каза Том.

След това всички наистина се отрязахме. Беше направо фантастична вечер. Както заяви Том, ако госпожица Хавишам [Госпожица Хавишам е мрачна героиня от „Големите надежди“ на Дикенс, чийто годеник избягва в деня на сватбата и тя остава цели двайсет години в булчинската си рокля пред сватбената торта в подредената за гости стая, без да излиза и да допуска външни хора и светлина. — Б. пр.] беше имала няколко весели съквартиранти, които да я разведрят с помощта на алкохола, никога не би останала толкова дълго в булчинската рокля.

28 април, понеделник

59,2 кг, алкохолни единици 0, цигари 0, гаджета 0, обаждания от майстор Гари 0, възможности за нова работа 0 (обещаващо), посещения на гимнастическата зала 0, брой посещения на гимнастическата зала за тази година 1, цена на членската карта за една година 3 70 лири, цена на отделни посещения 123 лири (мн. лоша икономическа политика).

Така. Днес твърдо започвам гимнастическата програма, тъй че да мога самодоволно да заявявам: „Боли, но помага“ като член на консервативната партия, но за разлика от членовете ѝ всички ще ми повярват и ще решат, че съм страхотна. Да, ама е вече девет часът. Ще ида довечера. Къде, по дяволите, се затри Гари?

По-късно. В службата. Хаха! Аахахаха! Днес на работа бях невероятна.

— Тъй — започна Ричард Финч, когато се събрахме около масата. — Бриджет. Тони Блеър. Женските комитети. Новата политика по отношение на жените, имаш ли предложения? Но да не са свързани с Колин Фърт, ако можеш да го постигнеш.

Усмигнах се блажено, погледнах бележките си, после вдигнах поглед със спокойствие и увереност.

— Тони Блеър трябва да въведе Кодекс на практиката при срещи между Единаци — най-сетне продумах аз.

Всички репортери около масата потънаха в завистливо мълчание.

— Това ли е? — запита Ричард Финч.

— Да — доволно отвърнах аз.

— Да не би да си въобразяваш, че потенциалният ни нов министър-председател няма да има по-важни неща, с които да запълва времето си?

— Само помислете за броя работни часове, пропилены заради странични мисли, сръдни, обсъждания за тълкуване на положението и чакане на телефона да звънне — обясних аз. — Спокойно могат да се сравнят с болничните. Освен това всички други култури имат специфични ритуали по отношение на срещите, а ние действаме в някакви мътни води, в които мъжете и жените все повече се отчуждават едни от други.

На това място Ужасния Харолд присмехулно изсумтя.

— О, Боже — изръмжа Пачули и разположи целите си крака във велосипедистки шорти от ликра на масата. — Не може да се предписва поведението на хората. Това е фашизъм.

— Не, не, Пачули, не си ме слушала — строго продължих аз. — Това ще са просто насоки за добри сексуални обноси. Тъй като една четвърт от домакинствата са от по един човек, това значително ще подпомогне душевното добруване на нацията.

— Наистина мисля, че във времето до изборите... — саркастично започна Ужасния Харолд.

— Не, чакайте. — Ричард Финч задъвка енергично, заклати крак нагоре-надолу и странно ни изгледа. — Колко от вас са женени?

Всички се втренчиха глупаво в масата.

— Значи само аз, така ли? — отбеляза той. — Само на мен ли се крепят прокъсаните нишки на тъканта на британското общество?

Всички се занапъвахме да не поглеждаме към Саския, репортерката, която Ричард чука цяло лято, докато изведнъж рязко изгуби интерес към нея и хукна подир бюфетчийката.

— Обърнете внимание, не съм изненадан — продължи той.

— Кой би се оженил за някого от вас? Вие сте неспособни да се посветите до края на живота си на поднасянето на кафе, да не говорим за един човек. — В този момент Саския издаде странен звук и изхвъркна от кабинета.

Цяла сутрин правих усилен проучвания, въртях телефони, разговарях с хора. Всъщност интересното беше, че дори онези колеги, които отхвърлиха идеята, непрекъснато идваха с предложения.

— Добре, Бриджет — каза Ричард Финч точно преди обяд. — Да чуем този земеръсен шедьовър.

Обясних му, че Рим не е бил построен за един ден и очевидно не съм довършила работата си, но основните постулати са следните. Изкашлях се и започнах:

Кодекс на срещите между мъже и жени

1) Ако гражданите са сигурни, че не желаят да излизат с дадено лице, преди всичко не трябва да го примамват на среща.

2) Когато мъж и жена решат, че желаят да спят заедно, ако една от страните е уверена, че това е само „свалка“, това трябва да се заяви предварително.

3) Ако гражданите се натискат или чукаат с други граждани, след това да не се правят, че нищо не е станало.

4) Гражданите не трябва да излизат години наред с други граждани, но да продължават да твърдят, че не искат връзката им да стане прекалено сериозна.

5) Да не останеш да спиш при гражданите след сексуални сношения, определено е лошо възпитание.

— Ами ако... — грубо ме прекъсна Пачули.

— Може ли да довърша? — елегантно и властно запитах аз. След това дочетох остатъка от списъка и добавих: — Също така, ако правителствата възнамеряват да запазят семейните ценности, трябва да обръщат повече внимание на Единаците, вместо да ги пренебрегват. — Млъкнах и приятно зашумолих с бележките си. — Следват предложенията ми:

Предложения за подпомагане на Самодоволните женени

1) Да изучават „Мъжете са от Марс, жените — от Венера“ в училище, тъй че и двете страни на враждуващите армии да започнат да се разбират.

2) Да научат всички деца-момчета, че да помагаш в къщната работа не значи да въртиш една вилица под крана.

3) Да се създаде гигантска Правителствена агенция за сватосване на Единаци със строг Кодекс на срещите между тях, отпускане на суми на търсещите си партньор за напитки, телефони, козметика и т.н., наказания за ебаване и да се постанови, че трябва да имаш най-малко 12 правителственоуредени срещи, преди да имаш правото да се

обявиш за Единак, и то само ако причините за отблъскването на тези дванайсет партньори са били основателни.

4) Ако причините се преценят като неоснователни, трябва да бъдете обявени за Ебаваци.

— О, Боже — възкликна Ужасния Харолд. — Продължавам да смятам, че темата трябва да е еврото.

— Не, това е добро, това е много добро — проточи Ричард Финч и се втренчи в мен, при което Харолд заприлича на глътнал гущер. — Мисля за дискусии в студиото. Мисля за Хариет Харман, Мисля за Робин Кук. Мисля може би дори за Тони Блеър. Добре, Бриджет. Действай. Задвижи работата. Обади се в кабинета на Харман и я покани за утре, после опитай Блеър.

Ура. Аз съм ненадмината репортерка по гореща тема. Всичко ще се промени за мен и за нацията!

7 ч. вечерта. Хъмф. Хариет Харман така и не отговори на обаждането ми. Нито пък Тони Блеър. Темата е свалена.

29 април, вторник

Не мога да повярвам какво ми причинява майстор Гари. Миналата седмица всеки ден му оставях съобщения и нищо. Никакъв отговор. Може да е болен или нещо такова. Освен това откъм стълбището започва да се носи някаква ужасна воня.

30 април, сряда

Хмм. Току-що се върнах от работа и дупката в стената е покрита с огромен полиетилен, но няма бележка, няма съобщение, нито дума за връщането на трите хиляди и петстотин лири. Нищо. Искане ми се Марк да се обади.

8. МАМО МИЛА

1 май, четвъртък

59 кг, алкохолни единици 5 (ама празнувах победата на Новите лейбъристи), принос към победата на Новите лейбъристи, като се изключат алкохолните единици, 0.

6,30 ч. вечерта. Ура! Днес наистина атмосферата е фантастична: изборният ден е един от малкото случаи, когато разбираш, че ние, народът, сме отговорни за всичко, а правителствата са само сменящи се, оядени, нагли пионки и сега е дошло времето да се обединим и да покажем могъществото си.

7,30 ч. вечерта. Тъкмо се връщам от магазина. Вън е направо изумително. Всички се изсипват от кръчмите пияни като казаци. Наистина се чувствам част от нещо. Не само че народът иска промяна. Не. Това е огромно извисяване на нас, нацията, срещу алчността, безпринципността и за уважение към обикновените хора и техните проблеми и... О, Боже, телефонът.

7,45 ч. вечерта. Хм. Беше Том.

— Гласува ли вече?

— Всъщност тъкмо тръгвах — отвърнах аз.

— О, да. В коя избирателна секция?

— Зад ъгъла.

Мразя, когато Том се държи така. Фактът, че е бил член на Червеното движение и се е размотавал наоколо, пеейки с гъгнив глас: „Пей, ако се радваш, че си гей“, не му дава право да се държи като Испанската инквизиция.

— И за кой кандидат ще гласуваш?

— Ъм... — рекох аз и трескаво се заоглеждах през прозореца за някой червено оцветен плакат по стълбовете. — За Бък!

— Тръгвай тогава — отсече той. — И не забравяй госпожа Панкхърст.

Честна дума, за кого се мисли той, за триопашат бич или нещо подобно? Естествено, че ще гласувам. Май ще е най-добре да се преоблека. С тези дрехи не изглеждам достатъчно лява.

8,45 ч. вечерта. Току-що се връщам от изборната секция.

— Носите ли картата си за гласуване? — запита ме надут младок.

Каква карта за гласуване? Това бих искала да знам. Оказа се, че не съм регистрирана в никой от избирателните списъци, макар че години наред плащам таксата за гласуване и затова трябва да отида в друга избирателна секция. Върнах се за указателя.

9,30 ч. вечерта. Хъмф. И там не бях регистрирана. Трябва да се явя в някаква библиотека на километри оттук. Обръщам ви внимание, че тази вечер по улиците е страхотно. Ние, народът, се обединяваме за промяната. Дааа! Все пак, ще ми се да не бях обувала тези обувки с високи платформи. Освен това бих искала да не усещам тази страшна воня на стълбището всеки път, когато излизам.

10,30 ч. вечерта. Не мога да повярвам какво ми се случи. Предадох Тони Блеър и родината си, макар и не по моя вина. Оказа се, че апартаментът ми е в списъка, но аз не съм регистрирана като гласоподавател, не ми помогна дори книжката за платени комунални разходи, която бях взела със себе си. Това е пълно безобразие, тази щуротия, че не можеш да гласуваш, ако не си платила таксата си за гласуване, а на всичкото отгоре се оказва, че не можеш да гласуваш, дори да си я платила.

— Попълнихте ли формуляра миналия октомври? — попита ме пръскаща се от чувство за собствена важност дъртофелница с якичка на къдрички и брошка, наслаждаваща се на своя момент на слава само защото по някаква случайност беше станала отговорник на изборна секция.

— Да! — излъгах аз. Всеки знае, че хората, живеещи в апартаменти, не могат да отворят всеки скучен кафяв плик, адресиран „До обитателя“, пхнат в кутията. Ами ако Бък загуби с един глас, а после и на цялата партия не й достигне едно място? Вината ще е моя, моя. От избирателната секция отидох пеша у Шарън като на угнетителен поход на позора. Освен това вече не мога да нося платформи, тъй като краката ми се разраниха, та ще изглеждам ниска.

2,30 ч. през нощта. Арргърррр беше стрррахотен къпон. Дейви Мелър. Вън! Вън! Вън! Опаа.

2 май, петък

59,2 кг (ура! Първите новородени тлъстини в ерата на управлението на Новите лейбъристи).

8 ч. сутринта. Ура! Пълното мнозинство ми донесе огромно удоволствие. Това ще натрие носовете на срамно-членуващата при торите майка и бивше гадже. Ха ха. Нямам търпение да позлорадам. Чери Блеър е фантастична. Разбирате ли, тя вероятно също няма да се побере в миниатюрните бикини в пробната на някой магазин. И тя няма стегнато дупе и все пак успява някак си да се сдобие с дрехи, които обгръщат дупето ѝ и заприличва на манекенка. Може пък Чери да използва влиянието си върху новия министър-председател, който ще нареди да произвеждат дрехи, които прилягат добре на всеки задник.

Но се тревожа, че с Новите лейбъристи може да стане като с гадже, по което си падаш от много време и накрая успяваш да тръгнеш с него, но с първата ви караница настъпва същински катаклизъм. Все пак Тони Блеър е първият ни министър-председател, с когото доброволно бих правила секс. Всъщност снощи Шарън разви една теория, че причината, поради която той и Чери непрекъснато се докосват, не била за късмет, а защото Чери все повече се възбуждала с нарастването на резултатите им до пълно мнозинство — афродизиакът на властта или... Оох, телефонът.

— О, мило, здравей, познай какво стана! — Майка ми.

— Какво? — доволно запитах аз, готова да злорадам.

— Спечелихме, мило. Пълно мнозинство! Представяш ли си? Внезапно ме прониза ледена тръпка. Когато си легнахме, водещият Питър Сноу дърдореше прекрасно, но неразбираемо и изглеждаше съвсем сигурно, че везните се накланят към лейбъристите, но... Олеле. Може да не сме разбрали. Бяхме понаправили главите и нищо нямаше смисъл освен изчезването на сините кръгчета на торите от картата на Британия. Или пък нещо е станало през нощта и торите са възвърнали позициите си.

— И можеш ли да се сетиш?

Аз съм виновна. Лейбъристите бяха загубили по моя вина. Аз и хора като мен, които, както предупреди Тони Блеър, са станали нехайни. Не съм достойна да се нарека британска гражданка или жена. Орис. Оооорис!

— Бриджет, слушаш ли ме?

— Да — прошепнах аз, смазана.

— Ще организираме в Ротарианския клуб вечер на дамите на Тони и Гордън! Всички ще се наричат на малко име и ще носят обикновено, а не официално облекло. Мърл Робъртшо се опитва да го минира, защото според нея никой нямало да иска да носи панталони освен викария, но според Уна и мен е, защото Пърсивал е бесен за закона за пушките. А Уелингтън ще произнесе реч. Чернокож ще говори в Ротарианския клуб! Представяш ли си! Но това е духът на лейбъризма, мила. Разнообразие на цветовете и етика като при Нелсън Мандела. Джефри извежда Уелингтън на кратки разходки с кола и му показва кръмчите в Кетъринг. Онзи ден бяха заседнали зад камиона на Нелсън Майърс, пълен с дъски за скеле, а ние помислихме, че са катастрофирали!

Като се мъчех да не мисля за възможната мотивация на чичо Джефри за „кратките разходки с кола“ с Уелингтън, казах:

— Мислех, че вече сте си направили избран купон с Уелингтън.

— О, не, мило, всъщност не стана. Уелингтън реши, че не го иска. Заяви, че не желае да замърсява културата ни и да ни кара с Уна да прескачаме огньовете, вместо да поднасяме воловани. — Избухнах в смях. — Но пък пожела да произнесе тази реч и да събере пари за своя джет.

— Какво?

— Джет, мило, не се ли сецаш? Искане да започне малък бизнес на плажа, вместо да продава мидени черупки. Твърди, че ротарианците са длъжни да му дадат, защото подкрепят бизнеса. Трябва да бягам! Ще водим с Уна Уелингтън да му оправят цветовете!

Аз съм уверена, интелигентна, стабилна жена, която не носи отговорност за поведението на другите. Само за собственото си. Да.

3 май, събота

59,2 кг, алкохолни единици 2 (стандартно, здравословно количество с оглед избягване разрыв на сърцето), цигари 5 (мн. д.), калории 1800 (мн. д.), положителни мисли 4 (отлично).

8 ч. вечерта. Изцяло ново положително настроение. Всички определено са по-приветливи под влиянието на новия Блеърв режим. Не може да не изчисти с голямата метла злините от управлението на торите. Дори се чувствам различно по отношение на Марк и Ребека. Това, че тя дава вечеря, не значи, че ходят, нали? Просто манипулира. Наистина е прекрасно да усетиш, че си достигнал връх и всичко наоколо изглежда красиво. Ония неща, които си мислех, (че не съм привлекателна след известна възраст), не са верни. Вижте Хелън Мърен и Франческа Анис.

8,30 ч. вечерта. Все пак, хмм. Мисълта, че вечерята е точно тази вечер, не ми е особено приятна. Мисля да почета малко будизъм: „Драмата на богатия монах“. Добре ще е да се успокоя. Не мога да очаквам животът винаги да е приятен, пък и всички се нуждаят от духовна храна.

8,45 ч. вечерта. Да! Разбирате ли, проблемът е в това, че живеем в свят на фантазии и непрекъснато се обръщаме към миналото или бъдещето, вместо да се насладим на момента. Ще седя и ще се наслаждавам на момента.

9 ч. вечерта. Моментът изобщо не е за наслада. В стената има дупка, стълбището вони, банковата ми сметка е все по на червено, а Марк е на вечеря у Ребека. Май ще си отворя бутилка вино и ще гледам „Спешно отделение“.

10 ч. вечерта. Дали Магда вече се е върнала? Обеща да ми звънне на секундата, щом се върне, с подробен доклад. Сигурно ще каже, че Марк не ходи с Ребека и е питал за мен.

11,30 ч. вечерта. Обадох се на Магдината бавачка. Още не са се върнали. Оставих съобщение да ѝ напомни да ми се обади.

11,35 ч. вечерта. Още не се е обадила. Сигурно вечерята на Ребека е фантастичен триумф и още са там, гуляят с пълна сила, а в кулминационната точка Марк Дарси се качва на масата и обявява годеща си с Ребека... Оох, телефонът.

— Здравей, Бридж, Магда е.

— Е, как беше? — прекалено бързо запитах аз.

— Ами, всъщност беше доста приятно.

Потреперах. Абсолютно грешен отговор, абсолютно.

— Поднесе crottin на скара върху зелена салата, после ренне carbonara само с аспержи, rancetta, много вкусна, и накрая праскови, печени в Марсала с маскарпоне.

Това беше нетърпимо.

— Копираше видимо Делия Смит, но тя отрече.

— Нима? — нетърпеливо рекох аз. Поне това беше хубаво. Той мрази претенциозните хора. — А как беше Марк?

— О, добре. Прекрасен човек, нали? Ужасно привлекателен. — Магда си няма представа. Няма и капчица представа. Не се хвалят бивши гаджета, които са те изоставили. — О, а после поднесе портокалови кори в шоколад.

— Чудесно — произнесох търпеливо аз. Ако това беше Джуд или Шарън, щяха да ми докладват всеки нюанс, разчленен и разглобен. — А смяташ ли, че ходи с Ребека?

— Хм, не съм сигурна. Но тя много флиртуваше с него. Опитах се да си припомня будизма и поне, че имам собствена душа.

— Когато отидохте, той беше ли вече там? — попитах бавно и членоразделно, сякаш говорех с крайно объркана двегодишна.

— Да.

— А тръгна ли си заедно с всички?

— Джереми! — внезапно изкрещя тя в слушалката с пълен глас. — Марк Дарси беше ли там, когато си тръгнахме? О, Боже.

— Какво Марк Дарси? — чух да изригва Джереми, а после каза още нещо.

— В леглото го е направил? — ужаси се Магда. — Пиш или аки? ПИШ ЛИ Е, ИЛИ АКИ? Извинявай, Бридж, трябва да затварям.

— Само още нещо — изпелтечих аз. — Спомена ли ме?

— Вземи го от леглото! Е, после ще се измиеш, то не е за цял живот! О, за Бога, кога ще пораснеш поне ти? Извинявай, Бридж, какво каза?

— Спомена ли ме?

— Ъм... Майната ти, Джереми.

— Е?

— Ако трябва да съм честна, Бридж, не мисля, че те спомена.

4 май, неделя

59,2 кг, алкохолни единици 5, цигари 9 (трябва да спра да затъвам в упадък), изпълнени с отрова и омраза планове да убия Ребека 14, будистки срам от убийствените помисли: огромен, католическа вина (макар да не съм католичка): нарастваща.

В моя си апартамент. Крайно лош ден. Отбих се у Джуд в зомбоидно състояние. Двете с Шарън не спряха да повтарят, че трябва да си намеря някакъв жребец и започнаха, откровено обидно, да прелистват колоните със самотни сърца.

— Не искам да търся самотно сърце — възнегодувах се аз. — Не съм толкова изпаднала.

— Ъъъ, Бриджет — хладно заяви Шарън, — не беше ли ти човекът, пожелал Тони Блеър да открие агенции за уреждане на срещи на Единаци? Ако не се лъжа, всички се съгласихме, че политическият интегритет е крайно важен.

— О, Божичко, това е невероятно. — Джуд започна да чете на глас, като пхна в устата си голямо парче остатък от шоколадово великденско яйце. — „Истински, висок, привлекателен мъж, 57, ДЧХ, ИДСЗ с възпитана, омъжена, похотлива дама 20–25, за дискретна връзка без ангажименти и задръжки.“ Какво си въобразяват тези скапаняци?

— Какво значи ДЧХ и ИДСЗ? — запитах аз.

— Дебел, чворест хрантутник. Идиотски, див, сополив задник? — предположи Шарън.

— Добре чука хора и иска две селски зелки? — зачудих се аз.

— Значи добро чувство за хумор, иска да се запознае — обясни Джуд, подозрително издаваща се, че може вече да се е занимавала с това.

— Предполагам, че трябва да имаш чувство за хумор, за да си толкова гнусен, че да изречеш тия неща направо — изсъска Шарън.

Но Говорещите сърца се оказаха мн. забавни. Можете да се обадите и да чуete с ушите си как хора се предлагат като кандидати за участници в „Среща с непознат“.

— Значи... Казвам се Барет и ако се съ согласиш да си моята сол и моя пипер, ще получиш шекер.

Не е много умно да започваш посланията си със „значи“ и така да създадеш впечатлението, че си недодялан скапаняк, уплашен, че

изпращаш съобщение, макар наистина да си е страшничко.

— Работата ми е интересна, удовлетворяваща и доходна и се интересувам от обичайните неща — магия, окултизъм, езичество.

— Аз съм хубав, аз съм страстен. Аз съм писател и търся много специална дама за главна роля. Ще изпита удоволствие от едно хубаво тяло, ще бъде поне десет години по-възрастен от нея и това ще ѝ хареса.

— Ха! — заяви Шазър. — Ще се обадя на някое от тези сексистки копелета.

Шарън се почувства на седмото небе, когато включи телефона да се чува в стаята и започна да шепти със секси глас:

— Ало, „Първо съобщение“ ли е на телефона? Е, тогава слезте бързо от него, защото ще го счупите.

Положително не е много зряло, но при цялото това шардоне в стомасите ни изглеждаше попикаващо смешно.

— Здравсти, аз съм Дивото момче. Аз съм висок испанец с дълга черна коса, тъмни очи, дълги черни мигли и стройно, диво тяло... — прочетох аз с тъп гаас.

— Оох! — весело възкликна Джуд. — Звучи доста добре.

— Ами защо не му се обадиш? — попитах.

— Не! — отсече Джуд.

— Тогава защо караш мен да се обаждам?

И тогава Джуд изплю камъчето. Показа се, че натрупването на Стейси и Безкрайните единашки потискащи уикенди я докарали дотам, че да се обади на Гадника Ричард.

— О, Боже — извикахме едновременно двете с Шарън.

— Нямам намерение да се връщам при него или нещо такова. Просто е... хубаво — довърши тромаво тя, като се стараеше да избегне обвинителните погледи, с които я пронизвахме.

Върнах се у дома и чух телефонният секретар да прищраква.

— Здравей, Бриджет — заговори плътен, секси, чуждестранен, младежки звучащ глас. — Обажда се Дивото момче...

Проклетите момичета трябва да са дали телефона ми. Ужасена от опасността съвсем чужд човек да притежава телефона ми, не вдигнах слушалката, а само слушах, докато Дивото момче обясняваше, че ще бъде утре вечерта в „192“ с червена роза в ръка.

Веднага след това се обадох на Шарън и я наругах.

— Я стига — рече тя. — Ще идем всички. Ще падне голям смях.

Така че планът е утре да отидем и трите. Хо хъм. Какво да правя с тая дупка в стената и вонята на стълбището? Проклетият Гари! Отмъкна ми 3500 лири. Така. Ще се наложи да му се обадя.

5 май, понеделник

58,7 кг (ура!), напредък в дупката на стената от Гари: никакъв, напредък при преодоляването на загубата на Марк Дарси чрез фантазии за Дивото момче: среден (подпомогнат от миглите).

Прибрах се и заварих съобщение от Гари. Бил зает на друг обект, а тъй като аз съм се колебаела, решил, че работата при мен не е бърза. Твърди, че ще оправи всичко и ще намине утре вечер. Ето, виждате ли, тревожила съм се излишно. Мммм. Дивото момче. Може пък Джуд и Шарън да са прави. Трябва да продължа напред и да спра да си представям Марк и Ребека в любовни сцени. Все пак миглите ме тревожат. Колко ли са дълги? Фантазиите за стегнатото, диво, сатанинско тяло на Дивото момче са леко увредени от представата за Дивото момче, примигващо под тежестта на дългите си мигли като герой на Уолт Дисни.

9 ч. вечерта. В 8,05 отидох в „192“, където Джуд и Шарън бяха строени на съседна маса и не свляха поглед от мен. Никаква следа от Дивото момче. Единственият присъстващ мъж беше отвратителен дърт пръч в дънкова риза с вързана на опашка коса и черни очила, който не свляше очи от мен. Къде беше Дивото момче? Хвърлих гаден поглед на пръча. Но той упорито продължаваше да ме гледа, тъй че реших да се преместя. Започнах да се изправям и тогава едва не изскочих от кожата си. Пръчът държеше червена роза. Вторачих се ужасена в него, а той смъкна нелепите черни очила и доволно се ухили, като разкри чифт изкуствени мигли, достойни за Барбара Картланд. Пръчът беше Дивото момче. Изхвърчах отвратена навън, последвана от Джуд и Шарън, които се давеха от смях.

6 май, вторник

59 кг (300 г мнимо бебе, плод на мнима бременност?), мисли за Марк: по-добре, напредък в дупката на стената от страна на Гари:

статичен, т.е. никакъв.

1 ч. вечерта. Мн. съм потисната. Току-що оставих съобщение на Том с въпрос дали и той е луд. Разбирам, че трябва да се науча да се обичам и да живея за момента, да не се вторачвам в себе си, а да мисля за другите и да стана цялостна личност, но се чувствам просто ужасно. Марк толкова ми липсва. Не мога да повярвам, че е тръгнал с Ребека. Къде сбърках? Очевидно нещо не ми достига. Стареея ли, стареея и вече явно нищо никога няма да потръгне, тъй че най-добре да се примиря, че вина ги ще бъда сама и няма да имам деца. Я стига, трябва да се взема в ръце. Скоро ще дойде Гари.

7,30 ч. вечерта. Гари закъснява.

7,45 ч. вечерта. Ни вест, ни кост от шибания Гари.

8 ч. вечерта. Още го няма.

8,15 ч. вечерта. Гари не се е появил. Ооох, телефонът. Трябва да е той.

8,30 ч. вечерта. Беше Том, който ми каза, че е луд за връзване, а също и котката му, която започнала да ака на килима. После изтърси нещо доста изненадващо.

— Бридж — рече той, — искаш ли да имаш бебе от мен?

— Какво?

— Бебе.

— Защо? — Внезапно пред очите ми се появиха тревожни картини как правя секс с Том.

— Ами... — Направи замислена пауза. — Много бих искал да имам дете и да видя рода си продължен, но, първо, прекалено себичен съм да се грижа за него и, второ, аз съм обратен. Но ти ще го гледаш добре, стига да не го забравиш в някой магазин.

Обичам го тоя Том. Сякаш усети как се чувствам. Във всеки случай ми каза да си помисля. Било просто идея.

8,45 ч. вечерта. Всъщност защо не? Ще го държа у дома в малко кошче. Да! Представете си само, да се събуждам сутрин с прекрасно същественце до мен, което ще мога да гушкам и обичам. Ще можем да правим толкова неща заедно, например ще ходим на люлки и в „Улуърт“ да купуваме дрешки за Барби, а домът ми ще се превърне в прекрасно мирно кътче, което ще ухае на бебешка пудра. А ако се появи Гари, бебето ще може да спи във втората стая. А пък ако и

Шарън и Джуд родят, ще заживеем заедно в комуна и... По дяволите, подпалих кофата за боклук с недоизгасен фас.

10 май, събота

59,5 кг (мнимото бебе вече е гигант, като се има предвид възрастта му), цигари 7 (не е нужно да ги отказвам заради мнима бременност, нали?), калории 3255 (ям и за мнимче), положителни мисли 4, напредък в дупката на стената от страна на Гари: нулев.

11 ч. сутринта. Току-що бях за цигари. Навън изведнъж е станало дяволски, дяволски горещо. Фантастично! Някои мъже се разхождат по улицата, кажи-речи, по плувки!

11,15 ч. сутринта. Само защото е лято няма причина да се поддавам на хаоса на неподредената пристигнала поща, разхвърляния апартамент и вонята, бликаща отвсякъде. (Уф. На стълбището вече е непоносимо.) Ще променя всичко това, като прекарам деня в чистене на апартаментата и оправяне на пощата. Трябва да подредя нещата, за да съм готова за новия живот.

11,30 ч. сутринта. Така. Ще започна с преместването на купищата стари вестници, като ги струпам на куп в центъра.

11,40 ч. сутринта. Все пак, уф.

12,15 ч. по обяд. Защо пък да не се заема първо с пощата?

12,20 ч. по обяд. Ясно, че е невъзможно, ако не се облека подходящо.

12,25 ч. по обяд. Не ми харесва как изглеждам по шорти. Някак си е прекалено спортно. Трябва ми онази тясна рокличка.

12,35 ч. Къде ли се е дянала?

12,40 ч. Има нужда от пране, а после ще я простра да съхне. Тогава ще мога да продължа.

12,55 ч. по обяд. Ура! Отивам на езерото в Хампстед с Джуд и Шарън! Не съм си оправила краката, но Джуд каза, че там е само за жени и гъмжи от лесбийки, за които е въпрос на шеговита гордост да ходят космати като Йети, снежния човек. Ура!

Полунощ. На езерото беше фантастично, приличаше на картина от шестнайсети век, изобразяваща нимфи, само дето неочаквано много бяха с бански костюми в стил Дороти Пъркинс. Мн. старомоден, с

дървени скари и спасители. Да плуваш в естествена среда с кал по дъното (дъното на езерото, не на банския), е напълно ново изживяване.

Разправих им за предложението на Том от предишната вечер да стане баща на бебето ми.

— Божичко! — възхити се Шарън. — Мисля, че идеята е добра. Като се изключи факта, че към въпроса „Защо не си омъжена?“, ще се лепне и „Кой е бащата?“

— Ще казвам, че е непорочно зачатие.

— А според мен е крайно егоистично — хладно се намеси Джуд.

Настъпи смаяна пауза. Взирахме се в нея и се мъчехме да разберем какво става.

— Защо? — най-сетне продума Шарън.

— Защото едно дете се нуждае от двама родители. Ще го направиш за собствено удовлетворение, защото си прекалено себична да поддържаш трайна връзка.

По дяволите. Вече си представях как Шарън вади картечница и я застрелва. В следващия миг Шарън я поде и издърдори цял пълнител с примери от еkleктични култури.

— Погледнете карибците — мелеше тя, а момичетата наоколо тревожно се заоглеждаха и аз си помислих, ммм. Карибци. В прекрасни луксозни хотели на бял пясък. — Жените им са отглеждали децата в отделни селища — продължи Шарън. — А мъжете се появявали от време на време да ги начукат, но сега жените придобиват икономическа власт и има брошури, които твърдят: „Мъжете са в опасност“, защото губят ролята си, точно както става ПО ЦЕЛИЯ ШИБАН СВЯТ.

Понякога се питам дали Шарън наистина е толкова неоспорим капацитет по... е, по всички въпроси.

— Едно дете се нуждае от двама родители — заинати се Джуд.

— О, за Бога, това е напълно тесногръд, патерналистичен, нереалистичен, подкрепящ Самодоволните родители от средната класа възглед — засъска Шарън. — Всички знаят, че една трета от браковете свършват с развод.

— Да! — намесих се и аз. — Да си само с майка, която те обича, е по-добре, отколкото да си продукт на изпълнен с омраза развод. Децата се нуждаят от връзки, живот и хора около себе си, но не е задължително те да са съпрузи. — После изведнъж, каква ирония, се

сетих нещо, което майка ми все ми повтаря, и казах: — Не можеш да разглезиш едно дете с любов.

— Добре де, няма защо да се нахвърляте върху мен — нацупи се Джуд. — Просто изразявам мнението си. Както и да е, имам да ви казвам нещо.

— О, няма? Какво? — обади се Шарън. — Че вярваш в робството?

— Ние с Гадника Ричард ще се женим.

Шарън и аз зяпнахме, онемели от ужас, а Джуд заби поглед в земята и пленително се изчерви.

— Знам, прекрасно е. Мисля, че след като го заряхах последния път, той е осъзнал какво е загубил и най-сетне е станал способен да се обвърже!

— По-вероятно най-сетне е станал способен да разбере, че ще му се наложи да си намери работа, ако няма да може да живее на твой гръб — промърмори Шарън.

— Тъъ, Джуд — казах аз. — Наистина ли току-що обяви, че ще се жениш за Гандика Ричард?

— Да — потвърди Джуд. — И въпросът ми е... дали бихте се съгласили да ми станете шаферки?

11 май, неделя

59 кг (мнимото бебе изчезна от ужас пред предстоящата сватба), алкохолни единици 3, цигари 15 (вече мога спокойно да пуша и пия), фантазии за Марк само 2 (отлично).

Току-що се обади Шарън и двете се съгласихме, че цялата работа е обречена. Ооорис. И че Джуд не бива да се омъжва за Гадника Ричард, защото:

а) Той е луд.

б) Той е гаден — по име и по природа.

в) Непоносимо е да се обличаме като розови топки захарен памук, да вървим по пътеката към олтара и всички да ни гледат.

Ще се обадя да кажа на Магда.

— Какво мислиш? — запитах я аз.

— Хмм. Не звучи обещаващо. Но знаеш ли, човешките връзки са пълна загадка — тайнствено изрече тя. — Никой отвън всъщност не

може да разбере какво ги прави трайни.

След това разговорът мина на идеята за майчинството ми, при което Магда забележимо се разведри.

— Знаеш ли, Бридж? Мисля, че първо трябва да се пробваш, наистина.

— Как така?

— Ами защо не гледаш един следобед Констанс и Хари, за да видиш как се справяш? Често съм си мислила, че разпределението на времето между кариера и майчинство може да се окаже отговорът за съвременната жена.

По дяволите. Обещах да гледам Констанс, Хари и бебето другата събота, докато тя е на фризьор и козметик. Освен това двамата с Джереми след шест седмици ще организират градинско увеселение за рождения ден на Констанс и Магда ме попита дали искам да поканя Марк, а аз казах: „Да“. Разбирате ли, той не ме е виждал от февруари и ще бъде добре да забележи колко съм се променила и колко спокойна, уравновесена и пълна с вътрешна сила съм станала.

12 май, понеделник

Отидох на работа и заварих Ричард Финч в гадно хиперактивно настроение, подскачащ из стаята, дъвчещ дъвка и ръфащ всички подред. (Секси Мат, който тази сутрин особено много приличаше на нюйоркски манекен, каза на Ужасния Харолд, че според него Ричард Финч е на кокаин.)

Всъщност се оказа, че шефът на канала е отхвърлил идеята на Ричард да замени сутрешните новини с предаване на живо на оперативката на екипа на „Пробуди се, Британийо“ „без разкрасяване“. Като се вземе предвид, че последната оперативка на „Пробуди се, Британийо“ представляваше разправия кой от репортерите да поеме водещата тема, а самата водеща тема беше кой репортер да представи новините на Би Би Си и Ай Ти Ви, не смятам, че предаването би било особено интересно, но Ричард беше жестоко вкиснат.

— Знаете ли какво им е лошото на новините? — извади той дъвката от устата си и я метна някъде по посока на кошчето. — Скучни са. Скучни, скучни, шибано скучни.

— Скучни ли? — обадох се аз. — Че нали току-що видяхме представянето на първото лейбъристко правителство от... от много години насам!

— Божичко! — възкликна той и изтръгна марковите си очила от носа. — Нима имаме ново лейбъристко правителство? Нима? Всички! Всички! Приближете се! Бриджет е родила идея!

— Ами босненските сърби?

— Я се събуди и пийни кафе — изписка Пачули. — Те държат да продължават да се стрелят иззад храстите и какво от това? Какво? Същото беше и преди пет минути.

— Да, да, да — заповтаря Ричард с нарастващо въодушевление. — Хората не искат да гледат мъртви албанци с кърпи на главите, хората искат хора. Мисля в национален мащаб. Мисля за Франк Бъф, мисля за скейтбордистите.

Така че сега всички трябва да мислим от какво се интересуват хората — например пияни охлюви или старци, които скачат с бърнджи. Как бихме могли да организираме гериатричен скок с бърнджи от... А, телефонът! Сигурно е от Асоциацията на молюските и дребните земноводни.

— Здравсти, мило, можеш ли да познаеш?

— Мамо — застрашително изрекох аз, — хиляди пъти съм ти казвала...

— Знам, мило, знам. Просто ти се обадох да ти съобща една тъжна вест.

— Каква? — намусено процедих аз.

— Уелингтън си заминава. Речта му пред Ротарианския клуб беше фантастична. Направо фантастична. Знаеш ли, когато заговори за условията, при които живеят децата от племето му, Мърл Робъртшо направи се заплака! Разплака се!

— Но аз мислех, че ще събира пари за джет.

— А, той събра, мило. Но ни предложи превъзходен план, който е точно по вкуса на ротарианците. Каза, че ако дарят пари, той не само ще дава на клуба в Кетъринг десет процента от приходите си, но ако те дарят половината от тях на училището в селото му, ще ги възмезди с пет процента от печалбата си. Благотворителност плюс малък бизнес — умно, нали? Във всеки случай събраха четиристотин лири и той се връща в Кения! Ще построи ново училище! Представяш ли си!

Единствено благодарение на нас! Направи страхотно шоу по музиката на „Дете на природата“ на Нат Кинг Коул. Най-накрая каза: „Хакуна матата!“ и всички ние го приехме за наше мото!

— Прекрасно! — възкликнах аз, но забелязах, че Ричард Финч гледа кисело към мен.

— Всъщност, мило, ние мислехме, че ти...

— Мамо — прекъснах я аз, — познаваш ли възрастни хора, които вършат интересни неща?

— Бога ми, що за глупав въпрос. Всички стари хора вършат интересни неща. Виж Арчи Гарсайд, познаваш Арчи, беше заместник-говорител на губернаторите. Той скача с парашут. Ако не се лъжа, утре ще прави спонсориран скок за Ротарианския клуб, а е на деветдесет и две. Деветдесет и две годишен парашутист! Представяш ли си!

След половин час се запътих към писалището на Ричард Финч със самодоволна усмивка.

6 ч. вечерта. Ура! Всичко е прекрасно! Твърдо се върнах в белия списък на Ричард Финч и заминавам за Кетъринг да снимам парашутния скок. Но не е само това, ще го режисирам и ще бъде водеща тема.

13 май, вторник

Не искам повече да съм тъпа телевизионна журналистка. Това е мръсна професия. Бях забравила кошмара на телевизионните екипи, когато ги пуснат свободно да взаимодействат с доверчивите, медийно девствени хорица. Не ми разрешиха да режисирам темата, тъй като сметнаха, че е твърде сложна, и ме зарязаха на земята, докато нахалният луд кариерист Грег бе изпратен горе в самолета да я осъществи. Арчи обаче не искал да скача, тъй като не видял подходящо място за приземяване. Но Грег не мириясал и продължил да кряка: „Скачай, мой човек, губим светлината“ и най-накрая го насилил да скочи над някаква мека на вид разорана нива. За жалост не било разорана нива, а пречиствателна станция за фекални води.

17 май, събота

59,3 кг, алкохолни единици 1, цигари 0, разбити мечти за бебета 1, разбити мечти за Марк Дарси: всички, в които си го представям как отново ме вижда и осъзнава колко съм променена, уравновесена, отслабнала, добре облечена и т.н. и отново се влюбва в мен 472.

Направо съм разнебитена от работната седмица. Прекалено омаломощена съм да стана от леглото. Ще ми се да има кой да слезе до долу и да ми донесе вестника, плюс шоколадов кроасан и капучино. Мисля да си остана в леглото, да почета „Мари Клер“, да си оправя ноктите, а чак след това да проверя дали на Джуд и Шарън им се ходи в „Главоблъсканица“. Много ми се иска да имам нещо новичко, когато пак се видя с Марк следващата седмица, за да подчертая промяната... Ах! Звънецът. Кой малоумен звъни по хорските звънци в събота в десет сутринта? Трябва да си напълно откачен.

По-късно. Затътрих се до домофона. Беше Магда, която звънливо зачурулика: „Кажи здрасти на леля Бриджет!“

Сгърчих се от ужас при смътния спомен, че бях предложила да заведе в събота отрочетата ѝ на люлки, докато тя прекара деня по фризьори и обядва с Джуд и Шарън като свободно момиче.

Паникьосана, натиснах бутона, наметнах единственото халатче, което успях да открия — неподходящо, мн. късо и прозрачно, и започнах бясно да тичам из апартамента и да събирам мръсни пепелници, чаши от водка, счупени стъкла и т.н.

— Уф. Ето ни и нас! Опасявам се, че Хари е малко хремав, нали, миличък? — пропя Магда, превземаща стълбите, натоварена със столчета на колела и торби, като някоя бездомница. — Уф! Каква е тая воня?

Кръщелницата ми Констанс, която другата седмица навършва три години, каза, че ми е донесла подарък. Изглеждаше извънредно доволна от подарка и убедена, че ще го харесам. Развих го с интерес. Беше каталог за камини.

— Май ѝ заприлича на списание — прошепна Магда. Демонстрирах бурен възторг. Констанс самодоволно засия и ме целуна, което ми хареса, после седна щастлива пред видеото да гледа „Пингу“.

— Съжалявам, трябва да ги хвърля и да бягам, закъснявам за козметичката — рече Магда. — В чантата под количката има всичко, което може да ти потрябва. И гледай да не паднат през дупката на стената.

Всичко изглеждаше наред. Бебето спеше, Хари, който беше почти на годинка, седеше във високия стол на колела до него със силно раздърпан заек в ръка и даваше вид, че и той ще заспи всеки момент. Но в мига, в който входната врата долу се хлопна, Хари и бебето ревноха, като че ли ги колят, дърпаха се и ритяха, когато се опитвах да ги взема на ръце, сякаш се канех да ги депортирам.

Започнах да се опитвам да направя нещо (като най-вече ми идеше да им запуша устите с тиксо), за да ги накарам да млъкнат: танцувах, размахвах ръце и се преструвах, че свиря на въображаем тромпет, но без резултат.

Констанс вдигна сериозен поглед от видеото и извади от устата си биберона.

— Сигурно са жадни — заяви тя. — През нощницата ти се вижда всичко.

Унижена от по-развитите майчински инстинкти на една ненавършила три години пикла, открих шишетата в чантата, подадох им ги и те на бърза ръка се успокоиха и засукаха бибероните, като внимателно ме наблюдаваха изпод свъсени вежди, сякаш бях гадна полицайка.

Опитах се да се промъкна в спалнята да облека нещо, при което те извадиха шишетата от уста и отново надуха гайдите. Наложих се да се обличам в хола, докато ме наблюдаваха с интерес, сякаш правех някакъв чудноват обратен стриптийз.

След четирийсет и пет минутна операция „Пустинна буря“, целяща да свали децата плюс количките и торбите долу, се добрахме до улицата. На люлките беше много приятно. Хари, както казва Магда, още не беше усвоил човешкия език, но Констанс установи с мен много сладък поверителен тон а ла „ние сме две възрастни“, като казваше: „Мисля, че иска да се полюее още“, когато той заломоти нещо, а като купих пакетче бонбони, важно заяви: „Не смятам, че трябва да казваме на хората за това.“

За нещастие, поради незнайни причини, когато стигнахме до входната врата, Хари започна да киха и огромен, зелен сопол изхвъркна от носа му, прелетя във въздуха и се лепна обратно на лицето му. Констанс ужасена се задави и повърна в косата ми, а бебето започна да пици, което отрици и другите двама. Опитвайки се отчаяно да овладее положението, се наведох, избързах сопала от

лицето на Хари, върнах залъгалката в устата му и затананиках приспивно „Винаги ще те обичам“.

В продължение на една чудесна секунда настъпи тишина. Възхитена от дарбата си на родена майка, започнах втория куплет и нежно се усмихнах на Хари, в резултат на което той измъкна залъгалката от устата си и я пъкна в моята.

— Здравей — обади се мъжки глас, когато Хари пак се разпищя. Обърнах се с биберон-залъгалка в уста и повърнато в косата и видях, че Марк Дарси се вира в мен в крайно изумление.

— На Магда са — най-сетне продумах аз.

— Аз пък помислих, че си се разбързала. Или пък добре си пазила тайната си.

— Кой е това? — Констанс пъкна ръчичката си в моята и подозрително го загледа.

— Аз съм Марк — отвърна той. — Приятел съм на Бриджет.

— О — рече тя и продължи да го гледа подозрително.

— Макар и Магдина, има същото изражение като теб — отбеляза той, като ме изгледа по начин, който не можах да проумея. — Да ти помогна ли да се качиш?

Потътрихме се нагоре, като аз носех бебето и водех Констанс за ръка, а Марк нарами количката и държеше Хари за ръка. Поради неизвестна причина никой от двамата ни не проговори на другия, и двамата се обръцахме само към децата. Изведнъж чух гласове на стълбището. Завихме по коридора и видяхме двама полицаи да изпразват шкафа във вестибюла. От съседния апартамент бяха подали оплакване за миризмата.

— Качи децата горе, аз ще се справя с това — тихо рече Марк. Почувствах се като Мария от „Звукът на музиката“, когато пеят на концерта, а тя трябва да качи децата в колата, докато капитан фон Трап посреща Гестапо.

Заговорих с весел, престорено уверен шепот и пуснах пак касетата „Пингу“, дадох им диетична кока-кола в шишетата и седнах на пода между тях, което явно особено ги зарадва.

После се появи един полицай, хванал сак, който разпознах като мой. Измъкна с ръкавица от страничния му джоб с ципа полиетиленов плик, пълен с кървава, воняща плът и каза:

— Ваше ли е това, госпожице? Беше в шкафа във вестибюла. Може ли да ви зададем няколко въпроса?

Изправих се и оставих децата да зяпат „Пингу“, а на прага се появи Марк.

— Както вече казах, аз съм адвокат — мило се обърна той към младия полицаи, но в тона му прозвуча леко стоманения звън на „тъй че внимавай какви ги вършиш.“

Точно тогава звънна телефонът.

— Да се обадя ли аз, госпожице? — подозрително попита един от полицаите, сякаш можеше да е снабдителят ми на късове от мъртъвци. Не можех да проумея как са попаднали в сака ми късовете кърваво месо. Полицаят долепи слушалката до ухото си, за миг придоби ужасен вид, после ми я подаде.

— О, здрасти, мило. Кой беше това? Мъж ли има в къщата ти? Изведнъж нещо ми прещрака. Последния път, когато използвах сака, беше като ходих на обяд при мама и татко.

— Мамо — започнах аз, — когато идвах при вас на обяд, да си пъхала нещо в сака ми?

— Да, всъщност сега като ме подсецаш, пъхнах. Две парчета филе. А ти не каза едно „благодаря“. В страничния джоб с ципа. Дори на Уна обясних, че не е евтино, беше бон филе.

— Защо не си ми казала? — изсъсках аз. Най-накрая успях да накарам непреклонната си майка да признае на полицаия. Но въпреки това те настояха да вземат филето за анализ и да ме задържат за разпит, при което Констанс се разрева, аз я взех на ръце, а тя уви врата ми с ръчички и се впи в самото ми, сякаш насила ще ме изтръгнат от нея и ще ме хвърлят в яма с мечки.

Марк само се засмя, сложи ръка на рамото на един от полицаите и каза:

— Стига, момчета. Това са просто две парчета филе от майка й. Сигурен съм, че имате по-важни задачи.

Полицаите се спогледаха, кимнаха и започнаха да затварят тефтерите си и да си налагат каските. После старшият заяви:

— Добре, госпожице Джоунс, просто в бъдеще дръжте под око какво оставя майка ви в саковете ви. Благодаря за помощта ви, сър. Приятна вечер. Приятна вечер, госпожице.

Настъпи пауза, когато Марк се втренчи в дупката в стената и изглеждаше несигурен какво да направи, после внезапно отсече:

— Приятно гледане на „Пингу“. — И се понесе надолу по стълбите подир полицаите.

21 май, сряда

59 кг, алкохолни единици 3 (мн. д.), цигари 12 (отлично), калории 3425 (неми се яде), напредък на дупката в стената от страна на Гари 0, положителни мисли за вида на тъканите за тапициране на мебели като официално облекло 0.

Джуд окончателно се е побъркала. Наминах да я видя и заварих цялата къща в младоженски списания, дантелени финтифлюшки, напръскани със златен прах малинки, брошури за супници и ножове за грейпфрут, теракотени кашпи, пълни с бурени и стръкове слама.

— Искам гурта — говореше тя. — Или беше юрта? Вместо шатра. Това е нещо като номадска палатка в Афганистан с килими по пода и искам дълги патинирани факли.

— Какво ще носиш? — попитах аз и запрелиствах снимки на бродирани, кльошави като върлини манекенки с венци от цветя по главите, и сериозно се замислих дали да не извикам линейка.

— Поръчах си я. При Ейб Хамилтън! Дантели и огромна цепка.

— Каква цепка? — убийствено промърмори Шарън.

— Така би трябвало да нарекат списание „За всички“.

— Моля? — хладно запита Джуд.

— Момичета — прекалено любезно се обърна към нас Джуд като учителка по гимнастика, която се кани да ни изпъди в коридора по шорти, — можем ли да продължим?

Интересно как изведнъж станахме множествено число. Сватбата вече не беше само на Джуд, а наша и бяхме длъжни да се заемем с всякакви щурави задачи като завързване на слама около 150 патинирани факли и посещаване на минерални бани, за да изкъпем Джуд.

— Мога ли да кажа нещо? — рече Шарън.

— Да — разреши Джуд.

— НЕ СЕ ЖЕНИ ЗА СКАПАНИЯ ГАДНИК РИЧАРД. Той е ненадежден, себичен, мързелив, лъжлив ебател от ада. Ако се омъжиш

за него, ще ти вземе половината пари и ще избяга с някоя мацка. Знам, че съществуват предбрачни договори, но...

Джуд изведнъж притихна. Изведнъж осъзнах (обувката ѝ ме ритна по брадичката), че трябва да подкрепя Шарън.

— Чуй сега — зачетох аз с надежда от „Ръководство за младоженката“: „Кум: най-добре е младоженецът да избере уравновесен, отговорен човек...“

Огледах се доволно, сякаш бях доказала тезата на Шарън, но откликът беше леден.

— Освен това — продължи Шарън — не смяташ ли, че една сватба поставя връзката под огромно напрежение? Все пак това не е шега работа?

Джуд пое дълбоко дъх през носа си, докато ние с трепет я наблюдавахме.

— Така! — най-сетне проговори тя и ни погледна с храбра усмивка. — Задълженията на шаферките!

Шарън запали цигара.

— Как ще се облечем?

— Амиии.... — залигави се Джуд. — Мисля да ги ушийт по поръчка. И погледнете тук! — Беше статия, озаглавена „50 начина да спестиш пари на Големия ден“. „Дамаските за тапициране могат изненадващо добре да стоят на шаферките!“

Дамаски?

— Разбирате ли — продължаваше Джуд, — по отношение на списъка на поканените се твърди, че не е необходимо да каним новите гаджета на гостите, но в момента, когато ѝ го казах, тя възкликна: „О, ще бъдем очаровани да дойдем.“

— Коя тя? — попитах аз.

— Ребека.

Зяпнах втрещена Джуд. Не може да бъде. Не е възможно да очаква от мен да вървя по пътеката към олтара, облечена като канапе, докато Марк седи наблизо с Ребека, нали така?

— Освен това те ме поканиха да заминем на почивка заедно. Не че ще ида, естествено. Но Ребека май се обиди, че не ѝ го съобщих по-рано.

— Какво? — избухна Шарън. — Не знаеш ли значението на думата „приятелка“? Бриджет е най-добрата ти приятелка заедно с

мен, Ребека по най-долен начин ѝ отмъкна Марк, а тя, вместо да прояви такт, се опитва да оплете всички в отвратителната паяжина на социалния си кръг, така че той да остане с вързани ръце и крака и никога да не може да се изтръгне. А ти дори не правиш опит да ѝ се противопоставиш. Това му е лошото на съвременния свят — всичко е простимо. Е, Джуд, направо ми се драйфа. Щом си такава приятелка, можеш да отидеш до олтара с Ребека зад теб, облечена в перде, но не и ние. И ще видим дали ще ти хареса. Освен това можеш да завреш цялата си юрта и гурта барабар с туртата знаеш къде!

Така че ние с Шарън вече не разговаряме с Джуд. О, Боже. О, Боже.

9. СОЦИАЛЕН АД

22 юни, неделя

59,5 кг, алкохолни единици 6 (дълга ги на Констанс), цигари 5 (мн. д.), калории 2455 (но най-вече от неща, покрити с портокалова глазура), избягал от плевня добитък 1 бр., нападения на деца върху мен 2.

Вчера беше празненството по случай рождения ден на Констанс. Отидох с около час закъснение и тръгнах към къщата на Магда, следваща писъците в градината, където се вихреше разюздана оргия, в която възрастни гонеха деца, деца гонеха зайци, а в ъгъла зад ниска оградка се кипреха два заека, един хамстер, болнава на вид овца и шкембесто прасе. Спрях пред френския прозорец и неспокойно се огледах. Сърцето ми подскочи, когато го видях, застанал по своя традиционен маркдарсиевски начин, със самотен и разсеян вид. Погледна към вратата, където стоях, и за секунда погледите ни се впиха един в друг, след което той смутено ми кимна и отклони очи. Едва тогава забелязах, че до него е клекнала Ребека и говори на Констанс.

— Канстанс! Констанс! Констанс! — гукаше Ребека и махаше пред лицето ѝ японско ветрилце, поради което Констанс гледаше свирепо и ядно примигваше.

— Виж кой е дошъл! — обади се Магда, която се наведе към Констанс и ме посочи.

Потайна усмивчица изплува на личицето на Констанс и тя решително, макар и с малко нестабилни крачки, се запъти към мен, като остави Ребека да изглежда доста глупаво с ветрилцето. Когато се приближи, аз се наведох, а тя обви с ръчичка врата ми и притисна горещото си лице към моето.

— Донесе ли ми подарък? — прошепна. Доволна, че този фрапиращ пример на обич по сметка остана нечул от останалите, прошепнах в отговор:

— Май да.

— Къде е?

— В чантата ми.

— Ще влезем ли да го извадим?

— Колко е сладка — чух да гука Ребека и като вдигнах очи, видях, че тя и Марк наблюдават как Констанс ме взе за ръка и ме поведе в прохладната къща.

Всъщност бях много доволна от подаръка, който купих на Констанс — пакет бонбони и розова феерична рокличка стил Барби със златисто-розова поличка като на балеринка, за която се наложи да преора два магазина на Улуърт. Тя страшно я хареса и, естествено, както би сторила всяка жена, пожела веднага да я облече.

— Констанс — казах аз, след като я одобрихме от всеки възможен ъгъл, — защо се зарадва толкова, като ме видя? Заради мен или заради подаръка, който чакаше?

Изгледа ме под смръщени вежди.

— Заради подаръка.

— Ясно — отвърнах аз.

— Бриджет?

— Да.

— Там, в твоята къща.

— Да?

— Защо нямаш никакви играчки?

— Ами защото не си играя с този вид играчки.

— О! А защо нямаш стая за игра?

— Защото не играя този вид игри.

— А защо си нямаш мъж?

Не можах да повярвам. Едва бях дошла на празненството, и една тригодишна вече се държеше като Самодоволна женена.

След това седнахме на стълбите и проведохме дълъг, доста сериозен разговор за това, че всички хора са различни и някои от тях са Единаци, после чухме шум, погледнахме нагоре и видяхме Марк Дарси да се взира надолу към нас.

— Просто... ъъ... Тоалетната сигурно е горе? — равнодушно запита той. — Здравсти, Констанс. Как е „Пингу“?

— Той не е истински — хвърли му свиреп поглед тя.

— Добре, добре — побърза да я успокои той. — Извинявай. Тъпо беше от моя страна да бъда толкова... — погледна ме право в очите — лековерен. Честит рожден ден. — После мина покрай нас, без дори да ме целуне, да каже „здрости“ или нещо такова. „Лековерен“. Дали продължаваше да смята, че съм му изневерявала с майстор Гари и химическия чистач? Както и да е, помислих си аз, пет пари не давам. Това е без значение. Всичко е прекрасно и аз напълно съм се издигнала над тия неща.

— Изглеждаш ми тъжна — обади се Констанс. Помисли малко, после извади полуосмукан бонбон от устата си и го сложи в моята. Решихме да се върнем пак вън и да покажем рокличката, а Констанс моментално бе подета от вманиачената Ребека.

— О, вижте една малка фея! Ти фея ли си? Каква фея си? Къде ти е вълшебната пръчица? — лигавеше се тя. — Страхотен подарък, Бридж — рече Магда. — Чакай да ти дам нещо за пиене. Познаваш Козмо, нали?

— Да — отвърнах аз и сърцето ми се сви при вида на тресящата се гуша на огромния банкер. — Виж ти! Бриджет, радвам се да те видя! — изрева Козмо и ме огледа похотливо от глава до пети. — Как върви работата?

— Прекрасно — излъгах аз, доволна, че не се втурна веднага да разчепква любовния ми живот. Какъв напредък! — Сега работя в една телевизия.

— В телевизия? Прекрасно! Дяволски прекрасно! Явяваш ли се пред камера?

— От време на време — отговорих аз със скромнен глас, който предполагаше, че всъщност съм Сила Блак, но не искам никой да го знае.

— О? Знаменитост, значи? А... — наведе се загрижено към мен — уреди ли останалата част от живота си?

За нещастие в този момент случайно мина Шарън. Втренчи се в Козмо като Клинт Ийстуд, когато някой се опитва да го преметне.

— Що за въпрос е това? — изръмжа тя.

— Какво? — сепна се Козмо и стреснато я изгледа.

— „Уреди ли останалата част от живота си?“ Какво по-точно искаш да кажеш с това?

— Ами, а... нали знаеш... кога ще се... знаеш...

— Омъжи? Значи само защото нейният живот не е като твоя, смяташ, че не е уреден, така ли? Ами ти, Козмо, уреди ли останалата част от живота си? Как вървят нещата с Уони?

— Ами аз... — замънка Козмо и се изчерви като рак.

— О, съжалявам. Май докоснахме болно място. Хайде, Бриджет, преди отново да съм го настъпила по мазола.

— Шарън! — възкликнах аз, когато се озовахме на безопасно разстояние.

— Я стига — отсече тя. — Това е нетърпимо. Не могат да се разхождат наоколо, да се държат снизходително с хората и да обиждат начина им на живот. Козмо вероятно копнее Уони да отслабне с около трийсет кило и да спре да хихика пискливо по цял ден, но ние не решаваме в момента, когато го видим, че е наша работа да му го натякваме, нали? — В очите ѝ се появи злостна искрица. — А би трябвало — добави тя, грабна ме за ръката и тръгнахме обратно към Козмо, само за да се сблъскаме пак с Марк, Ребека и Констанс. О, Боже.

— Кой, мислиш, е по-стар, аз или Марк? — говореше Ребека.

— Марк — отвърна намусено Констанс и се заоглежда, сякаш замисляше бягство.

— Кой, мислиш, е по-стар, аз или мама? — продължи игриво Ребека.

— Мама — предателски отговори Констанс, при което Ребека избухна в звънлив смях.

— А кой, мислиш, е по-стар, аз или Бриджет? — запита Ребека и ми намигна-Констанс несигурно ме погледна, докато Ребека ѝ се усмихваше сияйно. Кимнах лекичко към Ребека.

— Ти — отсече Констанс. Марк Дарси избухна в смях.

— Ще поиграем ли на феи? — заглези се Ребека, като смени тактиката и се опита да хване Констанс за ръка. — Във вълшебен замък ли живееш? И Хари ли е вълшебник? Къде са приятелките ти феи?

— Бриджет — рече Констанс и ме погледна трезво. — Мисля, че ще е най-добре да обясниш на тази дама, че не съм истинска фея.

По-късно, когато разправях всичко това на Шарън, тя мрачно ме прекъсна.

— Боже мой. Виж кой е тук. В другия край на градината стоеше Джуд, сияеща в тюркоазена рокля, и си бърбеше с Магда, но без Гадника Ричард.

— Момичетата са тук! — весело обясни Магда. — Виж! | Ето ги там!

Ние с Шарън упорито заизучавахме чашите си и се направихме, че не я виждаме. Когато вдигнахме погледи, Ребека беше налетяла на Джуд и Магда и мяукаше като катереща се по социалната стълбица литературна съпруга, която току-що е забелязала Мартин Еймис да разговаря с Гор Видал. — О, Джуд, толкова се радвам за теб, това е чудесно! — превземаше се тя.

— Не знам на какво е тази жена, но и аз искам от същото — промърмори Шарън.

— Двамата с Джереми трябва да дойдете, не, наистина трябва. Не искам и да чуя отказ — мелеше Ребека в момента. — Ами доведете ги! Доведете и децата! Обожавам деца! Втория уикенд на юли. В къщурката на родителите ми в Глостършир. Басейнът страшно ще им хареса. Ще дойдат най-различни прекрасни хора! Поканила съм Луиз Бартън-Фостър, Уони и Козмо... — Мащехата на Снежанка, Фред и Розмари Уест, Калигула — би мота да продължи тя.

— ...Джуд и Ричард, и Марк ще дойде, разбира се, Джайлс и Найджъл от службата на Марк... Видях Джуд да поглежда към нас.

— А Бриджет и Шарън? — запита тя.

— Какво? — не дочу Ребека.

— Покани ли Бриджет и Шарън?

— О! — Ребека се смути. — Ами, не съм сигурна дали имам толкова стаи, но май ще мога да използвам бунгалата за прислугата. — Всички се втреничиха в нея. — Да, поканила съм ги! — Заогажда се диво. — А, ето ви и вас двете! Ще дойдете на дванайсети, нали?

— Къде? — запита Шарън.

— В Глостършир.

— Не знаем нищо за това — високо отговори Шарън.

— Е, вече знаете! Вторите събота и неделя на юли. Намира се до Удсток. Но ти си идвала, нали, Бриджет? — Да — рекох аз и се изчервих, като си спомних онзи отвратителен уикенд.

— Така! Чудесно! И ти идваш, Магда, така че... — Ъм... — започнах аз. — Ще дойдем с удоволствие — твърдо отсече Шарън и ме

настъпи.

— Какво? Какво? — ядосах се аз, когато Ребека отбръмча.

— Естествено, че ще отидем — потвърди тя. — Няма да я оставиш да отмъкне всичките ти приятели ей така. Опитва се насила да вкара всички в някакъв нелеп социален кръг от внезапно нужни полуприятели на Марк и подготвя двамата да се насосат в центъра му като пчелички Баща и Майка.

— Бриджет — каза изискан глас. Обърнах се и видях нисичък рус мъж с очила. — Аз съм Джайлс, Джайлс Бенуик. Работа с Марк. Помниш ли? Страшно ми помогна по телефона ; онази вечер, когато жена ми каза, че ме напуска.

— О, да, Джайлс. Как си? — откликнах аз. — Как вървят нещата?

— Не много добре, опасявам се — отвърна Джайлс.

Шарън изчезна с последен поглед към мен, при което Джайлс се впусна в дълъг, подробен и щателен отчет на брачния си провал. — Толкова съм ти благодарен за съветите — заяви той и сериозно ме загледа. — И наистина си купих „Мъжете са от Марс, жените — от Венера“. Стори ми се много, много добра, макар да не промени видимо възгледите на Вероника.

— Е, тя се занимава повече със срещите между двата пола, не с разводи — защитих аз концепцията на Марс и Венера.

— Точно така — съгласи се Джайлс. — Кажете ми, чела ли си „Можете да изцелите живота си“ от Луиз Хей?

— Да! — възхитено възкликнах аз. Джайлс Бенуик определено притежаваше обширни познания върху света на книгите за самопомощ и ми беше приятно да обсъждам с него различните творби, макар че прекали със словоохотливостта. Най-сетне се появи Магда с Констанс. — Джайлс, ела да се запознаеш с приятеля ми Козмо! — решително заяви тя и дискретно вдигна очи към небето, така че само аз да я видя. — Бридж, имаш ли нещо против да ти оставя Констанс за момент?

Коленичих да поговоря с Констанс, която беше разтревожена от естетическия ефект на шоколадовите петна върху новата рокличка. Точно когато и двете твърдо се убедихме, че шоколадови петна на розов фон са привлекателен, рядък и положителен десен, Магда се върна. — Май клетият Джайлс ти е хвърлил око — дяволито заяви тя и

заведе Констанс да ака. Преди да успея да се изправя, нещо започна да ме пляска по дупето.

Извърнах се — признавам, че се надявах да е Марк Дарси, но видях Уониният син Уилям и приятелчето му, които злобно се кикотеха.

— Хайде пак — викна Уилям и приятелчето му започна пак да ме пляска. Опитах да се изправя, но Уилям, който е шестгодишен и доста едричък за възрастта си, скочи на гърба ми и уви ръце около шията ми. — Стига, Уилям — опитах се да събера някакъв авторитет в тона си аз, но в същия миг в другия край на градината започна някаква суматоха. Шкембестото прасе беше избягало от заграждението и се носеше напред-назад, като квичеше пискливо. Настъпи истинска лудница, когато родители се втурнаха да спасяват чедата си, но Уилям се беше здраво впил в гърба ми, а другото момче продължаваше да ме пляска по задника и да вие от смях, достоен за филма „Екзорсистът“. Гърбът започваше наистина да ме боли. Внезапно ръцете на Уилям се махната от шията ми. Усетих, че някой го вдига, а после спря и пляскането. За миг останах с наведена тава, опитвах се да възстановя дишането и самообладанието си. После се обърнах и видях Марк Дарси да се отдалечава, хванал по едно мятащо се шестгодишно момче под всяка мишница.

Известно време празненството бе изцяло подчинено на залавянето на прасето, а Джереми крещеше с пълен глас на зооукротителя. Веднага след това видях Марк — беше облякъл сакото си и се сбогуваше с Магда, при което Ребека моментално се втурна също да се сбогува. Отместих бързо поглед и се постарях да не мисля за това. Изведнъж Марк застана до мен.

— Аз... въз... вече тръгвам, Бриджет — каза той. Мога да се закълна, че го видях да поглежда към циците ми. — Нали няма да си тръгнеш с някое парче месо в чантата?

— Не — уверих го аз. За момент се погледнахме в очите. — О, и благодаря ти... благодаря за... — кимнах към мястото на инцидента.

— Няма нищо — тихо произнесе той. — Винаги съм готов да те отърва от някое момче.

И като по поръчка се появи проклетият Джайлс Бенуик с две чаши в ръце. — А, тръгваш ли? — зарадва се той. — Тъкмо смятах да

поизцедя от Бриджет още малко мъдри съвети. Марк бързо премести поглед от мен към него и обратно.

— Сигурен съм, че си в добри ръце — рязко заяви той. — Ще се видим в службата в понеделник.

Майната му, майната му, майната му. Как става така, че никой не флиртува с мен, когато Марк Дарси не е наблизо?

— Пак в старата килия за изтезания, а? — говореше Джайлс и го тупаше по гърба. — Няма край. Няма край. Е, тръгвай вече.

Главата ми се маеше, докато Джайлс не спираше да дърдори как щял да ми изпрати книгата „Изпитай страха и го направи въпреки него“. Много държеше да знае дали ние с Шарън ще ходим в Глостършир на дванайсети. Но слънцето започваше да залязва, наоколо ехтеше детски рев, отвсякъде долиташе „Мама ще пляска“ и всички си тръгваха.

— Бриджет. — Беше Джуд. — Искаш ли да дойдеш в „192“ да...

— Не, не искаме — тросна се Шарън. — Ще ходим на аутопсия на случилото се на купона.

Което беше лъжа, защото Шарън имаше среща със Саймън. Джуд изглеждаше покрусена. О, Боже. Проклетата Ребека бе развалила всичко. Макар че не бива да забравям да не обвинявам другите, а да поема сама отговорността за всичко, което ми се случва.

1 юли, вторник

58,9 кг (действа!), напредък в дупката на стената от страна на Гари О.

Мисля, че ще е най-добре вече да го приема. Марк и Ребека са двойка. Нищо не мога да сторя. Почетох още малко от „Искусството да бъдеш бог“ и разбирам, че в живота не можеш да имаш всичко, което искаш. Важно е не това, което ти се случва в живота, а как разиграваш раздадените карти. Няма да мисля за миналото и поредицата от катастрофи с мъже. Ще мисля за бъдещето. Оооох, майко, телефонът! Ура! Виждате ли!

Беше Том, решил да звънне да ми постене. Което беше приятно. Докато не каза:

— А, между другото, тази вечер видях Даниел Клийвър.

— О, наистина, къде? — изчуруликах аз с весел и все пак сподавен глас. Осъзнавам, че съм нов човек и неприятностите със свалките са част от миналото — напр., давам ви съвсем произволен пример, откриването на чисто гола жена на Даниеловия покрив миналата година, когато уж ходех с него, никога нямаше да се случи на новата мен. Но въпреки това не ми се искаше призракт на унижението с Даниел тревожно да се надига като Лохнското чудовище или някаква ерекция.

— В клуб „Граучо“ — отвърна Том.

— Говори ли с него?

— Да.

— И какво му каза? — попитах застрашително. Важното при бившите е приятелите ти да ги наказват и подминават, а не да поддържат добри отношения и с двете страни като Тони и Чери с Чарлс и Данна.

— Уф. Не си спомням точно. Казах му, ъм...: „Защо се държа така отвратително с Бриджет, когато тя е толкова готина?“

В начина, по който го изрече, имаше нещо папагалско, което подсказваше, че вероятно не се цитира буквално.

— Добре — зарадвах се аз, — много добре. — Замълчах, твърдо решена да сменя темата. В края на краищата, какво ми пука за казаното от Даниел? — А той какво каза? — изсъсках аз.

— Каза ми — започна Том и избухна в смях. — Каза ми...

— Какво?

— Каза ми... — Вече се смееше със сълзи.

— Какво? Какво? КАКВОООО?

— Как мога да ходя сериозно с жена, която не знае къде е Германия!

Нададох писклив, хиенест смях също като човек, който чува, че баба му е умряла и решава, че е шега. После реалността ме цапардоса. Вкопчих се в плота на кухненската маса, зави ми се свят.

— Бридж? — говореше Том. — Добре ли си? Смеех се само защото това е... пълна нелепост. Ти, естествено, знаеш къде е Германия... Бридж? Знаеш ли?

— Да — омаломощено прошепнах аз.

Настъпи дълга неловка пауза, докато се опитвах да осмисля случилото се, т.е. Даниел ме е зарязал, защото ме е смятал за тъпа.

— Е, тогава — бодро заговори Том, — къде е тя... Германия?

— В Европа.

— Да, ама къде точно в Европа?

Стига де. В модерната епоха не е нужно да знаеш къде точно се намират държавите, тъй като е достатъчно да си купиш билет за някоя от тях. В пътническото бюро не те питат над кои държави ще прелетиш, за да ти дадат билета, нали така? — Опиши ми само в най-общи линии. — Тъъ... — заъках аз с наведена тава и бягаци из кухнята очи да видя дали имам атлас подръка. — До кои държави смяташ, че е близо Германия? — настояваше той — Замислих се внимателно. — Франция. — Франция. Ясно. Значи Германия е „близо до Франция“, така ли?

Нещо в начина, по който говореше, ме накара да реша, че съм направила катаклизмичен гаф. Тогава се сетих, че Германия, естествено, е свързана с Източна Германия и следователно е много вероятно да е близо до Унгария, Русия или Прага.

— Прага — изтърсих аз. Том избухна в смях. — Както и да е, на този свят вече не съществува понятието „обща култура“ — възнегодувах аз. — Редица статии са доказали, че медиите създават такъв океан от знания, че не всеки избира едно и също нещо от него.

— Няма нищо, Бридж — утеши ме Том. — Не се тревожи. Искаш ли утре да идем на кино?

11 ч. вечерта. Да, ще тръгна по кина и ще чета книги. Какво е казал или не е казал Даниел, не ме интересува ни най-малко.

11,15 ч. вечерта. Как се осмелява Даниел да ме очерня пред хората! Откъде знае, че не знам къде е Германия? Дори не сме припарвали до нея. Най-далечното място, където ходихме, беше Рътлавд Уотър. Хъх.

11,20 ч. вечерта. Както и да е, много съм си готина. Толкоз.

11,30 ч. вечерта. Ужасна съм. Тъпа съм. Ще започна да чета внимателно списание „Икономист“, ще тръгна на вечерно училище и ще прочета „Пари“ от Мартин Еймис.

11,35 ч. вечерта. Хаха. Открих атласа. 11,40 ч. вечерта. Ха! Така. Ще звънна на онова копеле.

11,45 ч. вечерта. Току-що набрах номера на Даниел.

— Бриджет? — рече той, преди да успея да отворя уста.

— Как разбра, че съм аз?

— Някакво сюрреалистично шесто чувство — развеселено избоботи той. — Чакай малко. — Чух го да пали цигара. — Е, казвай. — Пое дълбоко дим.

— Какво? — смотолевих аз.

— Казвай, къде е Германия?

— До Франция — започнах аз. — Също и до Холандия, Белгия, Полша, Чехословакия, Швейцария, Австрия и Дания. Има и излаз на море.

— На кое море?

— На Северно.

— И на?

Втречих се свирепо в атласа. Там нямаше друго море.

— Добре — отсече той. — Едно море от две е достатъчно добро попадение. Значи искащ да намина?

— Не! — срязах го аз. Честно. Даниел е абсолютното дъно. Няма да нагазя повторно във всичко това.

12 юли, събота

150 кг (така се чувствам в сравнение с Ребека), брой бодежи в гърба от гадния дунапренов матрак 9, брой мисли относно Ребека и природни бедствия, пожари от късо съединение, наводнения и професионални убийци: голям и правопрпорционален.

Къщата на Ребека, Глостършир. В отвратително бунгало за гости. Защо дойдох тук? Защо? Защо? Двете с Шарън потеглихме доста късно, тъй че пристигнахме десет минути преди вечеря. Това не се прие твърде добре от Ребека, която пропя:

— О, ние почти бяхме загубили надеждата да ви видим! — с тона на мама или Уна Алкънбери.

Настаниха ни в бунгало за прислугата, което ме устройваше, тъй като нямаше опасност да се сблъскам с Марк в коридорите, но като влязох, мнението ми се промени: боядисано е в отровно зелено, има единични легла с дунапренови матраци и метални табли над главата — силен контраст с последния път, когато бях тук, настанена в прекрасна хотелоподобна стая със самостоятелна баня.

— Типично за Ребека — изръмжа Шарън. — Единаците са втора категория хора. Да не го забравят.

Закъсняхме за вечеря и се чувствахме като две долнопробни разведени жени заради набързо положения грим. Трапезарията беше все така смайващо величествена, каквато я помнех — с огромна камина, разположена в специален кът от едната страна и двайсет човека, насядали около старинна маса за хранене, осветена от сребърни свещници и украсена с гирлянди от свежи цветя.

Начело на масата седеше Марк, настанен между Ребека и Луиз Бартън-Фостър и напълно погълнат от разговор.

Ребека сякаш не забеляза влизането ни. Стояхме неловко прави и се взирахме в масата, докато Джайлс Бенуик не измуча:

— Бриджет! Насам!

Мястото ми беше между Джайлс и Магдиния Джереми, който сякаш беше забравил, че някога съм ходила с Марк Дарси и започна разговора с:

— Е! Дарси явно е много хлътнал по приятелката ти Ребека. Забавно е, защото имаше една малка, Хедър Не-помня-второто-й-име, приятелка на Барки Томпсън, която беше хвърлила око на стария мошеник.

Фактът, че Марк и Ребека седяха наблизко и можехме да се чуваме, сякаш съвсем бе убягнал от вниманието на Джереми, но не и от моето. Опитвах да се съсредоточа върху думите на Джереми, вместо да слушам техния разговор, който беше за някаква почивка на вила, която Ребека организираше през август в Тоскания заедно с Марк, както се подразбираше от само себе си, и на която всички, ама всички, трябвало да дойдат, с евентуалното изключение на Шарън и мен.

— Какво е това, Ребека? — изрева някакъв страшен досадник, когото бегло си спомнях от ските. Всички погледнаха към камината, над която се кипреше чисто новичък семеен герб, върху който бе изписано мотото „Per determinam at victoriam“. Присъствието на герба изглеждаше твърде странно, тъй като семейството на Ребека не принадлежи към аристокрацията, а е голяма клечка в търговията с недвижими имоти на фирмата „Найт, Франк и Рътли“.

— Per determinam at victoriam? — избоботи досадникът. — Чрез безскрупулност към победа. Това си е Ребека от глава до пети.

Избухна висок, бурен смях и двете с Шарън се спогледахме злорадо.

— Всъщност преводът е „Чрез решимост към успех“ — ледено го поправи Ребека. Погледнах към Марк, зад чиято ръка изчезваше бегла усмивка.

Преживях някак си вечерята, като слушах Джайлс много бавно да анализира жена си и се опитвах да държа мислите си настрана от Марковия край на масата, споделяйки познанията си от книгите по самопомощ.

Гледах с четири очи да си легна и да избягам от този мъчителен кошмар, но всички трябваше да се преместим в голямата зала да танцуваме.

Започнах да разглеждам колекцията от компактдискове, за да се отвлека от гледката на Ребека, която бавно въртеше Марк на дансинга, обвила ръце около врата му, с очи, хвърлящи тържествуващи погледи из стаята. Доповръща ми се, но нямаше да се издам.

— О, Бриджет, за Бога. Покажи малко здрав разум — рече Шарън, която разрови компактдисковете, махна „Исус и детето“ и пусна някакъв бесен кръчмарски рок. Отиде на дансинга, изтръгна Марк от Ребека и започна да танцува с него. Всъщност Марк беше доста забавен, като се смееше на опитите на Шарън да го води. Ребека имаше вид на погълнала тирамису и едва тогава проверила мастните му единици.

Внезапно Джайлс Бенуик ме сграбчи и започна диво да ме върти в ритъма на рока, така че се оказах размятана из стаята със залепена на лицето усмивка и тресяща се глава като парцалена кукла, която чукат.

След всичко това не можах да понеса да остана буквално нито секунда повече.

— Трябва да тръгвам — прошепнах на Джайлс.

— Знам — заговорнически откликна той. — Да те изпратя ли до бунгалото?

Успях да го разкарам и най-сетне се затътрих по чакъла към мрачните си покои, където се метнах с благодарност дори в това нелепо и неудобно легло. В този миг Марк вероятно си лягаше с Ребека. Щеше ми се да съм навсякъде другаде, само не и тук — на летния празник на ротарианците в Кетъринг, на сутрешната оперативка на „Пробуди се, Британийо“, в гимнастическата зала. Ама сама съм си виновна. Аз реших да дойда.

13 юли, неделя

150 кг, алкохолни единици 0, цигари 12 (и всичките тайно), хора, спасени от удавяне 1, хора, които не би трябвало да бъдат спасени от удавяне, а оставени да потънат и се сбръчкат 1.

Странен, даващ храна за размисъл ден.

След закуска реших да се спася и тръгнах да се разхождам из водната градина, която беше доста хубава, с плитки ручейчета между тревисти брегове, бълбукащи под малки каменни мостчета, обградени от жив плет с ширнали се зад него поля. Седнах на едно каменно мостче и се загледах в потока, мислех си как всичко е без значение, защото природата винаги ще съществува, и тогава чух гласове, приближаващи от другата страна на живия плет.

— ...Най-лошият шофьор на света... Мама непрекъснато го поправя, но... не схваща... да борави с волана. Талонът му беше надупчен докрай още преди четирийсет години и оттогава е все така. — Беше Марк. — На мястото на мама щях да откажа да ме вози в колата, но не искат да се разделят. Всъщност е трогателно.

— О, това е прекрасно! — Ребека. — Ако аз се омъжа за някого, когото истински обичам, ще искам винаги и постоянно да съм с него.

— Тъй ли? — сериозно запита той. После продължи. — Все си мисля, че с напредването на възрастта... опасността идва оттам, че ако известно време си живял сам, така силно се срастваш с мрежата от приятели, това се отнася особено силно за жените, че в живота им на практика не остава място за мъж — емоционално, пък и иначе, защото приятелките и техните мнения стоят на първо място.

— Напълно съм съгласна. Аз, разбира се, обичам приятелките си, но те не са начело на списъка ми с приоритети.

Ти ще ми кажеш, помислих аз. Настъпи мълчание, после Марк отново избухна.

— Тия глупости с книгите за самопомощ, всички тези митични правила на поведение, към които трябвало да се придържаш. А и знаеш, че всяко твое действие се подлага на дисекция от комитет приятелки, въз основа на някакъв главозамайващ кодекс за арбитраж, съставен от „Будизмът днес“, „Венера и Буда се чукаат“ и Корана. Накрая започваш да се чувстваш като опитна мишка с ухо на гърба.

Впих нокти в дневника с разтуптяно сърце. Нима така му изглеждаше случилото се, докато бяхме заедно?

Но Ребека пак се отприщи.

— Напълно съм съгласна — залигави се тя. — Лично аз нямам време за подобни глупости. Ако реша да обичам някого, нищо не може да застане на пътя ми. Нищо. Нито приятели, нито теории. Просто следвам инстинктите си, следвам сърцето си — изрече тя с някакъв нов, предвзет глас, като момиче-цвете и дете на природата.

— Уважавам те за това — тихо изрече Марк. — Една жена трябва да знае в какво вярва, иначе как би могъл човек да повярва в нея?

— И най-вече да повярва в своя мъж — обади се Ребека с друг глас, този път звънлив и контролиран като на развълнувана актриса, изпълняваща Шекспир.

След това настъпи мъчителна пауза. Умирах, умирах вцепенена на мястото си, защото реших, че се целуват.

— Разбира се, казах това на Джуд — започна пак Ребека. — Беше много разстроена от всичко, което ѝ бяха наговорили Бриджет и Шарън против Ричард, а той е такъв прекрасен човек, затова я посъветвах: „Джуд, следвай сърцето си.“

Хлъцнах и се втрених в прелитаща наблизо пчела за успокоение. Положително Марк не би могъл да изпита робско почитание към подобно нещо.

— Дааа — със съмнение проточи той. — Е, не съм сигурен...

— Джайлс май много си пада по Бриджет! — прекъсна го Ребека, очевидно усетила, че е сгазила лука.

Настъпи мълчание. После Марк каза с необичайно тъничък глас:

— Нима? И това... взаимно ли е?

— Нали познаваш Бриджет? — небрежно подметна Ребека. — Според Джуд подир нея тичат тълпи от мъже... — Добрата стара Джуд, започнах да мисля аз. — Но тя е толкова задръстена, че не... е, както каза и ти, не може да започне връзка с нито един от тях.

— Наистина? — рязко я прекъсна Марк. — Значи е имала...

— О, познаваш я, толкова се е уплела в ония свои правила за срещи, че никой не ѝ се струва достатъчно добър.

Не разбирах какво става. Може би Ребека се мъчеше да го накара да спре да се чувства виновен заради мен.

— Наистина? — повтори бодро Марк. — Значи тя не е...

— Я виж, пате! Погледни, цяло ято патенца! А ето ги и мама и татко. Ах, какъв прекрасен, съвършен миг! Я да идем да ги погледаме!

И си тръгнаха, а аз останах задъхана, с бясно препускащи мисли.

След обяда стана страшно горещо и всички се разположихме под едно дърво до езерото. Беше идилична, пасторална сцена: над водата се издигаше старинен, каменен мост, към тревистите брегове бяха надвиснали върби. Ребека триумфираше.

— Ах, толкова е приятно! Нали, народе? Нали е приятно? Тлъстият Найджъл от службата на Марк взе да се прави на идиот с футболната топка — започна мачле с един от досадниците, а шкембето му се тресеше на ярката слънчева светлина. Направи плонж, пропусна топката и се плъсна с главата напред във водата, като вдигна гигантска вълна.

— Ура! — извика през смях Марк. — Умопомрачително неумение.

— Хубаво е, нали? — казах аз тихичко на Шарън. — Очакваш да видиш лъвовете, легнали редом с агънца.

— Лъвовете ли, Бриджет? — обади се Марк и аз се стреснах. Той седеше от другата страна на групата и ме гледаше през отвора между няколко тела, вдигнал вежда.

— Като в онзи псалм — обясних аз.

— Така. — В очите му грееше позната закачливост. — Да не би да мислиш за „Лъвовете“ от Лонглийт? Ребека внезапно скочи на крака.

— Отивам да скоча от моста!

Огледа се и очаквателно пусна сияйна усмивка. Всички останали бяхме по шорти или къси рокли, но тя беше гола, като се изключи минималното парченце кафяв найлон марка „Калвин Клайн“.

— Защо? — запита Марк.

— Защото вниманието се отклони от нея за цели пет минути — изпръхтя Шарън.

— Правехме го като деца! Божествено е!

— Но водата е много плитка — възрази Марк. Вярно беше, навсякъде около бреговете на езерото имаше по петдесет сантиметра тиня.

— Не, не, добре плувам, много съм смела.

— Наистина, Ребека, смятам, че не бива да го правиш — обади се Джуд.

— Вече съм решила! Непокколебима съм! — звънливо и палаво обяви тя, надяна чифт джапанки от „Прейда“ и се понесе грациозно към моста. За щастие на дясното ѝ дупе бяха залепнали кал и трева, което силно засили ефекта. Ние я гледахме, а тя събу джапанките, взе ги в ръка и се покатери на парапета на моста.

Марк беше скочил на крака и загрижено местеше поглед от водата към моста.

— Ребека! — извика той. — Наистина недей...

— Всичко е наред, доверявам се на преценката си — игриво възрази тя и отметна коса. После погледна нагоре, вдигна ръце, направи драматична пауза и скочи.

Всички гледахме как пада във водата. Настъпи моментът, когато би трябвало да се появи на повърхността. Но не. Марк хукна към езерото точно когато тя изскочи с писъци на повърхността.

Той и още две момчета се хвърлиха към нея. Посегнах за мобифона в чантата ми.

Изтеглиха я на плиткото и най-сетне, след много гърч и плач, Ребека излезе куцукайки на брега, подхваната от двете страни от Марк и Найджъл. Беше ясно, че не се е случило нищо твърде ужасно.

Станах и ѝ подадох хавлията си.

— Да се обадя ли на 999? — запитах на шега.

— Да... да.

Всички се събраха около нея да видят наранения крак на домакинята си. Можеше да мърда пръсти, нещо и професионално лакирани с „Руж ноар“, тъй че нямаше нищо страшно.

Най-сетне получих телефона на лекаря ѝ, чух номера за почивните му дни от телефонния секретар, набрах го и подадох телефона на Ребека.

Тя говори надълго и нашироко с лекаря, движеше крака си съобразно с инструкциите му, и най-накрая се стигна до извода, че няма нищо счупено и дори изкълчено, а само леко навехнато.

— Къде е Бенуик? — попита Найджъл, когато се изсуши и дръпна дълга глътка от леденото бяло вино.

— Да, къде е Джайлс? — сети се и Луиз Бартън-Фостър. — Не съм го виждала цяла сутрин.

— Ще ида да проверя — казах аз, благодарна, че имам повод да се измъкна от адската гледка на Марк, разтриващ деликатния глезен на Ребека.

Беше приятно да вляза в прохладния вестибюл с извитото стълбище. На мраморни пиедестали се издигаше цяла редица статуи, каменният под бе покрит с ориенталски килими, а над вратата се мъдреше още един гигантски герб. Постоях малко да се насладя на атмосферата.

— Джайлс? — извиках аз и гласът ми отекна неколkokратно. — Джайлс?

Никакъв отговор. Нямах представа къде е стаята му, затова тръгнах нагоре по внушителното стълбище.

— Джайлс!

Надникнах в една от стаите и видях гигантско легло от резбован дъб с балдахин. Цялата стая беше в червено и гледаше към езерото. Червената рокля, която Ребека бе носила снощи на вечеря, висеше над огледалото. Погледнах леглото и сякаш нещо ме прониза в стомаха. Боксерките на „Нюкасъл Юнайтед“, които бях подарила на Марк за Свети Валентин, бяха спретнато сгънати на кувертюрата.

Изхвъркнах от стаята и се опрях с гръб на вратата силно задъхана. После дочух стон.

— Джайлс? — извиках аз. Нищо. — Джайлс? Аз съм, Бриджет.

Чух отново стона. Тръгнах по коридора.

— Къде си?

— Тук.

Отворих вратата. Тази стая беше отровно зелена и отблъскваща, пълна с мебели от тъмно дърво като огромни токмаци. Джайлс лежеше по гръб с обърната настрани глава, стенеше тихичко, а телефонната слушалка до главата му висеше към пода.

Седнах на леглото, отворих лекичко очите му и пак ги затворих. Очилата се бяха изкривили върху лицето му и ги магнах.

— Бриджет. — Държеше шишенце с хапчета. Взех ги. Темпазепам.

— Колко си изгълтал? — запитах аз и го улових за ръката.

— Шест... или четири?

— Кога?

— Не отдавна... към... скоро.

— Трябва да повърнеш — рекох аз, като се сетих, че винаги промиват стомасите на отровените.

Отидохме заедно в банята. Честно казано, не беше твърде привлекателно, но после му дадох много вода и той се стовари в леглото и започна тихичко да хлипа, вкопчил се в ръката ми. Обадил се на Вероника, жена си, разкри ми през стонове той, докато аз го галех по главата. Загубил цялото си достойнство и самоуважение, като започнал да я моли да се върне, с което бе сринал всичко постигнато през последните два месеца. Тя му заявила, че твърдо иска развод и той се почувствал отчаян, което напълно разбирам. Както му казах, било е достатъчно да тласне всекиго към темпазепам.

В коридора се чува стъпки, почукване и на прага се появи Марк.

— Ще се обадиш ли пак на доктора? — прошепнах му аз.

— С какво се е нагълтал?

— С темпезапам. Около шест хапчета. Повърна. Той излезе в коридора. Дочуха се други гласове. Ребекиният се открои: „О, за Бога!“, а Марк се опитваше да я усмири.

Последва ново тихо мърморене.

— Просто ми се ще всичко да свърши. Не искам да се чувствам така. Искам да свърши — стенеше Джайлс.

— Не, не — заговорих му аз. — Ако имаш надежда и увереност, че всичко ще се оправи, то ще се оправи.

Нови стъпки и гласове из къщата. После Марк се появи пак. Отправи ми полуусмивка.

— Съжалявам за всичко това. — После пак стана сериозен. — Ще се оправиш, Джайлс. Тук си в добри ръце. Докторът ще дойде след петнайсетина минути, но каза, че няма за какво да се тревожим. Добре ли си? — обърна се той към мен.

Кимнах.

— Направо си страхотна — заяви. — Доста по-привлекателен вариант на Джордж Клуни. Ще постоиш ли при него, докато дойде докторът?

Когато докторът най-сетне оправи Джайлс, половината хора си бяха тръгнали. Ребека седеше и цивреше във величествения вестибюл с вдигнат крак и пилеше нещо на Марк, а Шарън стоеше на входната

врата, пушеше цигара, до нея на пода стояха опакованите сакове и на двете ни.

— Толкова неделикатно от негова страна — хленчеше Ребека. — Съсипа цялото ни прекарване! Хората трябва да бъдат силни и решителни, толкова е... егоистично и себично. Недей мълча, не съм ли права?

— Мисля, че трябва да... обсъдим по-късно въпроса — отсече Марк.

Когато двете с Шарън се сбогувахме и започнахме да слагаме саковете си в багажника, от къщата излезе Марк и дойде при нас.

— Браво — излая той. — Извинявай. Божичко, звуча като някой старшина. Тази обстановка започва да ми влияе. Ти беше чудесна там в къщата със... ами и с двамата.

— Марк! — пропищя Ребека. — Изпуснах си бастуна.

— Дръж! — извика Шарън.

За частица от секундата на лицето на Марк просветна искрено изумление, после се съвзе и каза:

— Е, радвам се, че се видяхме, момичета, карайте внимателно.

Когато отпътувахме, Шарън започна злорадо да се киска, като си представяше как Марк прекарва остатъка от живота си в припкане около Ребека, изпълняване на заповедите ѝ и носене на бастуни като кученце, но моята глава бе бръмнала от разговора, който подслушах зад живия плет.

10. МАРС И ВЕНЕРА НА БОКЛУКА

14 юли, понеделник

59,5 кг, алкохолни единици 4, цигари 12 (вече не е приоритет), калории 3752 (преддиетично), книги за самопомощ, предназначени за боклука 47.

8 ч. сутринта. Зашеметена съм. Не е възможно четенето на книги за заздравяване на връзката ми да я е разрушило. Чувствам, че целият ми досегашен живот е провал. Но ако съм научила нещо от книгите за самопомощ, това е да загърбвам миналото и да продължавам напред.

За хвърляне

„Какво искат мъжете“

„Как мислят мъжете и какво искат“

„Защо мъжете чувстват, че искат това, което смятат, че искат“

„Правилата“

„Пренебрегване на правилата“

„Не сега, сладурче, гледам мач“

„Как да търсим и открием любовта, която желаем“

„Как да открием любовта, която желаем, без да я търсим“

„Как да разберем, че желаем любовта, която не сме търсили“

„Щастливи сами“

„Как да не останем сами“

„Ако Буда ходеше на срещи“

„Ако Мохамед ходеше на срещи“

„Ако Исус се срещаше с Афродита“

„Прегладнели пътища“ от Бен Окри (доколкото знам, не е точно книга за самопомощ, но е ясно, че никога няма да успее да я дочета до края).

Така. Всички отиват на боклука плюс още трийсет и две. И все пак, Боже мой. Нямам сърце да изхвърля „Изкуството да бъдеш бог“ и „Можете да изцелите живота си“. Къде другаде може да се обърне

човек за духовно напътствие при решаването на проблемите на съвременната епоха, освен към книгите за самопомощ? Или пък да ги дам на бедните? Не, не. Не бива да разрушавам връзките на другите хора, особено в Третия свят. Ще бъде по-лошо от поведението на тютюневите гиганти.

Проблеми

Дупка в стената.

Финанси в отрицателно положение поради втората ипотека за дупката в стената.

Гаджето ходи с друга жена.

Немислимо е да отида с най-добрата си приятелка на почивка, защото тя заминава с гаджето и другата жена.

Работата — боклук, но необходима, благодарение на втората ипотека за дупката в стената.

Страшно се нужда от почивка, благодарение на гадже/приятели/ дупка в стената/професионални и финансови кризи, но няма с кого да отида. Том се връща в Сан Франциско.

Магда и Джереми заминават за Тоскания с Марк и проклетата Ребека, а доколкото знам, Джуд с Гадника Ричард също ще отидат. Шарън е уклончива и вероятно изчаква да види дали Саймън ще се съгласи да иде някъде с нея, ако ще спят в легла-близнаци (не под метър и петдесет), с надеждата, че той ще се прехвърли в нейното.

Освен това нямам пари да замина на почивка, благодарение на финансовата криза, благодарение на дупката в стената.

Не. Не бива да се размеквам. Прекалено много се люшках насамнатам поради идеите на кого ли не. Отиват. В. Боклука. Ще. Стоя. На. Собствените. Си. Крака.

8,30 ч. сутринта. Апартаментът е прочистен от всички книги за самопомощ. Чувствам се празна и душевно замаяна. Все пак, положително част от информацията е останала в главата ми.

Духовни принципи, запомнени от книгите за самопомощ (но не посветени на срещи и свалки):

1. Значимост на положителното мислене от: „Емоционална интелигентност“, „Емоционална увереност“, „Изкуството да бъдеш бог“, „Как да отървем бедрата си от целулита за 30 дни“, Химн от Евангелието на Лука, Гл. 13.

2. Важността да се прощава.

3. Важността да се съобразяваш с течението на събитията и с инстинктите си, вместо да се опитваш да натякваш всичко във форми и да го организираш.

4. Важността на самоувереността.

5. Важността на честността.

6. Важността да се наслаждаваш на настоящия момент, а не да фантазираш или съжالياваш.

7. Важността да не се вманиачаваш на тема книги за самопомощ.

Тъй че решението е:

1. Да мисля колко добре си прекарвам, като съставям списъци на проблемите и духовните им решения, вместо да планирам предварително и...

Аааах! Аааах! 8,45 е! Ще пропусна сутрешната оперативка и няма да имам време за капучино.

10 ч. сутринта. В службата. Слава Богу, взех си капучино, да ми помогне да преодолеея последствията от ада да си купувам капучино, когато съм закъсняла. Чудновато е как опашките за капучино в определени райони на Лондон му придават вид на част от военновременна или комунистическа култура, с хора, примирено застанали на огромни опашки в продължение на часове, сякаш чакат за хляб в Сараево, докато други около тях се потят, пекат и пържат, тракат с натоварени метални подноси и свисти пара. Странно е, когато хора, иначе все по-малко и по-малко готови да чакат да им се приготви каквото и да било, не възразяват срещу чакането точно за това единствено нещо, сякаш в жестокия съвременен свят то е единственото, на което могат истински да разчитат и вярват... Аааах!

10,30 ч. сутринта. В служебната тоалетна. Беше Ричард Финч, който ми се разкрещя:

— Хайде, Бриджет. Не се срамувай! — Огромното му туловище се мяташе пред очите на всички, гърчещо се във вече очевиден посткокаинов пристъп. — Кога ще ходиш?

— Тъъ... — казах аз, с надеждата по-късно да попитам Пачули „къде?“

— И представа си нямаш за какво ти говоря, нали? Това е направо невероятно. Кога ще ходиш на почивка? Ако не се впишеш в графика сега, няма да ходиш.

— О, ъм... ааа... — небрежно отвърнах аз.

— Няма график, няма отпуск.

— Да, да, ааа, само трябва да проверя датите — отвърнах аз и стиснах зъби. Щом съвещанието свърши, хукнах към тоалетната за ободряваща цигарка. Няма значение дали ще съм единственият човек от редакцията, който няма да ходи на почивка. Няма. Това не значи, че съм отхвърлена от обществото. Определено. Както и от света. Дори да се наложи отново да стана част от несъществуваща двойка.

6 ч. вечерта. Кошмарен ден, в който се опитвах да склоня разни жени да ми говорят за предизвикващи гадене пермутации в яйцеобразуването им. Не мога да понеса мисълта да се прибера веднага на строителната площадка, каквато е апартаментът ми. Вън е великолепна, топла, слънчева привечер. Може да се поразходя из Хампстед Хийт.

9 ч. вечерта. Невероятно. Невероятно. Само доказва как, ако спреш да се бориш да подредиш нещата и се отпуснеш по Течението по положителен начин, както препоръчва Дзен, се появяват решенията.

Както си вървах към върха на Хампстед Хийт и си мислех колко фантастичен е Лондон през лятото с разхлабилите вратовръзки след работа мъже, изтегнати похотливо на припек, когато забелязах щастлива на вид двойка — тя лежеше по гръб, положила глава на корема му, а той се усмихваше и я галеше по косата, докато ѝ говореше нещо. Сториха ми се познати. Като приближих, видях, че са Джуд и Гадника Ричард.

Осъзнах, че никога не бях ги виждала насаме, е, очевидно, след като съм присъствала, не биха могли да са насаме. Внезапно Джуд избухна в смях на нещо, което Гадника Ричард ѝ беше казал. Изглеждаше истински щастлива. Поколебах се дали да мина покрай тях, или да се върна, но Гадника Ричард извика:

— Бриджет?

Заковах се на място, а Джуд вдигна става и зяпна некрасиво.

Гадника Ричард се изправи и отупа тревата от себе си.

— Ей, Бриджет, радвам се да те видя — заяви усмихнат той. Разбрах, че дотогава го бях виждала само в кръга на приятелите на Джуд, когато бях обградена по фланговете от Шарън и Том, а той се държеше раздражително и отбранително.

— Тъкмо отивах да купя вино, защо не поседиш при Джуд?
Хайде, хайде, няма да те изяде. Не близва месна и млечна храна.

Когато той тръгна, Джуд овчедушно се усмихна.

— Изобщо не се радвам да те видя.

— Аз също — отвърнах сърдито.

— Е, искаш ли да седнеш?

— Добре — предадох се аз и коленичих на килимчето, а тя несръчно ме удари по рамото, при което едва не се прекатурих.

— Липсваше ми — каза.

— Млъкниии — изхриптях аз с ъгълчето на устата си. За момент ми се стори, че ще се разплача.

Джуд ми се извини, че е била толкова неделикатна в случая с Ребека. Обясни ми, че се превъзнесла от мисълта как някой се радва на сватбата ѝ с Гадника Ричард. Оказа се, че тя и Гадника няма да ходят в Тоскания с Марк и Ребека, въпреки че са канени, защото Гадника Ричард отказал да бъде командарен от шантава жена със светски претенции и предпочитал да заминат някъде сами. Открих, че започвам да питая твърде топли чувства към Гадника Ричард. На свой ред аз изразих съжаление, че съм се подвела по нещо толкова глупаво като случката с Ребека.

— Не беше глупаво. Ти беше истински засегната — заяви Джуд. После ми разправи, че ще отложат сватбата, защото всичко било много сложно, но тя продължавала да държи двете с Шарън да ѝ бъдем шаферки.

— Стига да искате — свенливо изрече тя. — Но знам, че не го приемате.

— Ти май наистина го обичаш?

— Да — щастливо възкликна тя. После се разтревожи. — Но не знам дали постъпвам правилно. В „Изкуството да бъдеш бог“ пише, че любовта не е нещо, което чувстваш, а нещо, което решаваш да сториш. А пък в „Как да получите любовта, която желаете“ се твърди, че ако излизаш с човек, който не печели сам прехраната си и приема помощ от родителите си, той не се е обезродителизирал и нищо няма да излезе.

В главата ми зазвучаха думите на песента на Нат Кинг Коул, която татко слушаше в бараката. „Най-великото нещо... което някога ще научиш...“

— Освен това май е наркоман, защото пуши наркотици, а наркоманите не могат да завързват връзка. Психоаналитикът ми казва, че...

— „...е как да обичаш и да бъдеш обичан“.

— ...не бива да имам връзка поне една година, защото съм пристрастена към връзките — продължаваше Джуд. — А вие с Шарън сте убедени, че е преобвач. Бридж? Слушаш ли ме?

— Да, да, извинявай. Щом си щастлива, мисля, че трябва да го направиш.

— Точно така — обади се Гадника Ричард, който се възвиси над нас като Бакхус с бутилка шардоне и два пакета цигари в ръка.

Прекарахме си фантастично с Джуд и Гадника Ричард, натъпкахме се в едно такси и се прибрахме заедно. Когато се върнах у дома, веднага звъннах на Шарън да я откряна за новините.

— О — рече тя, след като подробно ѝ обясних чудотворното дзенистко въздействие на течението. — Тъъ, Бридж?

— Какво?

— Искаш ли да отидем на почивка?

— Аз мислех, че не искаш да ходиш с мен.

— Ами, просто исках да изчакам...

— Какво?

— А, нищо. Но все пак...

— Шарън? — насърчих я аз.

— Саймън заминава за Мадрид да се срещне с някакво момиче, с което се запознал по Интернет.

Разкъсвах се между жалост към Шарън, огромно въодушевление, че ще има с кого да отида на почивка, и усещането, че съм несвършена, задето не съм архитект с ръст метър и осемдесет с пенис, а нещо съвсем различно.

— Бааа. Това е чист пашминаизъм. Вероятно тя ще се окаже мъж — опитах се да утеша Шарън.

— Както и да е — продължи тя след кратка пауза, през която по телефонната жица потекоха силни вибрации на болка, — открих едни фантастични полети до Тайланд само по за 249 лири и можем да идем в Кох Самуи, да станем хипита и всичко това — почти без пари!

— Ура! — извиках аз. — Тайланд! Може да изучим будизма и да изживеем духовно пречистване.

— Да! — потвърди Шарън. — Да! И няма да имаме нищо общо с никакви ШИБАНИ МЪЖЕ!

Ето, виждате ли... О, телефонът. Може да е Марк Дарси!

Полунощ. Обади се Даниел. звучеше доста по-различно от обикновеното, макар очевидно да беше пиян. Призна, че наистина е доста смачкан, защото имал неприятности в службата и че съжалява за случая с Германия. Приемал, че съм много добра по география и можело ли да вечеряме в петък. Само да си поприказваме. Тъй че казах „да“. Чувствам се мн. д. Защо да не бъда приятел на Даниел в неговия час на нужда? Човек не бива да таи омрази, защото това само задържа развитието му, и трябва да умее да прощава.

Освен това, както показва случаят с Джуд и Гадника Ричард, хората могат да се променят, а и навремето наистина бях луда по него.

Пък съм и мн. самотна.

И нали ще е само вечеря?

Но твърдо няма да спя с него.

18 юли, петък

58,9 кг (прекрасно знамение), бр. опити за купуване на презервативи 84, купени презервативи 36, използваеми презервативи от купените 12 (трябва да са достатъчно. Още повече, че не са предназначени за непосредствена употреба).

2 ч. следобед. Ще използвам обедната си почивка да закупя малко презервативи. Не че се каня да спя с Даниел. Просто за всеки случай.

3 ч. следобед. Презервативната експедиция — пълен провал. В началото само се радвах на позабравеното чувство да си потребител на презервативи. Когато не вода полов живот, минаването край щандовете с презервативи винаги ме натъжава, защото ми напомнят, че съм изключена от огромна житейска сфера. Но когато отидох на щанда, заварих объркващо множество от:

Ултрасигурен „за допълнителна чувствителност“. Смесена опаковка „за допълнителен избор“ (съблазнително предложение), Ултрафин „със спермицидна смазка“, Паяжинотънък, „намазан с нежна смазка без спермицид“ (що за отвратителна дума е пък тая), Натурален за допълнително задоволяване (дали това значи по-голям, ами ако

стане прекалено голям?) Взирах се разярена изпод миглите си в богатия асортимент от презервативи. Човек, естествено, би искал Допълнителна Чувствителност, Допълнително Задоволяване и Ултрафинес едновременно, защо тогава трябва да избирам между тях?

— Мога ли да ви помогна? — обади се любопитният аптекар с разбиращо подсмръкване.

Очевидно не можех да му кажа, че ми трябва презервативи, тъй като бе все едно да обявя на всеослушание „Ще правя секс“, почти като случая, когато жените се разхождат видимо бременни и все едно крещат: „Вижте, хора, правила съм секс.“ Не мога да повярвам в презервативната промишленост, чието съществуване е мълчаливо признание, че всички непрекъснато правят секс (с изключение на мен), вместо непрекъснатите преструвки, че никой не го прави, което положително е по-нормално у нас.

Както и да е. Купих си аспирин.

6,10 ч. вечерта. Дразнещо ме задържаха на работа до 6 ч. и сега аптеката е затворена и съм без презервативи. Сетих се, ще ида до „Метро“. Там положително има щанд за импулсивни Единаци.

6,40 ч. вечерта. Залутах се потайно из сектора с пасти за зъби. Нищо. Най-сетне, отчаяна, се приближих до дама с вид на контролорка и прошепнах съучастнически с вдигната закачливо вежда:

— Къде са ви презервативите?

— Още не сме ги получили — замислено отвърна тя. — Ще имаме след седмица-две.

Прииска ми се да кресна: „Голяма работа ще ми свършат тогава, няма що! А какво ще стане довечера?“ Макар че твърдо няма да спя с него!

Хъ! И това ми било изискан, модерен градски магазин, ориентиран към Единаци. Хъмф.

7 ч. вечерта. Току-що се отбих в кварталния вмирисан магазин на ъгъла. Видях отдалеч презервативите на щанда за цигари и грозни чорапогаци, но не се реших поради гадната обстановка. Искам да си купувам презервативи на приятно, чисто място. Освен това нямаше и никакъв избор. Само Първо Качество с Удебелен Край.

7,15 ч. вечерта. Получих мозъчно просветление. Ще ида на бензиностанцията, ще се наредя на опашката и тайничко ще се огледам

за презервативи, после... Всъщност не бива да се поддавам на остарелите мъжкарски стереотипи и да се чувствам разпусната или мръсна поради факта, че използвам презервативи. Всички чисти момичета имат презервативи. Това е въпрос на хигиена.

7,30 ч. вечерта. Лалала. Успях. Стана лесно. Дори се изхитрих да грабна два пакета — един „Разнообразие (вкусът на живота)“ и един „Подобрени, свръхлеки с удебеление на върха за още по-силни усещания“. Продавачът видимо се сащиса от диапазона и количествата на закупените презервативи, но заедно с това демонстрира уважение: вероятно си помисли, че съм някоя тъпа даскалица и купувам презервативи за преждевременно развити ученици.

7,40 ч. вечерта. Откровените рисунки на листчето с инструкциите направо ме стреснаха, защото ме накараха да мисля не за Даниел, а за Марк Дарси. Хм. Хм.

7,50 ч. вечерта. Обзалагам се, че много трудно са се спрели на размера на картинката, за да не накарат някой да се почувства съкрушен или прекалено уверен. „Разнообразие“ са направо щури. „Разнообразно оцветените презервативи положително ще ви доставят допълнително удоволствие.“ Допълнително удоволствие? Изведнъж си представих крещящи сцени на разнообразно оцветени двойки с хартиени шапки, които цвилят с весел, секси смях и се удрят с балони. Май ще изхвърля пакета с „Разнообразие“. Така, най-добре да започна да се приготвям. О, Боже, телефонът.

8,15 ч. вечерта. По дяволите. Беше Том, стенещ, че е изгубил мобифона си и питащ дали не го е оставил при мен. Накара ме да претърся къщата, въпреки че закъснявах, но не можах да го открия и най-сетне започнах да подозирам, че вероятно съм го изхвърлила с книгите за самопомощ и вестниците.

— Не можеш ли да слезеш да го вземеш? — настоя той.

— Страшно съм закъсняла. Не може ли утре?

— Ами ако изпразнят кофите? В кой ден минават?

— Утре сутринта — отвърнах аз със свито сърце. — Лошото е, че са огромни контейнери и не знам в кой да търся.

Пререканието свърши с това, че наметнах дълго кожено яке над сутиена и гащичките и се юрнах на улицата да чакам Том да звънне на мобифона си и така да разбере къде е. Както си стоях до стената и надничах към контейнерите, познат глас каза:

— Здравей.

Обърнах се и те ти го Марк Дарси.

Свалих поглед надолу и установих, че бельото ми (за щастие комплект) е открито за оглед.

— Какво правиш? — запита той.

— Чакам да звънне контейнерът — с достойнство отвърнах аз и се загърнах в якето.

— Ясно. — Настъпи пауза. — И... отдавна ли чакаш?

— Не — предпазливо отговорих аз. — Нормално количество време.

Точно тогава един от контейнерите зазвъня.

— А, това е за мен — рекох аз и се опитах да бръкна вътре.

— Моля те, нека аз — предложи Марк, остави куфарчето си на земята, скочи доста гъвкаво към стената, бръкна в контейнера и взе мобифона.

— Телефонът на Бриджет Джоунс — обади се той. — Да, разбира се, ще ви я дам. Подаде ми го.

— За теб е.

— Кой е тоя? — в истеричен възторг засъска Том. — Секси глас, кой е?

Закрих слушалката с ръка.

— Много ти благодаря — обърнах се към Марк Дарси, който беше наградил куп книги за самопомощ от контейнера и объркано ги гледаше.

— Няма за какво — откликна той и пусна книгите обратно. — Ъъъ... — Млъкна, загледан в коженото ми яке.

— Какво? — откликнах аз с лудешки разтуптяно сърце.

— А, нищо, ъъ, просто, ъм, ами, радвам се да те видя. — Поколеба се. — Ъъъ... радвам се да те видя отново. — Направи опит да се усмихне, обърна се и си тръгна.

— Том, ще ти се обадя по-късно — извиках аз в протестиращия мобифон. Сърцето ми биеше до пръсване. По всички закони на етикета на срещите би трябвало да го оставя да си тръгне, но се сетих за подслушалия иззад живия плет разговор. — Марк?

Обърна се, силно развълнуван. За секунда се загледахме един в друг.

— Ей! Бридж! Без пола ли ще идваш на вечеря? Беше силно подранилият Даниел, застанал зад мен. Видях, че Марк го позна. Отправи ми дълъг, изпълнен с болка поглед, обърна се на пета и забързано се отдалечи.

11 ч. вечерта. Даниел не беше забелязал Марк Дарси — за щастие и нещастие, защото от една страна, не се наложи да обясням какво правя там, но от друга — не можех да му обясня защо съм толкова вкисната. В секундата, когато влязохме в апартамента, Даниел се нахвърли да ме целува. Стори ми се много странно усещането, че не го искам, след всичкото онова време, което миналата година прекарах в копнеж да го направи и недоумение защо не иска да го направи.

— Добре, добре — каза той и вдигна ръце с длани към мен. — Няма проблеми. — Сипа за двама ни по чаша вино и седна на дивана, а дългите му стройни крака изглеждаха страшно секси в джинсите. — Слушай, знам, че те засегнах, и съжалявам. Знам, че си в настроение за отбрана, но много съм се променил. Наистина. Ела и седни.

— Ще ида да се облека.

— Не. Не. Ела тук — повтори той и потупа дивана до себе си. — Хайде, Бридж, с пръст няма да те докосна, обещавам.

Седнах предпазливо, като загърнах якето, с целомъдрено сключени ръце на коленете.

— Така, така — рече той. — А сега си пийни и се отпусни. Прегърна ме нежно през рамото.

— Начинът, по който се отнесох с теб, не ми дава мира. Беше непростим. — Приятно беше някой пак да ме прегръща. — Джоунс — нежно прошепна той. — Малката ми Джоунс.

Притегни ме към себе си и сложи главата ми на гърдите си.

— Ти не го заслужаваш. — Старият познат негов аромат ме заливаше. — Така. Хайде да се погушкаме. Така ти е добре.

Милваше ме по косата, по врата, по гърба, започна да ми съблича якето, ръката му посегна и с едно щракване разкопча сутиена ми.

— Недей! — извиках аз и се опитах да загърна якето. — Стига, Даниел. — Почти се смеех. Внезапно видях лицето му. Не се смееше.

— Защо? — попита и грубо смъкна отново якето от раменете ми. — Защо? Хайде.

— Не! — отсекох аз. — Даниел, нали отиваме на вечеря. Не искам да те целувам.

Той наведе задъхан глава, после я вдигна и я отметна назад със затворени очи.

Изправих се, увих се с якето и отидох до масата. Когато пак го погледнах, беше захлупил лицето си с ръце. Разбрах, че плаче.

— Съжалявам, Бридж. Понижиха ме. Пърпетуа зае моята длъжност. Чувствам се излишен, а сега и ти не ме искаш. Никое момиче няма да ме поиска. Никой не иска мъж на моята възраст без кариера.

Зяпнах го изумена.

— А какво ми беше на мен миналата година? Когато бях последната дупка на кавала в онова издателство, а ти ме правеше на луда и ме караше да се чувствам обезценена стока?

— Обезценена стока ли, Бридж?

Щях да му обясня теорията за обезценената стока, но нещо ме накара да реша, че не си струва труда.

— Мисля, че е най-добре да си вървиш — заявих аз.

— О, Бридж, хайде стига.

— Тръгвай — подканих го аз.

Хм. Както и да е. Ще се оттегля от тая работа. Радвам се, че заминавам. В Тайланд ще мога да освободя тавата си от всички проблеми, свързани с мъжете, и ще се съсредоточа върху себе си.

19 юли, събота

59,5 кг (защо? Защо точно в деня за купуване на бански?), объркващи мисли за Даниел: твърде много, долница на бикини, в които успях да се нацедея 1, горница на бикини, които ми станаха: 1/2, мръсни помисли за принц Уилям 22, брой писане на заглавието „Принц Уилям с красивата си приятелка госпожица Бриджет Джоунс в Аскът“ на корицата на списание „Здрасти!“ 7.

6,30 ч. вечерта. Майната му, майната му, майната му. Прекарах целия ден по пробните на Оксфорд Стрийт в опити да напъхам гърдите си в горница на бански, предназначени за хора с гърди или една над друга в центъра на гърдния кош, или по една под всяка мишница, а безпощадната светлина ме караше да приличам на фрикасе. Очевидното решение е цял бански, но тогава ще се върна с кашкав корем, силно подчертан от белотата си, в сравнение с останалото тяло.

Спешна бикинна диета за отслабване: първа седмица

20 юли, нед.59,5 кг

21 юли, пон.59 кг

22 юли, вторн.58,5 кг

23 юли, ср.58 кг

24 юли, четв.57,5 кг

25 юли, пет.57 кг

26 юли, съб.56,5 кг

Ура! Значи следващата седмица по това време почти ще съм достигнала желаното тегло и тогава, с така докарани килограми, ще трябва само да се погрижа за консистенцията и разпределението на тлъстините с помощта на упражнения.

Майната му. Няма смисъл. Ще споделям стаята, а може би и леглото си само с Шарън. Вместо това ще се съсредоча върху душата си. Както и да е, Джуд и Шарън скоро ще се отбият. Ура!

Полунощ. Прекрасна вечер. Мн. приятно беше да се събера пак с момичетата, макар Шарън да изпадна в такъв пристъп на негодувание по повод Даниел, че едва я удържах да не се обади в полицията да подаде оплакване за изнасилване по време на среща.

— Непотребен бил. Разбирате ли? — мелеше тя. — Даниел е абсолютният архитип на мъжа в края на хилядолетието. Започва да му става ясно, че жените са по-висша раса. Осъзнава, че не му е отредена роля или функция и какво прави? Прибягва до насилие.

— Е, какво толкова, само се е опитал да я целуне — кротко се намеси Джуд, която безцелно прелистваше страниците на „Каква шатра“.

— Ха! Точно там е въпросът. Бридж има късмет, че не е нахлул в банката ѝ, облечен като Градски воин, и не е убил седемнайсет души с автомата си.

Точно тогава звънна телефонът. Беше Том, не, както бихте предположили, да ми благодари за връщането на мобифона му, което ми причини такива досадни проблеми, а да пита за телефона на мама. Напоследък Том е страшно гъст с мама и подозирам, че се срещат по някакво кичозно подобие на Джуди Гарланд/Ивана Тръмп (което е доста странно, тъй като помня как едва миналата година мама ми изнасяше лекции, че обратността е „чист мързел, мило, просто не им

се ще да контактуват с обратния пол“, но все пак това беше миналата година). Изведнъж се уплаших, че Том ще накара мама да изпълни „Не, не съжалявам за нищо“ на Едит Пиаф по рокля с пайети в клуб, наречен „Помпа“ — нещо, което тя, наивно и все пак егоманиакално, ще приеме, смятайки, че е свързано с допотопната машинария в мелниците Котсуолд.

— За какво ти е? — подозрително попитах аз.

— Тя не е ли член на някакъв литературен клуб?

— Не знам. Всичко е възможно. Защо?

— Джером усеща, че стиховете му са готови, тъй че му търся ангажименти по литературните клубове. Миналата седмица направи четене в Стоук Нюингтън и беше впечатляващо.

— Впечатляващо? — изрекох аз и направих на Джуд и Шарън физиономия, като че ли ще повърна. Най-сетне дадох на Том телефона, въпреки всички резерви, които имах, тъй като подозирам, че мама може да има нужда от нови развлечения сега, когато Уелингтън си замина.

— Какви са тия литературни клубове? — попитах, като затворих телефона. — Само аз ли не съм ги чувала, или внезапно са изскочили от някъде? Трябва ли да членуваме в някой, или е само за Самодоволни женени?

— Трябва да си Самодоволна женена — решително отсече Шарън. — Това е, защото се боят, че умовете им са пресушени от патерналистичните изисквания на... О, Боже, вижте принц Уилям.

— Я да видя — скочи Джуд и изтръгна броя на списание „Здрасти!“ със снимката на стройния кралски младок. Едва се сдържах да не я изтръгна и аз. Макар че, очевидно, изгарям от желание да се възхищавам на колкото може повече снимки на принц Уилям, за предпочитане в разнообразни облекла, разбирам, че това желание е неуместно и погрешно. Все пак не мога да не обърна внимание на впечатлението за страхотни неща, които къкрят в младия кралски мозък, и да не усетя, че при настъпването на зрелостта си ще се възвиси като древен рицар на кръглата маса, ще размаха меча си във въздуха и ще установи главозамайващ нов ред, който ще накара президентът Клинтън и Тони Блеър да заприличат на допотопни старчоци.

— Как мислите, колко млад трябва да е, за да е прекалено млад?
— замечтано попита Джуд.

— Прекалено млад е, ако може да ти бъде законен син — веднага отсече Шарън, сякаш беше прието със закон, а като се замисля, може и да е. Точно тогава телефонът пак зазвъня.

— Здравсти, мило. Можеш ли да познаеш? — Майка ми. — Приятелят ти Том, онзи „хомо“-то, нали се сещаш, ще доведе един поет да чете творбите си в Литературния клуб „Спасителна лодка“! Ще ни чете романтични поеми. Като лорд Байрон! Забавно, нали?

— Тъъ... да? — изпелтечих аз.

— Всъщност не е кой знае какво — надменно произнесе тя. — При нас често гостуват писатели.

— Тъй ли? Кой?

— О, купища, мила. Пени е много близка приятелка със Салман Рушди. Нали ще дойдеш и ти?

— Кога?

— Идния петък. С Уна ще приготвим воловани с пикантно пиле. Внезапно се сгърчих от конвулсивен ужас.

— А адмирал и Илейн Дарси ще бъдат ли?

— Бъррр! Момчета не се допускат, глупчо. Илейн ще дойде, но мъжете ще се появят по-късно.

— Но нали Том и Джером ще бъдат там?

— О, мило, че какви момчета са те.

— Сигурна ли си, че стиховете на Джером няма да са малко...

— Бриджет. Не знам какво се опитваш да ми кажеш. Ние съвсем не сме вчерашни. А основното при литературата е свободният изказ. Ох, и мисля, че и Марк ще се отбие по-късно. Ще дойде да подготви завещанието на Малкълм — човек никога не знае!

1 август, петък

59,5 кг (пълен провал на бикинната диета), цигари 19 (в помощ на диетата), калории 625 (никога не е твърде късно).

6,30 ч. вечерта. Брр. Бъррр. Утре заминавам за Тайланд, не съм пипнала багажа си и успях да забравя, че „идния петък“ в литературния клуб се пада днес. Хич, ама хич не ми се шофира до Графтън Ундъруд. Вечерта е гореща и влажна, а Джуд и Шарън ще

ходят на страхотен купон в кафене „До реката“. Все пак май е очевидно, че трябва да подкрепя мама, любовния живот на Том, изкуството и пр. Човек уважава себе си, когато уважава другите. Освен това няма значение дали утре ще съм уморена в самолета, тъй като отивам на почивка. Събирането на багажа положително няма да ми отнеме много време, тъй като ще нося минимален гардероб (само няколко бодита и саронг!), а опаковането на багажа винаги се разтяга и заема цялото определено за това време, тъй че ще е най-добре да съкратя до минимум определеното за опаковане време. Ето на! Виждате ли! Ще успея да се справя с всичко!

Полунощ. Току-що се връщам. Отидох с голямо закъснение поради типичната бъркотия на пътните знаци (ако в момента избухне война, най-лесно ще объркаме германците с помощта на пътните знаци.) Посрещна ме мама, облечена в крайно особен кафяв кафтан, който според нея очевидно е много литературен.

— Как е Салман? — попитах аз, след като спря да цъка с език на закъснението ми.

— О, решихме вместо това да поднесем пиле [На английски името Салман се произнася като съомга (salmon). Б. пр.] — наперено отвърна тя и ме поведе през френските прозорци с матово стъкло във фоайето, където първото нещо, което забелязах, беше крещящ, нов „семеен герб“ над фалшива каменна камина, гласящ „Хакуна матата“.

— Шшшт — обади се Уна и вдигна пръст.

Джером Претенцията, с напълно видими зърна на гърдите през черната, мокра на вид жилетка без ръкави, войнствено ревеше:

— Гледам твърдите му, кокалести, възбуждащи бутове. Гледам, искам, сграбчвам — пред полукръг от сащисани членки на Литературен клуб „Спасителна лодка“, облечени в джемпърчета, седнали на имитация на столове за хранене стил регентство. От другата страна на стаята мернах Илейн, майката на Марк Дарси с изражение на едва сдържан смях.

— Искам — продължаваше да се дере Джером. — Сграбчвам пицните, космати бутове. Трябва да го имам. Извивам се, сгърбушвам се...

— Е! Мисля, че беше направо страхотно! — рече мама и скочи на крака. — Някой иска ли волован?

Невероятен е начинът, по който в света на средната класа дамите успяват да изгладят нещата и да превърнат хаоса и усложненията в красив, тих, майчински поток, също както препаратът за почистване на тоалетни прави всичко в тоалетната розово.

— О, как обичам писаното и изказано слово! Чувствам се така свободна! — превземаше се Уна пред Илейн, докато Пени Хъсбъндс-Босуърт и Мейвис Ендърби пърхаха около Джером Претенцията, сякаш беше Т. С. Елиът.

— Но аз не съм свършил — хленчеше Джером. — Искях да кажа и „Съзерцание на сочещия пръст“ и „Дупките на празните мъже“.

Точно тогава се разнесе рев.

— Ако владееш се, когато всички треперят, а наричат теб страхлив! [Тук и по-надолу цитатите са от поемата „Ако“ на Ръдиард Киплинг, в превод на Стоян Медникаров. — Б. пр.] — Бяха татко и адмирал Дарси. И двамата намотани до козирката. О, Боже. Напоследък почти не ми се е случвало да видя татко трезвен и срещите ни протичат по някакъв чудноват сценарий с разменени роли на бащата и дъщерята.

— Ако на своето сърце едничко се довериш, но бъдеш предпазлив — бумтеше адмиралът и скочи към един стол наред пърхането на събраните дами.

— Ако изчакваш, без да се отчайваш; наклеветен — не сееш клевети — добави татко почти разплакал, облегнат на адмирала за опора.

Пиянският дует продължи да рецитира цялото стихотворение „Ако“ от Ръдиард Киплинг с маниера на сър Лорънс Оливие и Джон Гилгуд взети заедно, с което вбеси мама и Джером Претенцията, които едновременно изпаднаха в пристъп на люто съскане.

— Типично, типично, типично — съскаше мама, докато адмирал Дарси, паднал на колене, се биеше в гърдите и прочувствено редеше:

— ... ил намразен — злоба не спотайваш; но... ни премъдър, ни пресвят си ти.

— Това е реакционна, колониалистична мръсотия — съскаше Джером.

— Ако мечтаеш, без да си мечтател; ако си умен, без да си умник.

— На всичкото отгоре има и рима, шибана рима — пак изсъска Джером.

— Джером, не позволявам тази дума да се употребява в къщата ми — също изсъска мама.

— Ако посрещаш Краха — зъл предател — еднакво със Триумфа — стар циник — рече татко и се метна на килима, като вдигна облак прах, за да се направи на умрял.

— Че тогава защо ме поканихте? — изсъска Джером истински съскащо.

— Ако заставиш мозък, нерви, длани, и изхабени, да ти служат пак — ревеше адмиралът.

— ...и крачиш, само с волята останал — изръмжа татко от килима, — която им повтаря — застана на колене и вдигна ръце: — „Влезте в крак!“

Последваха силни възторжени викове и ръкопляскания от страна на дамите, Джером излетя навън, като тресна вратата, а Том хукна подир него. Обърнах отчаян поглед пак към стаята, за да се озова очи в очи с Марк Дарси.

— Е! Много интересно! — рече Илейн Дарси, която застана до мен, когато обрних глава в опит да възстановя самообладанието си. — Поезията обединява стари и млади.

— Пияни и трезвени — добавих аз.

В този момент адмирал Дарси се дотътри до нас, стиснал стихотворението в ръка.

— Мила, мила, миличка моя! — каза той и се люшна към Илейн. — А, ето я и... как са казваше? — вторачи се в мен той. — Чудесно! Марк дойде, браво на момчето! Дошъл е да ни вземе, трезвен като монах. И съвсем сам — избоботи той.

И двамата се обърнаха да погледнат Марк, който седеше пред масичката на Уна, купена май за три пенита, и драскаше нещо под погледа на делфин от синьо стъкло.

— Пише завещанието ми на сбирка! Не знам. Работа, работа, работа! — изрева адмиралът. — Мъкне се с оная, как ѝ беше името, скъпа? Рейчъл ли беше? Бети?

— Ребека — кисело процеди Илейн.

— И веднага след това тя изчезва. Питам го какво е станало с нея, а той мънка! Не мога да търпя мънкането! Никога не съм могъл.

— Е, не смятам, че тя всъщност беше... — промърмори Илейн.

— И защо не! Защо не! Биваше си я! Не знам! Все са недоволни от нещо! Надявам се, че вие, младите дами, не сте такива въртиопашки, каквито ми изглеждат младежите!

— Не — със съжаление промълвих аз. — Всъщност ако обикнем някого, ни е много трудно да го забравим, когато ни зарече.

Зад нас се чу трясък. Обърнах се и видях, че Марк Дарси е съборил делфина от синьо стъкло, който на свой ред бе бутнал ваза с хризантеми и снимка в рамка в гнусно меле от потрошени стъкла, цветя и парчета хартия, но като по чудо самият отвратителен делфин бе цял-целеничък.

Настъпи бъркотия — мама, Илейн и адмирал Дарси се разтичаха наоколо и се развикаха с пълен глас, татко се опитваше да удари делфина в пода с думите: „Да се отървем от тая грозотия“, а Марк събираше листата си и предлагаше да плати всичко.

— Готов ли си да тръгваме, татко? — смотолеви Марк с дълбоко смутен вид.

— Не, не, прекарвам си чудесно с Бренда. Налей ми още портвайн, чу ли, синко?

Настъпи неловка пауза, през която ние с Марк се гледахме.

— Здравей, Бриджет — отсечено произнесе той. — Хайде, татко, наистина смятам, че трябва да тръгваме.

— Да, Малкълм, хайде — намеси се и Илейн и нежно го хвана под ръка. — Иначе ще се тупнеш на пода.

— Е, чак пък да тупна, не знам.

Тримата се сбoguваха, Марк и Илейн изведоха адмирала през вратата. Гледах ги с усещане за пустота и безнадеждност, но изведнъж Марк се появи отново и се запъти към мен.

— Тъъ, забравих си писалката — рече той и взе „Монблан“-а си от пострадалата масичка. — Кога заминаваш за Тайланд?

— Утре сутринта. — За частица от секундата можех да се закълна, че прочетох в очите му разочарование. — Откъде знаеш, че ще ходя в Тайланд?

— В Графтън Ъндъруд не се говори за нищо друго. Багажът ти готов ли е?

— А ти как мислиш?

— Не си опаковала дори едни гащички — закачливо каза той.

— Марк — ревна баща му. — Хайде, момче, нали ти напираше да тръгваме?

— Идвам — извика Марк и погледна през рамо. — Това е за теб. — Подаде ми смачкан лист, хвърли ми, тъъ, проникновен поглед и си тръгна.

Изчаках да се убедя, че никой не ме гледа, и с треперещи ръце разгънах листа. Беше копие от стихотворението, което татко и адмиралът бяха изпълнили. Защо ли ми го беше дал?

2 август, събота

59,3 кг (хъх, пълен провал на предваканционната диета), алкохолни единици 5, цигари 42, калории 4457 (мрак), опакован багаж 0, идеи за местонахождението на паспорта 6, идеи за местонахождението на паспорта, оказали се състоятелни 0.

5 ч. сутринта. Защо, о, защо заминавам на почивка? Ще прекарам цялото време, желаяйки Шарън да е Марк Дарси, а тя — аз да съм Саймън. Пет сутринта е. Цялата ми спалня е покрита с мокро пране, гримове и пластмасови пликосе. Не знам колко сутиена да взема, не мога да намеря малката черна рокличка от „Главоблъсканицата“, без която няма да тръгна, нито втората розова джапанка, още нямам никакви пътнически чекове и не смятам, че кредитната ми карта става за нещо. До напускането на къщата ми остава само час и половина, а нещата няма да се поберат в куфара. Най-добре да изпуша една цигара и да разгледам проспекта, за да се поуспокоя.

Ммм. Ще бъде прекрасно по цял ден да се пека на плажа и да хвана страхотен тен. Слънце, плуване и... Ооох. Телефонният секретар святка. Как не съм го забелязала досега?

5,10 ч. сутринта. Натиснах бутона.

— О, Бриджет, Марк се обажда. Просто се питах. Нали знаеш, че в Тайланд сега е дъждовният период? Може би трябва да си вземеш чадър.

11. ГЮВЕЧ ПО ТАИЛАНДСКИ

3 август, събота

Безтегловна (във въздуха), алкохолни единици 8 (ама по време на полет, тъй че се анулират от височината), цигари 0 (ужас: мястото ми е за непушачи), калории 1 милион (изцяло от неща, които не бихте и сънували, че ще сложите в уста, стига да не ви ги поднесат в самолет), пръдни от съседния пътник 38 (засега), вариации в аромата на пръдните 0.

4 ч. следобед. Английско време. В самолета в небето. Налага се да се правя на много заета с уокмана и непрекъснатото писане, тъй като гнусникът до мен непрекъснато се опитва да ме заговори между беззвучните си, но убийствени пръдни. Опитах се да се престоря на заспала, като си стиснах носа, но след няколко минути гадният тип ме потупа по рамото и попита:

— Имате ли хоби?

— Да, да спя — отвърнах аз, но това не го обезсърчи и след секунди бях потопена в объркания свят на етруските монети.

Шарън и аз седим разделени, защото толкова закъсняхме за самолета, че бяха останали само единични места и Шарън страшно ми се разсърди. Но май вече го е преодоляла напълно, което едва ли има нещо общо с факта, че седи до непознат, Харисън-Фордоподобен мъж с джинси и намачкана риза цвят каки и се смее като превъртяла на всяка негова дума. Това не е свързано с факта, че тя мрази мъжете, защото са изгубили ролята си и са се отдали на пашминаизъм и безсмислено насилие. Междувременно аз съм прикована към господин Пърдечница със синтетично облекло и не мога да запаля цигара още дванайсет часа. Слава Богу, че имам антиникотинова дъвка.

— Не мн. д. начало, но все пак съм крайно въодушевена за пътешествието до Тайланд. С Шарън ще бъдем пътешественички, а не туристки, т.е. няма да стоим в херметично затворени туристически анклави, а истински ще се потопим в местната религия и култура.

Цели на почивката

1. Да бъда хипи пътешественичка.
2. Да отслабна чрез лека, незастрашаваща живота дизентерия.
3. Да хвана подходящ бисквитен тен, не яркооранжев като Шерил Гаскойн, или предизвикващ меланома и бръчки.
4. Да си прекарам добре.
5. Да открия себе си, също и черните очила. (Дано да са в куфара).
6. Да плувам и да се пека (дъждът сто на сто се излива на кратки тропически порои).
7. Да разглеждам храмове (все пак, надявам се, не твърде много).
8. Да изживея духовно пречистване.

4 август, понеделник

50 кг (тегленето вече е невъзможно, тъй че мога да избира тегло според настроението си: отлично предимство на пътуването), калории 0, минути, непрекарани в тоалетната 12 (поне така ги чувствам).

1 ч. през нощта местно време. Банкок. Двете с Шарън се мъчим да заспим на най-отвратителното място, където съм попадала. Струва ми се, че всеки момент ще се задуша и ще спра да дишам. Когато прелетяхме над Банкок, имаше плътни сиви облаци и пръскаше дъжд. Пансионът Син Сей няма тоалетни, а само гнусни вонящи дупки в земята, оградени с дъсчени стени. Отварянето на прозореца и пускането на вентилатора не носят никакво облекчение, тъй като въздухът е най-близкото до състоянието на топла вода, без всъщност да е такава. Отдолу има дискотека (под хотела, не под тоалетната) и в паузите между музиката се чуват стонове на цялата улица, която също не може да заспи. Чувствам се като нещо огромно, бяло, подпухнало и друсливо. Косата ми първо се превърна в перушина, а после залепна върху лицето ми. Най-лошото е, че Шарън непрекъснато бръщолеви за „Харисън Форд“ от самолета.

— ...Толкова много е пътувал... бил е в самолета на Суданските авиолинии, когато пилотът и вторият пилот решили да се ръкуват с пътниците и вратата на кабината се треснала зад тях! Наложило се да я

разбиват с брадва. Толкова е духовит. Отседнал е в „Ориентал“, каза да му отидем на гости.

— Мислех, че не искаме да имаме нищо общо с мъже — намусено процедих аз.

— Не, не, просто сме на чуждо място и е полезно да поговорим с човек, пътувал толкова много.

6 ч. сутринта. Към 4,30 най-сетне заспах, само за да бъда събудена в 5,45 от Шарън, която блъскаше леглото ми и викаше, че трябва да идем в някакъв храм, за да видим изгрева (през 100 м облаци?). Не мога повече. Ааах! В стомаха ми май става нещо много ужасно. Непрекъснато се уригвам на развалени яйца.

11 ч. сутринта. Двете с Шарън сме на крак от пет часа, четири и половина от които се редувахме да тичаме до „тоалетната“. Шарън твърди, че страданията и примитивният живот са част от духовното пречистване. Физическите удобства са не само ненужни, но и пречат на духовността. Ще медитираме.

Пладне. Ура! Нанесохме се в хотел „Ориентал“! Наясно съм, че една нощувка там е по-скъпа от една седмица на остров Корфу, но въпросът е спешен, пък и за какво са измислени кредитните карти? (Картата на Шарън още е валидна и тя каза, че мога да ѝ върна парите после. Интересно дали е правилно да постигаш духовно пречистване на чужда сметка?!)

И двете се съгласихме, че хотелът е великолепен и моментално се преоблякохме в нежносините хавлиени халати, наслаждавахме се на ваната с пухкава пяна и т.н. Освен това Шарън твърди, че за да си пътешественик, не е необходимо през цялото време да живееш при тежки условия, тъй като именно контрастът между световите и начините на живот води до духовното пречистване. Не мога да не се съглася. Например силно приветствам едновременното присъствие на тоалетна чиния и биде, с оглед текущото стомашно състояние.

8 ч. вечерта. Шарън беше заспала (или умряла от дизентерия), тъй че реших да се разходя по терасата на хотела. Беше много красиво. Стоях в мастиления мрак, мекият топъл бриз повдигаше залепналата перушина от лицето ми и гледах отвисоко река Чао Фрая с мигащите светлинки и носещите се ориенталски лодки. Летенето е нещо невероятно — само преди 24 часа си седях на леглото вкъщи, обградена от мокро пране, а сега всичко е невероятно екзотично и

романтично. Тъкмо се канех да запаля цигара, когато под носа ми изникна шикарна златна запалка. Погледнах лицето в светлината на пламъка и издадох странен звук. Беше самолетният Харисън Форд! Сервитьорът ни донесе джин с тоник, който изглеждаше възсилничък. Харисън Форд или „Джед“ ми обясни, че е мн. важно да поемаш хинин в тропиците. Бързо разбрах защо Шарън си пада по него. Попита ме какви са плановите ни. Обясних му, че сме решили да отидем като хипита на остров Кох Самуи, да отседнем в колиба и да постигнем духовно пречистване. Той каза, че може да ни прави компания. Заявих, че Шарън ще се зарадва (тъй като очевидно беше нейно завоевание, макар да не го обявих пред Харисън Форд) и попитах дали да не отида да я събудя.

Вече се чувствах доста замаяна след всичкия погълнат хинин и се паникьосах, когато той прокара пръст по бузата ми и се наведе към мен.

— Бриджет — изсъска глас, — и ти си ми една приятелка.

О не, о не. Беше Шарън.

7 август, четвъртък

50 или може би 48 кг? цигари 10, излагания на слънце 0.

Остров Кох Самуи, Тайланд

Пристигнахме на мн. идиличен — като се изключи проливният дъжд — хипарски плаж: красив полумесец от пясък с малки наколни колиби и ресторанти по цялата му дължина. Колибите са от бамбук и имат балкончета към морето. Положението между нас с Шарън още е възхладно и тя разви внезапен отврат към „Момчета, които са в съседна колиба“, в резултат на което, преди да сме прекарали осемнайсет часа, три пъти сменяхме колибите си в проливния дъжд. Първия път беше разумно, защото след три минути довтасаха момчетата и се опитаха да ни пробутат да купим нещо, което беше или хероин, или опиум. После отидохме в нов колибен хотел, където момчетата в съседната колиба изглеждаха много чистички и спретнати, приличаха на биохимици или нещо такова. За нещастие обаче биохимиите ни посетиха и ни осветлиха, че някой преди три дни се бил обесил в нашата колиба, при което Шарън настоя да се махнем.

Вече бе непрогледна тъмница. Биохимиците ни предложиха да ни помогнат да носим саковете, но Шарън не искаше и да чуе, та се наложи часове наред да се влачим по плажа с багажите. Резултатът беше, че след като изминахме 30 000 километра да отидем на море, се нацедихме в колиба с изглед към задния вход на един ресторант и помийна яма. Затова трябва да станем и да се разходим по плажа в търсене на друга колиба, която гледа към морето, но няма в съседство лоши момчета, нито пък следобесническа карма. Проклетата Шарън.

11,30 ч. вечерта. Арргрр, в решгорана ганджа бее фанташтишно, Шаз е штрахотна. Найдбра приятлка.

8 август, петък

52,4 кг (прекрасно съпътстващо явление на стомашната експлозия), алкохолни единици 0 (мн. д.), вълшебни гъби 12 (ммммм уууууу уииии).

11,30 ч. сутринта. Когато се събудих, признавам, доста късно, открих, че съм сама. Не открих Шарън никъде в колибата, затова излязох на балкона и се огледах. За моя тревога шведките, които живееха в съседство, сякаш бяха заменени от Момче в съседна колиба, но това очевидно не би могло да е моя грешка, тъй като пътниците непрекъснато пристигат и заминават. Надянах очилата, тъй като не бях успяла да си сложа лещите, и при по-щателна инспекция открих, че Момчето, току-що наело колибата до нас, е самолетният Харисън Форд и хотелски сваляч. Както го наблюдавах, той се обърна и се усмихна на някого, излизащ от колибата му. Беше Шарън, разкриваща гигантска пукнатина във философията си спрямо привлекателните момчета в съседни колиби.

1 ч. по обяд. Джед ще ни води на ресторант да опитаме омлет с вълшебни гъби! В началото се колебаехме, защото сме твърдо против наркотиците, но Джед ни обясни, че вълшебните гъби не са наркотици, а естествени продукти и ще отворят широко портите към духовното ни пречистване. Мн. съм развълнувана.

2 ч. следобед. Аз съм красива по странен екзотичен начин, красива и част от цветовете на живота с всичките му закони. Когато легна по гръб на пясъка и погледна небето през сламената си шапка, точици светлина бликват през нея и това е най-най-най-прекрасното

нещо, което можете да си представите. Шарън е красива. Ще хвърля шапката си във водата, за да може красотата на морето да се едини с безценните точки светлина, прилични на скъпоценни камъни.

5 ч. следобед. Сама в ресторант ганджа. Шарън не ми говори. След омлета с вълшебните гъби в началото не се случи нищо, но като се връщаме към колибата, изведнъж всичко започна да изглежда много забавно и за нещастие, започнах неудържимо да се кискам. Но Шарън сякаш не виждаше повод за веселба. Когато пристигнахме в най-новата си колиба, реших да опъна отвън хамака си, но използвах тънка връв, която се скъса и аз плъснах на пясъка. Това ми се стори толкова забавно, че веднага ми се прииска да го направя пак и според Шарън съм изпълнявала забавното падане от хамака през следващите четирийсет и пет минути като повторенията ни най-малко не са влияели на веселбата ми. Джед беше в колибата с Шарън, но отиде да плува и аз реших да вляза да я намеря. Тя лежеше на леглото и стенеше: „Аз съм грозна, грозна, грозна, грозна“. Разтревожена от самообразата на Шарън, тъй силно контрастираща със собственото ми настроение, забързах към нея да я разведря. Но по пътя улових отражението си в огледалото и никога в живота си не бях виждала по-прекрасно създание.

Шарън твърди, че през следващите четирийсет минути съм се опитвала да повдигна духа ѝ, но непрекъснато съм била разсейвана от огледалото, заемала съм пози и съм тормозела Шарън да ми се възхищава. Междувременно тя изживяваше сериозна травма, защото беше твърдо убедена, че тялото и лицето ѝ са чудовищно разкривени. Отидох да ѝ донеса нещо за ядене и се върнах, кикотейки се, с банан и „Блъди Мери“, като ѝ разказах, че сервитьорката в ресторанта е имала на главата си абажур за лампа, после се върнах към обожаването на образа си в огледалото. След това, твърди Шарън, съм лежала на плажа в продължение на два часа и половина, гледала съм немигащо сламената си шапка и нежно съм размахвала пръсти във въздуха, докато тя обмисляла самоубийство.

Единствено си спомням, че бях потънала в най-щастливите моменти на живота си и имах всичко необходимо да се потопя дълбоко в Течението — както най-подробно е описано в „Емоционална интелигентност“, и следователно да се слея с природните закони, както препоръчва Дзен, но изведнъж сякаш някой ме изключи. Върнах се в

колибата и вместо възплъщението на сияйната жена Буда/Ясмин Ле Бон от огледалото ме гледаше старата Бриджет, червена като рак и потна, косата от едната ми страна бе залепнала към главата, а от другата стърчеше на буци и рога, а Шарън, просната на леглото, ме гледаше с изражението на касапин. Мн. ми е тъжно и се срамувам, но не съм виновна аз, а гъбите.

Може пък ако се върна в колибата и ѝ поговоря за душевните пречиствания, няма да е толкова вкисната.

15 август, понеделник

53 кг (днес съм в по-закръглено настроение), алкохолни единици 5, цигари 25, духовни пречиствания 0, злощастия 1.

9 ч. сутринта. Прекарваме си фантастично, макар и без духовно пречистване. Чувствам се малко изоставена, защото Шарън почти непрекъснато е с Джед, но слънцето успя да пробие на няколко пъти, тъй че плувах и се пекох, докато те се чукаха, а вечерта тримата ходихме да вечеряме. Шарън е малко отчаяна, защото снощи Джед ни напусна, за да отиде на другите острови. Ще си направим развеселяваща закуска (но не с вълшебни гъби), а после ще си бъдем пак само двечките и ще се забавляваме. Ура!

11,30 ч. сутринта. Майната на всички майни. Двете с Шарън току-що се върнахме в колибата и установихме, че вратата е отворена, а саковете ни са изчезнали. Определено я оставих заключена на излизане, но може да са я разбили. За щастие паспортите ни бяха у нас и не всичките ни неща бяха в саковете, но самолетните билети и пътническите чекове вече ги нямаше. Картата на Шарън не е валидна след Банкок и цялото пазаруване там. Общо разполагаме само с 38 лири, полетът ни до Лондон е във вторник, а ние сме на остров на стотици километри от там. Шарън плаче, аз се опитвам да я успокоя, но почти без успех.

Цялата сцена ми напомня на „Телма и Луиз“, когато Телма спи с Брад Пит, който открадва всичките им пари, Джийна Дейвис ѝ казва, че всичко е наред, а Сюзан Сарандън плаче и повтаря: „Не е наред, Телма, изобщо не е наред.“

Само за да долетим до Банкок навреме за полета ще ни трябват по сто лири на човек, а и кой знае дали на летището в Банкок ще ни

повярват за загубените билети или дали бихме могли... О, Боже. Трябва да запазя самообладание и висок дух. Току-що предложих на Шарън да отидем в ресторанта ганджа, да обърнем по няколко „Блъди Мери“-та и да си отспим, а тя побесня. Лошото е, че част от мен е луднала от безпокойство, а друга част смята, че е жестоко да изживяваш кризи и приключения, които са такова разнообразие след вечните тревоги за обиколката на бедрата ми. Мисля, че ще се измъкна и ще пийна едно „Блъди Мери“. Може пък да се развеселим. Така и така до понеделник сме с вързани ръце, защото всичко е затворено, единственото, което можем да направим, е да идем в бара и да поприпечелим нещичко с екзотични танци, при които от нас излизат топчета за пинг-понг, но някак си имам чувството, че няма да излезем наглава с конкуренцията.

1 ч. по обяд. Ура! Шарн и аз шъ живеим в КохСамуи кат хипита на банани и шъ прудаваме мидишки на плажа. Те ти духовно пришествъни. Стръхотно. Шъ разшитъми само на себе си.

5 ч. следобед. Хмм. Шарън още спи, което ме радва, тъй като май приема нещата доста сериозно. Но аз чувствам, че това е повод да изпитаме собствената си надеждност. Знам, Ще отида в големия хотел и ще разпитам на рецепцията с какви средства разполагат за преодоляване на кризи. Например бих могла да се обадя във фирмата за пътническите чекове. Въпреки това няма да успеем да получим парите навреме. Не, не. Мисли положително.

7 ч. вечерта. Видяхте ли. Поддържате ли висок дух, винаги се появява нещо, което да ви измъкне от ямата. С кого мислите се сблъсках в хотела? С Джед! Каза, че пътуването му до другите острови било съсипано от дъжда, по-късно вечерта щял да се връща в Банкок и тъкмо се канел да мине да ни види преди заминаването си. (Мисля, че Шарън може да се поразстрои, че не е дошъл веднага при нея, но все пак. Може да е сметнал, че вече сме си тръгнали или... Е, не, няма да започна да се вманиачавам вместо нея.)

Както и да е, Джед показа искрено съчувствие, макар да ни беше предупредил никога да не оставяме ценни неща в колибата, дори да е заключена. Изнесе ми кратка лекция (ужасно секси, нещо като смесица от баща и проповедник), после заяви, че няма да успеем да стигнем до Банкок навреме за полета ни във вторник, тъй като всички днешни и утрешни самолети са пълни, но щял да се опита да ни намери билети

за нощния влак утре, което ще ни позволи да хванем връзката. Освен това пред ложи да ни даде малко пари за таксата и да си платим колибата. Смяташе, че ако звъннем в понеделник рано сутринта на туристическия ни агент в Лондон, той ще успее да преиздаде билетите ни и ще можем да си ги получим на летището.

— Ще ти върнем парите — благодарно възкликнах аз.

— Ей, не се тревожи — рече той. — Не са чак толкова много.

— Не, ще ги върнем — настоях аз.

— Добре, когато ви е удобно — засмя се той. Той е щедър и богат пич-мечта, макар очевидно парите да не са толкова важни. Освен когато ги нямаш в период на криза.

18 август, понеделник

Във влака от Сурат Тани Кох Самун до Банкок. Във влака е доста приятно — наблюдавам как край нас прелитат оризища и селяни с триъгълни шапки. На всяка спирка към прозорците приближават хора и ни предлагат пиле сате, което е страшно вкусно. Не мога да спра да мисля за Джед. Беше много любезен и на наше разположение по начин, който ми напомни за Марк Дарси, преди да се помъкне с Ребека. Дори ни даде един от саковете си да си сложим нещата, без инициали и пълен с малки шампоанчета и сапунчета от различните му хотели. Шарън е щастлива, защото си размениха телефоните и адресите и ще се видят, щом се върнем. В интерес на истината, ако трябва да съм честна, тя се пръска от самодоволство по най-нетърпим начин. Все пак това е добре след ужасиите, които изживя със Саймън. Винаги съм подозирала, че не мрази всички мъже, а само грозните. О, Боже. Дано успеем да хванем самолета.

19 август, вторник

11 ч. сутринта. На летище Банкок. Вихри се някакъв истински кошмар. Всичката ми кръв бучи в главата и почти нищо не виждам. Шарън тръгна преди мен, за да задържи самолета, докато аз довлека багажа. Трябваше да мина покрай някакъв служител с куче на повод, което се насочи към сака ми и залая.

Всички служители на авиолинията се струпаха около мен и започнаха да крещат, а после една жена в униформа взе сака и ме заведе в някаква стая. Там го изпразниха, после извадиха нож, разпраха хастара, а под него имаше полиетиленов плик, пълен с бял прах. А после... О, Боже. О, Боже. Хора, помогнете.

20 август, сряда

39 кг, алкохолни единици 0, цигари 0, калории 0, вероятност някога да видя гърба на Тайланд 0.

11 ч. сутринта. Полицейският арест, Банкок. Спокойно. Спокойно. Спокойно. Спокойно.

11,01 ч. сутринта. Спокойно.

11,02 ч. сутринта. На краката ми има окови. На краката ми има ОКОВИ. Намирам се в смрадлива килия в Третия свят е осем тайландски проститутки и ведро в ъгъла. Чувствам, че всеки момент ще припадна от жегата. Това не може да ми се случва.

11,05 ч. сутринта. О, Боже. Всичко започва да си идва на мястото. Не мога да повярвам, че някой може да е толкова долен, че да спи с някого, после да му отмъкне нещата и да превърне приятелката му в муле за пренос на наркотици. Невероятно е. Както и да е, очаквам британският посланик да дойде скоро, да обясни всичко и да ме измъкне оттук.

Пладне. Започвам леко да се тревожа за местонахождението на британския посланик.

1 ч. по обяд. Британският посланик сигурно ще дойде след обедната си почивка.

2 ч. следобед. Може британският посланик да е задържан от случай на истински наркотрафикант, който е по-важен в сравнение с една невинна жертва.

3 ч. следобед. О, Боже и всички светии. Надявам се, че са известили британския посланик. Шарън положително е вдигнала тревога. А може да са пипнали и нея? Но къде е?

3,30 ч. следобед. Така, трябва, длъжна съм да се държа в ръце. Мога да разчитам единствено на себе си. Тоя шибан Джед. Не бива да тая омраза... О, Боже, колко съм гладна.

4 ч. следобед. Току-що дойде пазачът с някакъв гнусен ориз и малко лични вещи, които имам право да държа при себе си — чифт гащи, снимка на Марк Дарси и още една на Джуд, която показва на Шарън как да получи оргазъм, както и смачкан лист хартия от джоба на джинсите ми. Опитах се да попитам пазача за британския посланик, но той само кимна и отговори нещо, което не разбрах.

4,30 ч. следобед. Видяхте ли. Дори когато нещата изглеждат лоши, все пак се случват ободряващи неща. Смачканият лист се оказа стихотворението на татко, което Марк ми даде. Литература. Ще го прочета и ще се помъча да мисля за по-възвишени неща.

„АКО“ ОТ РЪДИАРД КИПЛИНГ

*Ако владееш се, когато всички
треперят, а...*

Божичко. БОЖИЧКО. Дали в Тайланд още практикуват обезглавяване?

21 август, четвъртък

33 кг (мн. д., но въображаеми), алкохолни единици 14 (ама също въображаеми), цигари 0, калории 12 (ориз), брой пъти пожелаване да бях отишла в Клийторпс [Курорт в Източна Англия. — Б. пр.] вместо тук 55.

5 ч. сутринта. Ужасна нощ, свита върху гъмжащ от бълхи стар чувал, натъпкан с чорапи, маскиран като дюшек. Смешно, колко бързо се свиква с мръсотията и неудобствата. Най-лошото всъщност е вонята. Успях да подремна час-два, което беше прекрасно, освен в моментите, когато се будех и се сецах какво се е случило. Още никаква вест от британския посланик. Сигурна съм, че е някаква грешка и всичко ще се оправи. Трябва да поддържам висок дух.

10 ч. сутринта. Току-що на вратата се появи пазач, придружен от младеж с вид на лондончанин и с розова риза.

— Вие ли сте британският посланик? — извиках аз и направо се хвърлих върху него.

— А. Не. Помощник-консул. Чарли Палмър-Томпсън. Радвам се да се запознаем. — Стисна ми ръката по начин, който би минал за успокояващо английски, ако не беше си изтрил инстинктивно дланта в панталона си след това.

Запита ме какво се е случило и започна да записва подробностите в подвързан с кожа тефтер и промърморваше неща като: „Да, да. Велики Боже, какъв ужас“, сякаш му разказвах случка по време на игра на поло. Започнах да се паникьосвам, тъй като: а) не даваше вид, че схваща сериозността на положението, б) не ми се виждаше да е — не че съм сноб — един от светлите умове на Великобритания и в) изобщо не споделяше увереността ми, че станалото е грешка и трябва да бъде освободена на секундата.

— Но защо? — запитах аз, след като му разправих всичко за втори път. Обясних му как самият Джед вероятно е влязъл в колибата и е планирал цялата работа.

— Ами, виждате ли, лошото е, че... — Чарли доверително се наклони напред — всеки, който попадне тук, има някаква история, обикновено почти същата като вашата. Тъй че докато този тип Джед не направи пълни самопризнания, работата си остава дебела.

— Смъртна присъда ли ще получа?

— Велики Боже, не. По дяволите. Не мисля. Най-лошото, което можете да очаквате, е десет години.

— ДЕСЕТ ГОДИНИ? Но аз не съм направила нищо.

— Да, да, неприятно е, разбирам — рече той и сериозно закима.

— Но аз не знаех, че там има наркотик!

— Разбира се, разбира се — повтори той с вид на човек в леко неловкото положение на трезвен сред пияни.

— Ще направите ли всичко по силите си?

— Разбира се — отсече той и стана. — Да.

Обеща да ми донесе списък с адвокати, за да си избира някой, и да се обади по телефона на двама души от мое име, за да им разкаже подробностите за случилото се с мен. Бях в същинска дилема. В интерес на истината, най-подходящият човек би бил Марк Дарси, но мисълта да призная, че пак съм се забъркала в нещо, не ми допадна,

особено след като той оправи бъркотиите на мама и Хулио миналата година. Накрая му дадох телефоните на Шарън и Джуд.

Чувствах, че съдбата ми е в ръцете на някакъв млад и зелен смотаняк от Оксбридж-Слоун. Божичко, тук е такъв ужас. Толкова е горещо, вонящо и непривично. Чувствам, че нищо не е реално.

4 ч. следобед. Не бива да унивам. Трябва да държа мислите си настрана от проблемите. Може да прочета стихотворението, като се опитам да не обръщам внимание на първите два реда:

„АКО“ ОТ РЪДИАРД КИПЛИНГ

*Ако владееш се, когато всички
треперят, а наричат теб страхлив;
Ако на своето сърце едничко
се довериш, но бъдеш предпазлив;
Ако изчакваш, без да се отчайваш;
наклеветен — не сееш клевети;
или намразен — злоба не спотайваш;
но ни премъдър, ни пресвят си ти;*

*Ако мечтаеш, без да си мечтател;
ако си умен, без да си умник;
Ако посрещаш Краха — зъл предател —
еднакво със Триумфа — стар циник;*

*Ако злодеи клетвата ти свята
превърнат в клопка и го понесеш;
или пък видиш сринати нещата,
градени с кръв — и почнеш нов градеж;*

*Ако закуп пред себе си заложиш
спечеленото, смело хвърлиш зар,
изгубиш, и започнеш пак, и можеш
да премълчиш за неуспеха стар;
ако заставиш мозък, нерви, длани —
и изхабени — да ти служат пак,*

*и крачиш, само с Волята останал,
която им повтаря „Влезте в крак!“*

*Ако в тълпата Лорда в теб опазиш,
в двореца — своя прост човешки смях;
Ако зачиташ всеки, но не лазиш;
ако от враг и свой не те е страх;
Ако запълниш хищната Минута
с шейсет секунди спринт, поне веднъж;
Светът е твой! Молбата ми е чута!
И главно, сине мой — ще бъдеш Мъж!*

Стихотворението си го бива. Много е хубаво, почти като книга за самопомощ. Може би затова Марк Дарси ми го даде! Може да е предусещал, че ме грози опасност! Или пък се е опитвал да ми каже нещо за поведението ми. Какво нахалство. Не съм сигурна за „шейсет секунди спринт, поне веднъж“, или дали всъщност искам да бъда мъж. Освен това е трудничко да се отнасям към този Крах по същия начин, както към Триумфите, тъй като не мога да се сетя да съм имала някакви триумфи, но все пак. Ще заставя мозък, нерви, длани — и изхабени — да ми служат пак и пр. като войник от Първата световна война в джунглата или какъвто там е бил Ръдиард Киплинг, и ще стискам зъби. Поне по мен не стрелят и не трябва да излизам от окопи. Освен това в затвора не харча никакви пари и по този начин подпомагам финансовата си криза. Да, трябва да погледна на нещата откъм положителната им страна.

Добри страни на престоя в затвора

1. Не харча пари.
2. Бедрата ми видимо са отслабнали и вероятно съм отслабнала поне четири килограма без никакви усилия.
3. За косата ми е полезно да постои немита, нещо, което не можех да си позволя досега, тъй като беше невъзможно да изляза с подобна коса от къщи.

Тъй че като се прибера, ще бъда слаба, с лъскава коса и по-малко разорена. Но кога ли ще се прибера? Кога? Ще бъда стара. Ще бъда

мъртва. Ако прекарам тук десет години, никога няма да имам деца. Освен ако, като изляза, не глътна хапче за плодовитост и не родя осем наведнъж. Ще бъда самотна, съсипана старица, която ще размахва юмрук след уличните хлапаци, когато пуснат фъшкии в пощенската й кутия. Може пък да родя, докато съм в затвора? Бих могла някак си да убедя заместник-консула на Великобритания да ме оплоди. Но откъде ще намирам витамини в затвора? Бебето ще расте закърняло. Стига. Стига. Катастрофизирам.

Но това си е катастрофа.

Ще прочета пак стихотворението.

22 август, петък

Калории 22, хищни Минути, запълнени с шейсет секунди спринт 0.

8 ч. вечерта. Женски поправителен затвор, Банкок. Тази сутрин дойдоха и ме преместиха от полицейския арест в истински затвор. Отчаяна съм. Чувствам се изоставена и отписана. Килията е огромно мръсно помещение, натъпкано с поне шейсет жени. Струва ми се, че и последните остатъци от волята и индивидуалността ми неумолимо се отлюспват слой подир слой, колкото по-мръсна и изтощена ставам. Днес плаках за първи път от четири дни насам. Чувствам се като че ли се изплъзвам през мрежата. Знам, че вече съм забравена и ще си изгния тук, един провален живот. Ще се опитам да поспя. Толкова ще е хубаво да заспя.

11 ч. вечерта. Ааах. Тъкмо бях заспала и ме събуди някакво смучене по врата. Беше ме навалила лесбийската група. Всички започнаха да ме целуват и пощипват. Не можех да ги подкупя да спрат, защото вече бях подарила сутиена си „Уъндърбра“, а и дума не можеше да става да се мотая без гащи. Не можех да се развикам за пазачите, тъй като това е най-лошото, което може да се направи тук. Тъй че се наложи да разменя джинсите си за мръсен стар саронг. Макар и очевидно да се чувствах нападната, частица от мен не можа да не почувства колко е хубаво да те докосват. Ааах! Да не би да съм лесбийка? Не. Надали.

24 август, неделя

Минути, прекарани в плач, 0 (ура!).

Като се наспах, съм доста по-бодра. Мисля да открия Фрао. Фрао е моя приятелка, защото ни преместиха заедно тук и аз ѝ подарих сутиена си. Макар да няма гърди, които да сложи вътре, на нея ѝ хареса — непрекъснато се разхожда наоколо и повтаря: „Мадона“. Не мога да не си дам сметка, че това е обич по сметка или по бельо, но просяците не могат да имат претенции, пък и не е лошо да си имаш приятелка. Освен това не искам да стане както когато освобождаваха заложниците от Бейрут и беше очевидно, че никой не харесва Тери Уейт.

Разбирате ли, ако се опитате, можете да свикнете с всичко. Няма да се предавам и разкисвам. Положително вкъщи правят нещо. Шарън и Джуд ще организират вестникарски кампании като за Джон Макарти и ще стоят пред Камарата на общините със знамена с лика ми, стиснали факли.

Трябва да има нещо, което да мога да направя. Струва ми се, че ако освобождаването ми зависи от залавянето на Джед и изтръгването на самопризнание от него, трябва да се положат повече усилия за това залавяне и изтръгване.

2 ч. следобед. Ура! Най-неочаквано станах любимка на килията. Бях започнала тихичко да уча Фрао думите на песни на Мадона, тъй като тя е побъркана на тази тема, когато около нас започна да се образува малка групичка. Гледаха на мен като на богиня, защото знаех текста на „Безупречна колекция“ от начало до край. Най-накрая гласът народен ме принуди да изпълня „Като девица“, изтъпанена върху куп дюшеци по „Уъндърбра“ и саронг, хванала един тампон като микрофон и точно тогава пазачът започна да се провиква с тъничко гласче. Вдигнах потед и видях, че представителят на британското посолство тъкмо е влязъл.

— А, Чарли — изискано казах аз, слязох от дюшека и забързах към него, като едновременно се мъчех да вдигна саронга над сутиена и да възвърна достойнството си. — Толкова се радвам, че дойде! Имаме да си говорим.

Чарли очевидно не знаеше накъде да погледне, но май се ориентира по посока на „Уъндърбра“. Донесе ми пакет от британското

посолство, съдържащ вода, бисквити, сандвичи, инсектицид, хартия и химикалки и най-чудесното — сапун.

Трогнах се до сълзи. Положително беше най-добрият човек, когото бях срещала в живота си.

— Благодаря, благодаря. Нямам думи да изразя благодарността си — прочувствено извиках аз, готова да се хвърля на врата му и да го обладая, облегнат на решетките.

— Няма проблем, всъщност това е стандартна процедура. Щях да ви донеса и предишния път, но ония досадници в службата изядоха сандвичите.

— Ясно — казах аз. — А сега, Чарли, Джед. Тъп поглед.

— Помниш ли Джед? — започнах аз с тон „слушай мама“. — Човекът, който ми даде сака? Много е важно да го заловим. Бих искала да си запишеш още много подробности за него, а после да ми изпратиш човек от Отдела за борба с наркотиците, който да започне издирването му.

— Добре — рече Чарли сериозно и в същото време дълбоко неубедено. — Добре.

— Слушай сега. — Започвах да се превръщам в Пеги Ашкрофт от последните дни на раджата, когато се канеше да го халоса с чадъра си по главата. — Ако тайландските власти толкова държат да дадат пример за борба с наркотиците, че затварят невинни чужденци без съд и присъда, би трябвало да покажат и малко интерес към залавянето на истинските наркотрафиканти.

Чарли усилено се взираше в мен.

— Да, добре, добре — замънка той, сви вежди и енергично закима, без най-малка искрица разбиране да осени погледа му.

След като му обясних още няколко пъти, внезапно му просветна.

— Да, да. Разбирам мисълта ви. Да. Трябва да се разтърсят за човека, който ви прати тук, защото иначе ще изглежда, че не си гледат работата.

— Именно! — засиях аз, възхитена от работата си.

— Добре, добре — каза Чарли и се изправи, все още с крайно сериозното си изражение. — Веднага ще ги накарам да се поразмърдат.

Наблюдавах го как си тръгва, недоумявайки как е възможно такава твар да се издигне в редиците на британската дипломация. Внезапно получих умствен прилив.

— Чарли! — извиках аз.

— Да — откликна той и погледна надолу да провери дали ципът на панталоните му не е отворен.

— С какво се занимава баща ти?

— Баща ми ли? — Лицето на Чарли се проясни. — О, той работи във външното министерство. Проклет дърт пръдльо.

— Политик ли е?

— Не, всъщност е чиновник. Беше дясна ръка на Дъглас Хърд.

Хвърлих бърз поглед към пазачите да проверя дали гледат и се наклоних напред.

— Как върви кариерата ти тук?

— Ако трябва да съм честен, ще я нарека дяволски статична — весело отвърна той. — Чака ме оная мръсна дупка Калкута, освен ако не ме пратят някъде из островите. О, съжалявам.

— За теб няма ли да е полезно, ако направиш дипломатически удар? — започнах изкусително аз. — Защо не звънеш на баща си едно телефонче...

25 август, понеделник

46 кг (достойна за внимание тънкоост), брой... о, майната му, мозъкът ми се е размекнал. Но положително се отразява добре на отслабването.

Пладне. Лош, гаден ден. Трябва да съм луда да си въобразявам, че мога да повлияя на нещо. Изпохапала съм до смърт от комари и бълхи. Повдига ми се и краката ми треперят от непрекъснатата диария, която силно ме затруднява, като се има предвид ведрото. В известен смисъл обаче е полезна, защото замаяната глава кара всичко да изглежда нереално, което май е за предпочитане пред реалността. Бих искала да поспя. Толкова е горещо. Може да съм пипнала малария.

2 ч. следобед. Проклетият Джед. Искам да кажа, как може човек да бъде толкова... Но не бива да тая омраза, защото ще навредя сама на себе си. Трябва да се отдръпна. Не му желая злото, не му желая доброто, просто се отдръпвам.

2,01 ч. следобед. Проклето, шибано, свинско, адско копеле. Дано падне по лице върху таралеж.

6 ч. вечерта. Резултат! Резултат! Преди час довтаса пазачът и ме изведе от килията. Фантастично е да се измъкнеш от вонята. Заведоха ме в малка стаичка за разпити с маса, имитация на дърво, сива метална кантонерка и брой от японско порносписание за обратни, което пазачът набързо ската, когато в стаята влезе нисичък изискан тайландец на средна възраст и се представи като Дъдуани.

Оказа се, че е от Отдела за борба с наркотиците и е доста важна клечка. Добрият стар Чарли.

Започнах да му разказвам подробностите на случката, полетите, с които беше пристигнал и вероятно заминал Джед, сака, описанието на Джед.

— Тъй че вероятно ще можете да го издирите въз основа на всичко това — заключих аз. — По сака вероятно има негови отпечатъци.

— О, ние знаем къде е — снизходително заяви той. — И той няма отпечатъци.

Въх. Няма отпечатъци. Все едно да няма зърна на гърдите или нещо такова.

— Тогава защо не сте го арестували?

— В Дубай е — спокойно отвърна той. Изведнъж страшно се ядосах.

— А, значи бил в Дубай? И вие знаете всичко за него. Знаете, че той го е направил, като е нагласил нещата така, че да изглежда като че ли аз съм го направила, въпреки че не съм. Но спокойно се прибирате вечер у дома при вашите пръчици сате, съпруга и семейство, а аз ще гния затворена тук до края на детеродните си години за нещо, което не съм извършила, само защото не можете да накарате някой да се признае в нещо, което не съм извършила.

Загледа ме ужасено.

— Защо не го накарате да признае? — повторих аз.

— Той е в Дубай.

— Ами тогава накарайте някой друг да признае.

— Госпожице Джоунс, ние в Тайланд...

— Не може някой да не е видял как той или някой вместо него влиза в колибата. Някой трябва да е зашил наркотиците в хастара. Беше защит на шевна машина. Вървете и разследвайте както се полага.

— Правим всичко по силите ни — хладно отсече той. — Нашето правителство гледа много сериозно на нарушаването на законите против разпространението на наркотици.

— А моето правителство гледа много сериозно на защитата на гражданите си — тръснах аз и за момент помислих за Тони Блеър и си го представих как крачи нервно и удря тайландския посланик по главата.

Тайландецът се изкашля да вземе думата.

— Ние...

— Освен това съм журналистка — прекъснах го аз. — В една от най-известните британски телевизии за парещите проблеми на съвременността — продължих аз, като се мъчех да прогоня образа на Ричард Финч, който дърдори: „Мисля за Хариет Харман, мисля за черно бельо, мисля за...“ — Там планират енергична кампания в моя защита.

Изведнъж пред очите ми пак изплува Ричард Финч: „Бриджет с падналите гащи още ли не се е върнала от почивка? От чукане по плажа е забравила да вземе самолета.“

— Освен това имам връзки в най-висши правителствени сфери и мисля, че като отчетем съществуващия климат — млъкнах, за да му хвърля многозначителен поглед, защото съществуващият климат винаги е особено важен, нали така? — ще изглежда много зле в нашите медии, ако ме държите затворена при тези откровено адски условия за престъпление, което очевидно и според вашите собствени твърдения не съм извършила, докато местната полиция не съумява да приложи собствените си закони спрямо собствения си народ и не разследва престъплението както трябва.

Загърнах саронга около себе си с огромно достойнство, облегнах се и му отправих студен поглед.

Чиновникът пошава на стола и надникна в бумагите си. После вдигна поглед с готова писалка.

— Госпожице Джоунс, можем ли да се върнем на момента, когато сте разбрали, че в колибата ви е влизане насилствено? Ха!

27 август, понеделник

50 кг, цигари 2 (но на грозна цена), фантазии как МаркДарси/Колин Фърт/принц Уилям нахлуват в килията и казват:

„В името на Бога и Англия, освободете бъдещата ми съпруга!“: несекващи.

Тревожа се, два дни бях в неведение. Никакви вести, никакви посещения, само непрестанни молби да изпълнявам песни на Мадона. Непрекъснатото препрочитане на „Ако“ е единственото ми средство да запазя спокойствие. После тази сутрин се появи Чарли — в ново настроение! Крайно солиден, тежкар и невероятно самоуверен, с нов пакет, съдържащ сандвичи с топено сирене, които, като се вземат предвид по-раншните ми фантазии за изкуствено осеменяване зад стените на затвора, открих, че изобщо не ми се ядат.

— Да. Нещата се раздвижват — започна Чарли с надутия тон на правителствен агент, натоварен с най-експлозивните тайни на британското външно разузнаване. — При това дяволски добре. Външно министерство предприе мерки.

Като се опитвах да не мисля за високопоставените фъшкии по кабинетите, казах:

— Говори ли с баща си?

— Да, да — отвърна той. — Знаят всичко за случая.

— Излезе ли във вестниците? — въодушевено запитах аз.

— Не, не. Всичко е скрито-покрито. Не искаме да клатим лодката. Както и да е. Имате поща. Приятелките ви са я предали на татко. Според него били много привлекателни.

Отворих големия плик на Външно министерство с разтреперани ръце. Първото беше писмо от Джуд и Шарън, доста предпазливо написано, почти кодирано, сякаш мислеха, че ще го четат шпиони.

Бридж,

Не се тревожи, обичаме те. Ще те измъкнем от там.

Джед проследен. МаркДарси помага (!).

Сърцето ми подскочи. Беше най-добрата възможна новина (като се изключи, разбира се, отменянето на десетгодишната ми присъда).

Помни Вродената изисканост и диетичния потенциал на затвора. Скоро в „192“. Повтаряме, не се тревожи.

Момичетата са над всичко.
С огромна обич
Джуд и Шарън

Гледах писмото и премигнах разчувствана, после жадно разкъсах втория плик. Дали не беше от Марк?

Писмото беше написано на гърба на дълга хвалебствена тирада за езерото Уиндърмиър и гласеше:

Посетихме баба ти в „Сейнт Ан“ и правим обиколка на езерата. Времето е малко шарено, но фабричните магазини са върхът. Татко си купи жилетка от агнешка кожа! Можеш ли да се обадиш на Уна да я питаш дали е включила автомата на отоплението?

С обич
Мама

30 август, събота

50 кг (надявам се), алкохолни единици 6 (ура!), цигари 0, калории 8755 (ура!), брой проверявания на сака за наличие на наркотици 24.

6 ч. сутринта. В самолета. Връщам се вкъщи! Свободна! Слаба! Чиста! С лъскава коса! В собствени чисти дрехи! Ура! Имам си жълти вестници и „Мари Клер“! Всичко е прекрасно.

6,30 ч. сутринта. Необяснимо пропадане. Малко е объркващо да те натикат в тъмен самолет, където всички наоколо спят. Усещам огромен прилив на еуфория, но се чувствам направо изцедена. Снощи дойдоха пазачите и ме изведоха. Отидохме в една стая, където ми върнаха дрехите. Там ме посрещна друг служител на посолството на име Брайън с много особена найлонова ризка с къси ръкавки и телени очилца. Каза, че в Дубай имало „развитие“ и натиск на най-високо равнище от Външно министерство, затова трябвало незабавно да ме изведат от страната, преди климатът да се промени.

В посолството беше много странно. Нямах никой, с изключение на Брайън, който ме заведе в празна старомодна баня, където вещите ми бяха на купчинка, и каза да взема душ и да се преоблека, но да побързам.

Не можах да повярвам колко съм отслабнала, но нямаше сешоар, тъй че косата ми остана страшно чорлава. Не че е важно, но щеше да е добре да изглеждам хубава при пристигането. Тъкмо започнах да се гримирам, когато Брайън почука на вратата и каза, че трябва да тръгваме.

Всичко ми беше като на сън, изтичахме по вдигащия пара тротоар до колата, понесохме се през улици, пълни с кози, клаксони и цели семейства на един велосипед.

Не можах да повярвам колко е чисто летището. Не се наложи да минавам по нормалната процедура, а през някакъв специален дипломатически вход. Когато стигнах до изхода за самолета, всичко наоколо беше празно, самолетът се готвеше да излети и само един мъж със светеца жълта жилетка ни чакаше.

— Благодаря — казах на Брайън. — Благодарете на Чарли от мое име.

— Добре — закачливо отвърна той. — Или по-точно на баща му. — После ми подаде паспорта и ми стисна ръката с истинско уважение, каквото не бях свикнала да получавам преди окошарването си.

— Справихте се много добре — заяви той. — Браво, госпожице Джоунс.

10 ч. сутринта. Успях да поспя. Страшно се вълнувам, че се връщам. Наистина преживях духовно пречистване. Вече всичко ще е различно.

Нови решения след духовното пречистване

1. Да не започвам пак да пия и пуша, тъй като единайсет дни минах без алкохол и само с две цигари (не желая да навлизам в подробности за начина, по който ги получих). Все пак сега може да пийна бутилчица вино. Тъй като трябва да празнувам. Да.

2. Да не разчитам на мъже, а на себе си. (Освен ако Марк Дарси не пожелае да се върне при мен. О, Боже, така се надявам. Надявам се да е разбрал, че още ме обича. Надявам се именно той да ме е измъкнал. Надявам се да ме чака на летището.)

3. Да не се притеснявам за глупости като напр. тегло, чорлава коса, кого е поканила Джуд на сватбата.

4. Да не пренебрегвам съветите на книгите за самопомощ, стихотворенията и т.н., но да ги огранича до ключовите въпроси — оптимизъм, неизмъкване, опрощаване (макар може би не и на Шибания Джед, както скоро ще се разбере).

5 Да внимавам повече с мъжете, тъй като очевидно са, както свидетелства Шибания Джед, да не говорим за Даниел, опасни.

6. Да не се впрягам от хорските гадости, напр. на Ричард Финч, а да придобия самоувереност и да разчитам на себе си.

7. Да бъда по-духовна и да се придържам към духовните принципи.

Така, а сега мога да хвърля поглед на таблоидите и „Здрасти!“

11 ч. сутринта. Ммм. Фантастични снимки на отскоро позагладилата се Даяна и косматия Доди. Хмф, все пак. Точно когато отслабнах, тя започна да проявява тенденция към закръгляне. Страхотно. Радвам се, че е щастлива, но някак си не съм уверена, че той е подходящ за нея. Надявам се, че не ходи с него само защото не е преобвач. Но бих я разбрала, ако е така.

11,15 ч. сутринта. По вестниците май няма нищо за мен, макар че, както каза Чарли, всичко е скрито-покрито и се пази в тайна от правителството, за да не се влошат отношенията с Тайланд, вносът на фъстъчения сос и т.н.

1130 ч. сутринта. Кафявото ще е черното на сезона! Току-що хвърлих поглед на „Мари Клер“.

1135 ч. сутринта. Макар че кафявото трябва да е сивото на този сезон, тъй като миналия сезон сивото беше черно. Да.

11,40 ч. сутринта. Мн. тежка катастрофа все пак, защото броят на кафявите дрехи в гардероба ми е 0, дано освобождаването ми донесе някакви пари.

11,45 ч. сутринта. Ммм. Виното е великолепно след толкова време. Направо те блъсва в ставата.

1230 ч. по обяд. Йък. Малко ми се повдига след нахвърлянето върху таблоидите. Бях забравила потиснатостта и срама, които те налягат след четенето им като махмурлук, и чувството, че светът по някакъв гаден начин се е превърнал в мръсна, мръсна история, в която хора, описвани като добри, изведнъж са се оказали зли и лоши.

Навремето страшно се забавлявах с една история за свещеник, който се оказал чукач и преебвач. Винаги е много забавно, когато другите хора се държат лошо. Но все пак чувствам, че основателите на групата за подпомагане на жертвите на чукащия свещеник (защото „жените, които имат връзка със свещеници, често няма към кого да се обърнат“) действат малко партизански. Ами другите, които нямат към кого да се обърнат? Естествено е да има и групи за подпомагане на жени, които са станали жертви на чукащи министри на торите, членове на британските национални отбори, които са спали с членове на кралското семейство, римокатолическо духовенство, спало със знаменитости или членове на кралското семейство, и знаменитости, спали с членове на широката публика, изповядали това на членове на римокатолическото духовенство, продали историята на неделните вестници. Може и аз да продам историята си на неделен вестник и оттам да паднат парици. Не, така не бива, виждате ли, духовността ми вече е поразена от таблоидния манталитет.

Но пък може да напиша книга. Може да се върна в Англия като герой, подобно на Джон Макарти, и да напиша книга „Някои облачни образувания“ или друго метеорологично явление. Може да ме посрещнат като герой, да дойдат Марк, Джуд, Шазрън, Том, родителите ми и тълпи от чакащи фотографи, а Ричард Финч плахо да ме моли за ексклузивно интервю. Най-добре да не се напивам много. Надявам се да не се разбеснея. Предчувствам, че ще ме посрещнат полицаи, адвокати или нещо подобно и ще ме заведат в някоя секретна база за разпит. Май ще подремна.

9 ч. вечерта (вече британско време) Пристигнах на Хийтроу, смазана от постлетателен махмурлук, опитвайки се да изчистя дрехите си от трохите хляб и розовата паста за зъби, която най-безсрамно предлагат авиолиниите вместо десерт, и репетирайки думите, които да отправя към чакащата тълпа репортери — „Беше кошмар. Истински кошмар. Гръм от ясно небе. Не изпитвам омраза (горчивина?), защото, ако другите са предупредени за опасностите, възникващи, когато приятелките им спят с непознати мъже, затворничеството ми не е било напразно (залудо?).“ Но през цялото време си мислех, че чакащата тълпа всъщност няма да я има. Минах през митницата без инциденти и развълнувано се заогпеждах за познати лица, само за да бъда погълната от... е, всъщност от тълпа репортери. Множество

журналисти и фотографи със светкавици. Умът ми се изпразни и не можах да измисля какво да кажа, освен да повтарям като папагал „без коментар“ като правителствен министър, хванат на калъп с проститутка, и продължих да вървя, като бутях количката с багажа, опасявайки се, че краката ми ще поддадат. Тогава изведнъж някой ми отне количката, някой ме прегърна с думите: „Всичко е наред, Бридж, ние сме тук, при нас си, всичко е наред.“ Бяха Джуд и Шарън.

31 август, неделя

50,3 кг (Да! Да! Триумфална кулминация на осемнайсетгодишната диета, макар може би постигната на непредвидена цена), алкохолни единици 4, калории 8995 (положително ги заслужавам), напредък в дупката на стената от страна на майстор Гари 0.

1 ч. през нощта. В апартаментата ми. Толкова е хубаво да си бъдеш у дома. Толкова е хубаво да се видиш пак с Джуд и Шарън. На летището един полицаи ни изведе от тълпата до стая за разпити, където имаше хора от отряда за борба с наркотиците, които ме засипаха с въпроси.

— Слушайте, не може ли, по дяволите, всичко това да почака? — негодуващо избухна Шарън след около една минута. — Не виждате ли в какво състояние е?

Мъжете сметнаха за необходимо да продължат, но най-после така се ужасиха от ръмженията на Шарън: „А бе, вие чудовища ли сте?“ и заплахите да се оплаче от тях на „Амнести Интърнашънъл“, че ни дадоха един полицаи да ни върне в Лондон.

— Само внимавайте с кого общувате следващия път, момичета — каза представителят на Външно министерство.

— Я стига — възкликна Шарън точно когато Джуд каза: — Разбира се, господине. — И се впусна в благодарствена реч. Като стигнахме в апартаментата ми, хладилникът беше пълен с храна, пици чакаха да влязат във фурната, имаше два вида шоколадови бонбони, пушена съомга, плик с бонбони и буталки шардоне. Върху полиетиленовия чаршаф беше залепен лозунг: „Добре дошла у дома, Бриджет.“ И факс от Том, който вече живееше със своя митничар в Сан Франциско, гласящ:

МИЛИЧКА, НАРКОТИЦИТЕ СА САТАНИНСКИ ПРАХ. ПРОСТО КАЖИ НЕ! ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ НИКОГА НЕ СИ БИЛА ТОЛКОВА СЛАБА. НЕЗАБАВНО ЗАРЕЖИ ВСИЧКИ МЪЖЕ И СТАНИ ОБРАТНА. ЕЛА ТУК И ЗАЖИВЕЙ С НАС В КАЛИФОРНИЙСКА ОБРАТНА ТРОЙКА. РАЗБИХ СЪРЦЕТО НА ДЖЕРОМ! ХАХАХАХА. ОБАДИ МИ СЕ. ОБИЧАМ ТЕ. ДОБРЕ ДОШЛА.

Освен това Джуд и Шарън бяха разчистили от пода на спалнята цялата бъркотия след опаковането на багажа ми, бяха сложили чисти чаршафи на леглото и свежи цветя и цигари на нощната масичка. Обичам прекрасните момичета. И прекрасния, самовлюбен Том.

Двете ми напълниха ваната, поднесоха ми чаша шампанско в нея, а аз им показах ухапванията си от бълхи. После си сложих пижамата и всички седнахме на кревата с цигари, шампанско и шоколадовите бонбони и започнах да им разказвам всичко, което бях преживяла, но мисля, че съм заспала, защото сега е тъмно, Джуд и Шарън ги няма, но са оставили бележка на възглавницата ми да им се обадя, като се събудя. И двете са у Шарън, защото Джуд ремонтира апартамента си, за да може да живее там с Гадника Ричард след сватбата. Дано си е намерила по-добър майстор от мен. Дупката в стената е непокътната.

10 ч. сутринта. Аах! Къде съм? Къде съм?

10,01 ч. сутринта. Странно е да съм в летоо с чаршафи. Хубаво, но нереално. Ооох, току-що се сетих, във вестниците ще пишат за мен. Ще ида да си ги купя от магазина. Ще изрежа всички материали и ще подредя албум, който да показвам на внуците си (ако имам такива). Ура!

10,30 ч. сутринта. Не мога да повярвам. Прилича на сън или на гадна вестникарска първоаприлска шега. Не мога да повярвам. Даяна не е от хората, които умират.

11,10 ч. сутринта. Ще включа телевизора и ще чуя да казват, че е станала грешка и тя се е върнала, после ще я видя да излиза от клуб „Харбър“, а фотографите ще я питат как е било отвъд.

11,30 ч. сутринта. Не го вярвам. Толкова е плашещо, когато и властите не знаят какво да предприемат.

Пладне. Най-сетне Тони Блеър взе нещата под контрол. Изглежда, каза това, което всички мислят, вместо само да повтаря „скръбен шок“ като някакъв папагал.

1,15 ч. по обяд. Сякаш светът е полудял. Няма нормалност, на която да се облегнеш.

1,21 ч. по обяд. Защо не се обаждат Джуд и Шарън?

1,22 ч. по обяд. Да не би да смятат, че спя? Ще им звънна.

1,45 ч. по обяд. Джуд, аз и Шарън се съгласихме, че тя беше наше национално съкровище и се чувстваме ужасно, задето всички се отнасяха така просташки с нея и не ѝ се живееше в Англия. Сякаш някаква голяма ръка се спусна от небето и каза: „Щом ще се карате заради нея, никой няма да я има.“

2 ч. следобед. И защо, по дяволите, трябваше да се случи в единствения ден, когато вестниците трябваше да пишат за мен? За мен няма нищо, нищичко.

6 ч. вечерта. Не мога да повярвам, че е мъртва. Налага се непрекъснато да поглеждам заглавията на вестниците, за да повярвам. Принцеса Даяна наистина беше светицата-покровителка на Единаците, защото беше започнала по абсолютно приказен начин да прави това, което всички смятахме, че трябва да направим, т.е. да се омъжим за прекрасен принц, но тя беше достатъчно честна да заяви, че в живота нещата не стоят така. Освен това ни караше да чувстваме, че щом толкова красива и бляскава жена може да бъде третирана като лайно от тъпи мъже и да се чувства самотна и необичана, значи, ако ти се случи същото, не е, защото си боклук. Също така непрекъснато се преоткриваше и се бореше с проблемите си. Полагаше огромни усилия, като всяка съвременна жена.

6,10 ч. вечерта. Хмм. Какво ли ще кажат хората за мен, ако умра?

6,11 ч. вечерта. Нищо.

6,12 ч. вечерта. Може пък да мина с това, което казваха за мен, докато бях в тайландския затвор?

6,20 ч. вечерта. Току-що осъзнах нещо ужасно. Гледах телевизия без звук и показаха първата страница на таблоид, която явно бе публикувала снимки от мястото на катастрофата. Разбрах, че една отвратителна частица от мен всъщност иска да види снимките. Сто на сто не бих купила въпросния вестник, дори да можех, но уф! Уф! Какво ме засяга това? Боже. Отвратителна съм.

6,30 ч. вечерта. Не спирам да гледам в една точка. Просто не бях съзнавала доколко принцеса Даяна е била част от съзнанието ми. Все едно Джуд и Шарън да са тук, пълни с живот, шеги и хихикане, с глос на устните и изведнъж да се превърнат в нещо толкова огромно, изпълнено с ужас и чуждо като смъртта.

6,45 ч. вечерта. Току-що видях по телевизията жена, която отишла в центъра по градинарство, купила дръвче и го засадила в памет на принцеса Даяна. Може и аз да посадя нещо в сандъчето на прозореца, напр. ъм... босилек? Мога да купя от „Кълънс“.

7 ч. вечерта. Босилекът някак си не изглежда уместен.

7,05 ч. вечерта. Всички отиват в Бъкингамския дворец с цветя, като че ли е дълговечна традиция. Нима хората винаги са го правили? Или пък е нещо, което по-суетните предприемат, за да ги покажат по телевизията, като лагеруващите нощем пред магазини с разпродажби? Дали е добро и истинско? Хмм. Все пак, усещам, че ми се ходи.

7,10 ч. вечерта. Май ходенето с цветя може да се окаже доста зловещо... но работата е там, че наистина я харесвах. Беше като да имаш приятел на власт, който е също като теб. Критикарите ѝ се присмиваха заради пехотните мини и т.н., но ако питате мен, беше дяволски интелигентно използване на дивата ѝ популярност. По-добре това, отколкото да се мотае из къщи.

7,25 ч. вечерта. Така, твърдо отивам в двореца Кенсингтън. Но пък нямам цветя. Ще купя от бензиностанцията.

7,40 ч. вечерта. Бензиностанцията е разграбена. Бяха им останали само шоколад с портокал и кремкарарамел. Вкусно, но неподходящо.

7,45 ч. вечерта. Все пак, обзалагам се, че би ги харесала.

7,50 ч. вечерта. Избрах брой на „Вог“, кутия шоколадови бонбони, фишове за бързото тото и пакет цигари. Не е идеално, но всички носят цветя, а знам, че тя обичаше „Вог“.

9,30 ч. вечерта. Мн. доволна, че отидох. Малко се стеснявах, докато отивах към Кенсингтън, да не би хората да се досетят накъде съм се запътила и за това, че бях сама, но ако се замисля, принцеса Даяна също често беше сама.

В парка беше мн. тъмно и кротко, всички тихичко вървяха в една посока. Нямахше истерии като по новините. Основата на стената беше

обсипана с цветя и свещи в мрака, а хората палеха угасналите свещи и четяха посланията.

Надявам се, вече знае какво изпитват всички към нея, след толкова време на тревоги, че не е достатъчно добра. Това наистина би трябвало да подсказе на жените, които се тревожат за външността си, смятат се за боклук и очакват страшно много от себе си, да не се притесняват чак толкова. Почувствах се малко неловко заради „Вог“-а, шоколада и фишовете, затова ги скрих под цветята и се зачетох в посланията, които ме накараха да мисля, че човек не трябва да е говорител на нещо, за да може да изрази някаква идея. Най-хубавото беше взето май от Библията и гласеше, изписано с треперлива старческа ръка:

„Когато бях в беда, ти се грижеше за мен, когато бях в опасност, ти се опитваше да я спреш, когато бях болна, ти ме посещаваше, когато хората ме избягваха, ти поемаше ръката ми. Каквото и да направеше за бедните и нещастните, все едно, че го правеше за мен.“

12. СТРАННИ ВРЕМЕНА

1 септември, понеделник

50,2 кг (трябва да внимавам да не възвърна веднага килограмите), калории 6452.

— Когато стигнах до изхода, разбрах, че нещо не е наред — разказа ми Шарън, когато минаха снощи с Джуд. — Но хората от авиокомпанията не искаха да кажат какво се е случило и ме накараха да се кача на самолета, а след това не ме пуснаха да слеза и след малко самолетът вече се носеше по пистата.

— И кога научи? — запитах аз, като облизах последните капки шардоне от чашата си, при което Джуд веднага протегна бутилката да я напълни. Беше прекрасно, прекрасно.

— Не и преди да кацнем — отвърна Шарън. — Полетът беше отвратителен. Надявах се, че просто си изпуснала самолета, но всички се държаха много особено и гадно с мен. А в секундата, когато слезох от самолета...

— Арестуваха я! — радостно възкликна Джуд. — Пияна като свиня.

— О, не — извиках аз. — А ти се надяваше Джед да те чака на летището.

— Копеле мръсно — смотолеви Шарън и се изчерви. Някак си усетих, че ще е най-добре да не споменавам повече името на Джед.

— Имал е свой човек зад теб на опашката в Банкок — обясни Джуд. — Очевидно е чакал на Хийтроу да му се обадят и веднага е взел самолета за Дубай.

Оказа се, че Шарън се обадила на Джуд от полицейския участък и после бързо се свързали с Външното министерство.

— И после, нищо — обяви Джуд. — Започнаха да бръщолевят нещо за десетгодишна присъда.

— Спомням си — потреперах аз.

— Обадохме се на Марк в сряда вечерта и той веднага се свърза с познатите си в „Амнести“ и Интерпол. Опитвахме се да се свържем с майка ти, но от телефонния секретар разбрахме, че е на обиколка из Езерата. Колебахме се дали да не звъннем на Джефри и Уна, но решихме, че само ще предизвикаме поголовна истерия без никаква полза.

— Много мъдро — одобрих аз.

— Следващия петък разбрахме, че си прехвърлена в истински затвор... — продължи Шарън.

— А Марк взе самолета за Дубай.

— Ходил е в Дубай? Заради мен?

— Беше фантастичен — извика Шарън.

— Но къде е сега? Оставих му съобщение, но не ми се обади.

— Още е там — отвърна Джуд. — В понеделник ни се обади от Външно министерство и всичко изглеждаше коренно променено.

— Вероятно тогава Чарли е говорил с баща си! — развълнувано вметнах аз.

— Разрешиха ни да ти изпратим пощата...

— А във вторник чухме, че са пипнали Джед...

— А пък в петък се обади Марк и каза, че са получили самопризнание...

— И в събота като гръм от ясно небе ни съобщиха, че си в самолета!

— Ура! — извикахме и трите и се чукнахме с виното. Сърбеше ме езикът да разпитам повече за Марк, но не исках да изглеждам неблагоприятна и повърхностна по отношение на извършеното от момичетата.

— А продължава ли да излиза с Ребека? — не издържах аз.

— Не! — извика Джуд. — Изобщо не!

— Какво е станало?

— Всъщност не знаем — рече Джуд. — Както изглеждаше, че работата им е опечена, изведнъж Марк обяви, че няма да ходи в Тоскания и...

— Никога няма да се сетиш с кого излиза Ребека сега — прекъсна я Шарън.

— С кого?

— С човек, когото познаваш.

— Да не е Даниел? — запитах аз със странна смесица от чувства.
— Не.
— С Колин Фърт?
— Не.
— Фъх. С Том?
— Не. Мисли за друг, когото познаваш доста добре. Женен.
— С баща ми? С Магдиния Джереми?
— Топло, топло.
— Какво? Не ми казвайте, че е с Джефри Алкънбери.
— Не — изкиска се Шаз. — Той не само е женен, той е и обратен.
— С Джайлс Бенуик — изведнъж изтърси Джуд.
— С кого? — изтъпах аз.
— С Джайлс Бенуик — потвърди Шаз. — Познаваш Джайлс, за Бога, дето работи с Марк и когото спаси при опита му за самоубийство у Ребекини.
— Дето си падаше по теб.
— Двамата с Ребека останали сами в Глостършир да си ближат раните след злополуките си, чели заедно книги за самопомощ и сега... са неразделни.
— Като дупе и гащи — допълни Джуд.
— Слели са се във великия акт на любовта — започна да раздува Шарън.
Настъпи пауза, през която се гледахме, онемели от тези неведоми Божии пътища.
— Този свят е обезумял — избухнах аз със смесица от почуда и страх. — Джайлс Бенуик не е хубав, не е и богат.
— Хм, всъщност е — промърмори Джуд.
— Но не е ничие гадже. Не представлява символ на някакъв статут, за да привлече вниманието на Ребека.
— Като се изключи фактът, че е страшно богат — вметна Джуд.
— И все пак Ребека го е избрала.
— Точно така, точно, точно така — развълнува се и Шарън. — Странни времена! Настина много странни!
— Както е тръгнало, скоро принц Филип ще ме покани да му стана гадже, а Том ще излиза с кралицата — извиках аз.

— Не с Джером Претенцията, а с нашата собствена, скъпа кралица [Игра на думи. На английски една от жаргонните думи за гей е queen (кралица). — Б. пр.] — поясни Шарън.

— Прилепи ще заръфат слънцето — дадох простор на въображението си аз. — Конете ще се раждат с опашки на главите и кубчетата замразена урина ще западат по покривните ни тераси да ни предлагат цигари.

— А сега и принцеса Даяна е мъртва — сериозно додаде Шарън.

Настроението ни рязко се промени. Умълчахме се, докато се опитвахме да смелим тази груба, шокираща и недопустима мисъл.

— Странни времена — произнесе Шарън и прокобно поклати шава. — Наистина странни времена.

2 септември, вторник

50,8 кг (определено трябва от утре да спра да се тъпча), алкохолни единици б (не бива да започвам да пия много), цигари 27 (не бива да започвам да пуша много), калории 6285 (не бива да започвам да ям по много).

8 ч. сутринта. В апартамента ми. Поради смъртта на Даяна Ричард Финч отмени всичко, което правеха във връзка с Момичето с тайландските наркотици (мен) и ми даде два дни отпуск да се съвзема. Не мога да се примиря със смъртта, пък и с каквото и да било друго. Може би ще настъпи национална депресия. Това е краят на една епоха, две мнения няма, но и начало на нова, както на есен започва новата учебна година. Време е за ново начало.

Твърдо съм решена да не се връщам към стария начин на живот и да прекарвам дните си в проверки на телефонния секретар и в очакване Марк да се обади, а да бъда спокойна и уравновесена.

8,05 ч. сутринта. Все пак защо ли Марк е скъсал с Ребека? Защо тя е тръгнала с очилатия Джайлс Бенуик? ЗАЩО? ЗАЩО? Дали е заминал за Дубай, защото още ме обича? Тогава защо не отговори на обаждането ми? Защо? Защо? Все едно. Всичко това е вече без значение за мен. Работя върху себе си. Ще отида да ми направят коламаска на краката.

10,30 ч. сутринта. Обратно в апартамента. Отидох със закъснение (8,30) само за да открия, че козметичката няма да идва

„Поради принцеса Даяна“. Секретарката беше почти саркастична по този повод, но както ѝ изтъкнах, кои сме ние да съдим какво преживява всеки различен човек. Ако всичко това ни научи на нещо, то е да не съдим другите.

Но на връщане към къщи ми беше трудно да поддържам това настроение, защото попаднах в страшно задръстване на Кенсингтън Хай Стрийт, което превърна нормалното десетминутно пътуване до дома в четирийсетминутно. Когато допълзях до причината за задръстването, се оказа, че улицата е в ремонт, но никой не работи. Вместо това имаше табела: „Работниците, ремонтиращи тази улица, решиха да прекратят работа през следващите четири дни в знак на почит към принцеса Даяна.“

Охо, телефонният секретар святка.

Беше Марк! Звучеше много слабо и през прашене.

— Бриджет... току-що научих. Много се радвам, че си на свобода. Страшно се радвам. Връщам се по-късно, през... — Настъпи силно прашене и връзката прекъсна.

— След десет минути звънна телефонът.

— Здравсти, мило, можеш ли да познаеш? Майка ми. Родната ми майчица! Изпитах огромен, главозамайващ прилив на обич.

— Какво? — казах аз с обилно насълзени очи.

— „Мини тихо сред шума и бързането и помни какъв покой се крие в тишината.“ Настъпи дълга пауза.

— Мамо? — най-сетне проговорих аз.

— Шшшт, мило, мълчи. — (Нова пауза). — „Помни какъв покой се крие в тишината.“

Поех дълбоко дъх, тикнах слушалката под брадичката си и се заех да си правя кафе. Разбирате ли, вече научих колко е важно да се отдръпваш от хорската лудост, тъй като и без това е достатъчно трудно да не откачиш ти самата. Точно тогава зазвъня мобифонът.

Като се опитвах да не обръщам внимание на първия телефон, който изведнъж бе започнал да се тресе и крещи: „Бриджет, никога няма да намериш покой, ако не се научиш да обичаш тишината“, натиснах бутона. Беше баща ми.

— А, Бриджет — заговори той с безизразен, армейски глас. — Ще поговориш ли с майка си по обикновения телефон? Май е закъсала.

Тя била закъсала? Изобщо ли не им пука за мен? За собствената им плът и кръв?

Дочух поредица ридания, писъци и необясними трясъци по „обикновения телефон“.

— Добре, татко, чао — казах аз и отново взех слушалката.

— Миличка — захриптя мама с дрезгав, самосъжалителен шепот, — трябва да ти кажа нещо. Не мога повече да го крия от семейството и обичните си същества.

Като се помъчих да не се замислям върху разликата между „семейството“ и „обичните същества“, казах бодро:

— Е, не се чувствай длъжна да ми казваш неща, които не искаш.

— А какво ме съветваш да сторя? — истерично се разкрещя тя. — Да живея в лъжа? Аз съм пристрастена, мило, пристрастена съм!

Заблъсках си главата към какво ли е решила да се пристрасти. Майка ми никога не пие повече от чашка черешов ликьор, след като Мейвис Ендърби се напила на двацет и първия си рожден ден през 1952 и трябвало да я заведат у дома на рамката на велосипед, собственост на някой си „Пишльо“. Лекарствата ѝ се свеждат до някое и друго хапче за успокояване на сухата кашлица, която получава веднъж на две години при представленията на Любителското театрално дружество в Кетъринг.

— Пристрастена съм — повтори тя и направи драматична пауза.

— Добре — казах аз. — Пристрастена си. И към какво точно си пристрастена?

— Към връзките — отсече тя. — Пристрастена съм към връзките, миличка. Аз съм зависима. Ударих с глава масата пред мен.

— След трийсет и шест години с татко! — говореше тя. — И изобщо да не разбере.

— Но, мамо, да си омъжена за някого не значи, че...

— О, не, не съм зависима от татко — тръсна тя. — Зависима съм от удоволствията. Казах на татко, че аз... Ох, трябва да бягам. Време е за клетвата ми.

Стоях втренчена в кафеварката с размътен мозък. Не знаеха ли какво ми се беше случило? Нима тя най-сетне бе прекрачила границата на здравия разум?

Телефонът звънна пак. Беше баща ми.

— Съжалявам за всичко това.

— Но какво става? Мама наблизил ли е?

— Ами да, в известен смисъл... Отиде на занимания.

— Къде сте?

— Ние сме... ами, това е нещо... Казва се „Дъгите“. „Мунисти?“

— помислих си аз. — „Сциентолози?“

— Това е... ъм, център за лечение на алкохолици. Боже мой. Оказва се, че не само аз съм се тревожила от пиенето на татко. Мама му казала, че една вечер, докато били на гости на баба в „Света Ана“, той отишъл в Блэкпул и се появил в старческият дом пиян до козирката с бутилка „Феймъз Граус“ в едната ръка и пластмасова кукла на Страшната Спайска с чифт изкуствени зъби, прикрепени на гърдите, в другата. Извикали лекар и миналата седмица, направо от баба в „Света Ана“ отишли в този рехабилитационен център, където мама, както винаги, решила да не остава на втори план.

— Тук не смятат, че проблемът ми е всъщност в уискито. Твърдят, че прикривам болката си или нещо подобно, предизвикана от всички тия Хулиовци и Уелингтъновци. Планът е да се борим заедно с нейната пристрастеност към „удоволствията“.

О, Боже.

Май ще е най-добре засега да не казвам нищо на мама и татко за Тайланд.

10 ч. вечерта. Все още в апартамента. Ето, виждате ли. Ура! Прекарах целия ден в разтребване и почистване и всичко е под контрол. Цялата поща е оправена (е, поне е подредена на купчинка). Освен това Джуд е права. Нелепо е четвърти месец да живея с огромна дупка в стената и е чудо, че някой все още не се е покотерил по задната стена и не е нахълтал вътре. Няма повече да търпя безсмислените извинения на майстор Гари. Накарах един приятел на Джуд, адвокат, да му напише писмо. Виждате ли какво прави човек, когато е изцяло обновен? Прекрасно е...

Уважаеми господине,

Действаме от името на г-ца Бриджет Джоунс.

Уведомени сме, че клиентката ни е влязла в устна договореност с вас на или около 5 март 1997 г., въз основа на която сте се съгласили да построите разширение на

апартамента на клиентката ни (включващо втора стая/ кабинет и тераса на покрива) срещу цена от 7000 лири. На 21 април 1997 г. клиентката ни ви е връчила авансово сумата 3500 лири, за да започнете работа. В договореността ви е бил изрично споменат срок за завършване на работата шест седмици след деня на авансовото плащане.

На 25 април 1997 г. сте започнали работа, като сте отворили голяма (2×3 м) дупка във външната стена на апартамента на клиентката ни. След това в период от няколко седмици сте прекратили работа. Нашата клиентка е правила многократни опити да се свърже с вас по телефона и ви е оставяла съобщения, на нито едно от които не сте отговорили. Изглежда, че на 30 април 1997 г. сте се върнали в апартамента на клиентката ни, докато тя е била на работа, но вместо да продължите работата според уговорката ви, вие само сте покрили дупката в стената с плътен полиетилен. Оттогава не сте се появявали да довършите работата си и не сте отговорили на нито едно от телефонните съобщения на клиентката ни, в които тя настоява да изпълните задълженията си.

Дупката, която сте оставили на външната стена на апартамента на клиентката ни, го прави студен, несигурен и небезопасен срещу кражби. Вашият отказ да продължите и да довършите работата, която сте се съгласили да започнете, представлява най-явното възможно нарушаване на договореността ви с клиентката ни. Следователно сте се отрекли от договора, което отричане се приема от клиентката ни...

Дрън-дрън-дрън, така, така, така... длъжен да възстановите разходите... пряко отговорен за всякакви щети... Ако не получим отговор на това писмо в едноседмичен срок с потвърждение, че ще компенсирате клиентката ни за претърпените щети... в резултат сме упълномощени да предприемем съдебно дирене срещу вас за неизпълнение на договор без по-нататъшно уведомление.

Ха. Ахахахаха! Ще му дам урок, който няма да забрави, докато е жив. Ходих до пощата, тъй че ще го получи утре. Ще го науча, че не се шегувам, и няма да позволя повече да ме подритват и неуважават;

Така. Сега си вземам половин час за измисляне на идеи за утрешната оперативка.

10,15 ч. вечерта. Хммм. Дали да не си купя вестници, които да ми подсказват нещо? Не, късно е.

10,30 ч. вечерта. Всъщност няма повече да се тревожа за Марк Дарси. Нямам нужда от мъж. Навремето идеята е била мъжете и жените да се събират да живеят заедно, защото жените не са можели да оцеляват без тях, но сега — ха! Имам си собствен апартамент (макар и дупчест), приятели, доходи и работа (поне до утре), тъй че ха! Хахахахаха!

10,40 ч. вечерта. Така. Идеите.

10,41 ч. вечерта. О, Боже. Не мога да отрека, че все пак ми се прави секс. Не съм правила секс от векове.

10,45 ч. вечерта. Дали да не е нещо за Нова Британия при Новите лейбъристи? Също като след меден месец или когато ходиш с някого от шест месеца и започваш да се дразниш, че не мие чиниите? Вече намаляват студентските стипендии? Хм. Толкова лесно беше да правя секс и да ходя с кого ли не, когато бях студентка. Може пък да не заслужават проклетите стипендии, ако през цялото време се занимават със секс.

Брой месеци, през които не съм правила секс: 6. Брой секунди, през които не съм правила секс:

(Колко секунди има в едно денонощие?)

$$60 \times 60 = 3600 \times 24 =$$

(Я да взема калкулатора.)

$$86400 \times 28 = 2419200$$

$$\times 6 \text{ месеца} = 14515200.$$

Четиринайсет милиона петстотин и петнайсет хиляди и двеста секунди не съм правила секс.

11 ч. вечерта. А може просто НИКОГА ВЕЧЕ ДА НЕ ПРАВЯ СЕКС.

11,05 ч. вечерта. Какво ли става, ако човек не прави секс. Полезно ли е, или вредно?

11,06 ч. вечерта. Може би просто ще зарасна?

11,07 ч. вечерта. Не, не би следвало да мисля за секс. Аз съм човек на духа.

11,08 ч. вечерта. От друга страна, сигурно е полезно човек да създаде потомство.

11,10 ч. вечерта. Джърмейн Гриър не е имала деца. Само че какво доказва това?

11,15 ч. вечерта. Така. Новите лейбъристи, Новите... О, Боже. Станала съм целомъдрена. Целомъдрие! Новите целомъдреници! Мисълта ми е, щом се случва с мен, вероятността да се случва и с много други хора е голяма. Не е ли в това смисълът на духа на времето?

„Изведнъж навсякъде има по-малко секс.“ Все пак ще е гадно да се предоставя за широка консумация. Напомня ми как навремето прочетох статия в „Таймс“, която започваше с: „Изведнъж навсякъде има повече трапезарии“, публикувана същия ден, когато в „Телеграф“ излезе статия „Къде изчезнаха трапезариите?“

Така, трябва да си лягам. Твърдо съм решена първия ден новата аз да отиде рано на работа.

3 септември, сряда

53 кг (аах, аах), калории 4995, брой секунди без секс 14 601 600 (вчерашното число + 86 400 — броят в едно денонощие).

7 ч. вечерта. Отидох рано на работа за първи път след Тайланд, очакваща ново отношение и съчувствие, но заварих Ричард Финч в традиционното му гадно настроение: раздразнителен, маниакално палещ цигара от цигара и дъвчещ дъвка с налудничав блясък в очите.

— Хо! — извика той, когато влязох. — Хо! Ахахахаха! Какво ли носим в чантичката си? Опиум, а? Прах? Имаме ли дупка в хастара? Внесохме ли малко амфетаминчета? Да не е маково семе? Или нещо мнооого бързо? Хашииш? Малко Роки коки-коки? ОХХХХХ Окиикокиикокии — диво запя той. — Ооох окиикокииикокии. Ооох! Окиикокиикокии! — С идиотски блясък в очите грабна двете репортерки до себе си и започна да ги блъска напред с кръсъци: — Паднете на колене, протегнете ръце, всичко е в чантичката на Бриджет, ра-ра!

Разбрах, че изпълнителният ни продуцент излиза от някакво наркотично опиянение, усмигнах се благо и не му обърнах внимание.

— О, днес сме госпожица Порасна ни работата, а? Ооох! Хайде, всички. Бриджет с важното дупе, току-що излязла от затвора, е сред нас. Да започваме. Да започвамедиидуудаа.

Да си призная, не така си бях представяла нещата. Всички започнаха да се събират около масата и да гледат с омраза от часовника към мен. Какво толкова, беше едва девет и двацет, а оперативката трябваше да започне в и половина! Само защото бях започнала да идвам рано, не значеше, че оперативката трябва да започне рано вместо късно.

— Така, добре, Бриджееет! Идеи! Какви идеи имаме днес да очароваме останалата без дъх нация? Десет ценни съвета за контрабанда от печената мацка? Най-добрите британски сутиени за складиране на дрога в подплънките?

Ако владееш се, когато всички треперят, помислих си аз. Що не го перна през устата!

Поглепна ме, като дъвчеше и очаквателно се хилеше. Колкото и да беше странно, обичайните подхилквания около масата не се появиха. Всъщност тайландската случка сякаш беше вдъхнала уважение у колегите ми към мен, на което не бях свикнала да се радвам.

— Какво ще кажете за Новите лейбъристи след медения месец?

Ричард Финч стовари глава на масата и захърка.

— Всъщност имам и друга идея — продължих след небрежна пауза. — За секса — добавих, при което Ричард моментално вдигна глава.

— Е? Ще я споделиш ли с нас, или ще я запазиш за приятелчетата си от Отдела за борба с наркотиците? — Целомъдрието — тръснах аз. Настъпи впечатлено мълчание. Ричард Финч ме гледаше опулен, сякаш не можеше да повярва. — Целомъдрие? — Целомъдрие — доволно кимнах аз. — Новото целомъдрие.

— Какво... имаш предвид монаси и монахини? — попита Ричард Финч.

— Не. Целомъдрие.

— Обикновени хора, които не правят секс — намеси се Пачули и нахално го изгледа.

Атмосферата около масата рязко се промени. Може би Ричард бе прекрачил толкова далеч границата на здравия разум, че вече никой не му цепеше басма.

— Какво, заради някаква будистка тантра ли? — презрително изрече той, а кракът му започна конвулсивно да се гърчи, докато дъвчеше.

— Не — отговори Секси Мат, като внимателно се взираше в бележника си. — За обикновените хора като нас, които минават без секс дълги периоди от време.

Стрелнах Мат с очи точно в момента, когато и той направи същото към мен.

— Какво? Вие? — изгледа ни невярващо Ричард. — Че вие всички сте в разцвета на младостта, е, с изключение на Бриджет.

— Благодаря — промърморих аз.

— Та вие всяка нощ сте като зайци! „Вътре, вън, вътре, вън и пак си търсиме навън — пропя той. — Окиикокии обърни я и отзад оправи я!“ Не е ли така?

Около масата се понесе тихо шумолене.

— Не е ли така? Нова пауза.

— Кой в тази стая не е правил секс през последната седмица?

Всички се вторачиха в бележниците си.

— Добре. Кой е правил секс през последната седмица? Никой не вдигна ръка.

— Не мога да повярвам. Добре. Кой от вас е правил секс през последния месец?

Пачули вдигна ръка. Също и Харолд, който самодоволно засия към нас през очилата си. Вероятно лъжеше. Или се беше натискал набързо.

— Значи всички останали... Исусе. Вие сте перверзници. Не може да бъде, защото работите прекалено много. Целомъдрие. Ха! Не можете да си надигнете задниците. Свалени сме от ефир заради Даяна, тъй че най-добре измислете нещо по-добро за останалата част от сезона. Никакви целомъдрени глупости. Връщаме се следващата седмица в ефир с гръм и трясък.

4 септември, четвъртък

53,5 кг (това трябва да спре, защото лежането в затвора ще се окаже напразно), бр. пъти представяне как убивам Ричард Финч 32 (това също трябва да спре, защото възпиращата стойност на лежането в затвора ще изчезне), бр. пробвани, но некупени черни сака 23, бр. секунди без секс 14 688 000.

6 ч. вечерта. Мн. съм щастлива по повод есенното усещане на света като за начало на нова учебна година. На връщане към къщи ще ида на късно вечерно пазаруване, не за да купя нещо поради финансовата криза, а само да пробвам новия есенен стил „кафявото е черно“. Мн. съм развълнувана и твърдо решена тази година да бъда поумела в пазаруването, напр. а) да не се паникьосвам и да откривам, че единственото нещо, което мога да купя е черно сако, тъй като от колко черни сака може да се нуждае едно момиче и б) да намеря пари от някъде. Може би от Буда?

8 ч. вечерта. В ресторанта „Пържолите на Ангъс“ на улица Оксфорд. Пристъп на неконтролируема паника. Във всички магазини сякаш има леко променени варианти на едно и също нещо. Умът ми се обгърна в мъгла и не мога нищо да реша, докато не обгледам и не каталогизирам всичко, напр. налични черни найлонови сака: едно във „Френска връзка“ за 129 лири, или друго много изискано в „Майкъл Корс“ (мъничко, юрганесто) за 400 лири. Черните найлонови сака в „Хенс“ са само по 39,99 лири. Мога да си купя например десет черни найлонови сака от „Хенс“ на цената на едно от „Майкъл Корс“, но тогава гардеробът ми ще се задръсти с черни сака, пък и без това не мога да си позволя да купя нито едно.

Може би цялата тази представа е погрешна. Може би трябва да започна да нося крещящо оцветени клоунски дрехи като Зандра Роудс или Сю Полард. Или да имам минимален гардероб и да си купя само три много стилни дрешки и да ги нося непрекъснато. (Но какво ще стане, ако ги покапя или повърна върху тях?!)

Така. Спокойно, спокойно. Трябва да си купя следното:

Черно найлоново сако (само 1)

Шалче. Или може би шал? Както и да е, нещо за около врата.

Кафяви панталони тип „ботуши“ (в зависимост какво ще се окаже това тип „ботуши“.)

Кафяв костюм за работа (или нещо подобно).

Обувки.

В обуварския магазин беше същински кошмар. Пробвах едни кафяви с четвъртити бомбета и високи токове в стил 70-те години, като непрекъснато изпитвах чувство за „дежа вю“ от времето, когато още ходех на училище, трябваше да си купя нови обувки и непрекъснато се карах с мама какви е разрешено да бъдат. И изведнъж осъзнах нещо ужасно: не беше само скапаното дежа вю, бяха абсолютно същите обувки, които си купих в шести клас от „Харди Уилис“.

Изведнъж се почувствах като невинна измамена жертва на модните дизайнери, които не са в състояние да измислят нещо ново. И още по-лошо — вече съм толкова стара, че младото поколение не помни нещата, които аз съм носила като гимназистка. Най-сетне започнах да проумявам причината, поради която по-възрастните дами ходят да си купуват джемпърчета от „Ягър“ — не искат уличната мода да им напомня за изгубената младост. Току-що стигнах до въпросния извод. Ще зарежа „Кукей“, „Агнес Би“, „Уисълс“ и т.н. в полза на семплите дрехи и духовността. А са и по-евтини. Прибирам се у дома.

9 ч. вечерта. В апартамента. Чувствам се някак особено празна. Лесно е да си мислиш, че всичко ще бъде различно, като се върнеш, но се оказва, че си е същото. Ами ако аз трябва да го направя различно? Но какво да сторя с живота си?

Знам. Ще хапна малко сирене.

Работата е там, както пише в „Будизъм: Драмата на богатия монах“, че атмосферата и събитията около теб се създават от атмосферата в теб. Тъй че нищо чудно, че всички неприятности — Тайланд, Даниел, Ребека и т.н. — се случиха. Трябва да започна да бъда по-вътрешно изискана и духовно пречистена и тогава ще започна да привличам добри неща и мили, любящи, уравновесени хора. Като Марк Дарси.

Марк Дарси, когато се върне, ще види новата мен, спокойна и уравновесена, привличаща навред около себе си мир и ред.

5 септември, петък

53,8 кг, цигари 0 (триумф), бр. секунди без секс 14 774 000 (катастрофа), (ще трябва да се боря и с двата порока).

8,15 ч. сутринта. Така. Станах рано и съм бодра. Виждате ли, това е важно: да започнеш добре деня!

8,20 ч. сутринта. Охо, имам колетче. Може да е подарък!

8,30 ч. сутринта. Ммм. В кутийка за подаръци е, с розички отгоре. Може да е от Марк Дарси! Може да се е върнал.

8,40 ч. сутринта. Красив, малък, позлатен патрон с името ми, гравирано отгоре. Вероятно е от „Тифани“! С червено връхче. Може да е червило.

8,45 ч. сутринта. Странно. Няма бележка. Може да е промоция на червило от някоя рекламна фирма.

8,50 ч. сутринта. Не е червило, защото е плътно. Може да е сувенир. С името ми отгоре! Сигурно е покана за купон от някоя авангардна рекламна фирма, може да е промоция на ново списание, озаглавено „Червило!“, може да е продукт на Тина Браун!, а поканата да е за бляскавия купон, който ще последва.

Да, виждате ли. Май ще ида до „Монети“ за едно капучино. Но никакъв шоколадов кроасан.

9 ч. сутринта. В кафенето съм. Хм. Много се радвам на подаръчето, но не съм сигурна, че е сувенир. Или ако е, е с много неясно предназначение.

По-късно. О, Боже. Тъкмо седнах с капучиното и шоколадовия кроасан и влезе Марк Дарси, просто така, сякаш никога не беше заминавал — с деловия костюм, прясно избръснат, с леко порязване на брадичката, залепено с тоалетна хартия, каквато му беше традицията сутрин. Отиде до гишето за поръчки и остави куфарчето си на пода, сякаш търсеше някого или нещо. Видя ме. За един дълъг момент погледът му се смекчи (макар и все пак да не се разтопи като сладолед). Обърна се да си вземе капучиното. Бързо си придадох още по-спокоен и уравновесен вид. После се запъти към масата ми, вече с много по-делови вид. Испитах силно желание да го прегърна.

— Здравей — отсечено заговори той. — Какво си получила? — кимна към подаръчето.

Едва успях да проговоря през вълната от любов и щастие, която ме задушаваше, и му подадох кутийката.

— Не знам какво е. Трябва да е някакъв сувенир. Той извади патрончето от кутийката, заобръща го, сложи го обратно, сякаш го опари и рече:

— Бриджет, това не е рекламен сувенир, а шибан куршум.

Още по-късно. О, Велики Боже. Не беше време да обсъждаме Тайланд, Ребека, любов и каквото и да било.

Марк грабна една салфетка, вдигна капачето на кутийката и го сложи на мястото му.

— Ако владееш се, когато всички треперят... — прошепнах аз на себе си.

— Какво?

— Нищо.

— Стой тук. Не го пипай. Това е зареден куршум — нареди Марк. Измъкна се на улицата и се заогпежда наляво-надясно като телевизионен детектив. Интересно как в истинските полицейски драми всичко толкова прилича на телевизията, също както живописните сцени по време на ваканция приличат на пощенски картички или...

Върна се.

— Бриджет? Плати ли си сметката? Какво правиш? Тръгвай.

— Къде?

— В участъка.

В колата започнах да дърдоря, да му благодаря за всичко, което беше направил, и да му обяснявам колко ми е помогнало стихотворението му в затвора.

— Стихотворение ли? Какво стихотворение? — рече той и зави по Кенсингтън Гардън Роуд.

— Стихотворението „Ако“, нали се сещаш: „Ако на своето сърце едничко се довериш“... о. Боже, наистина страшно съжалявам, че беше принуден да биеш път чак до Дубай, толкова съм ти благодарна, аз...

Спря на светофара и се обърна към мен.

— Всичко е наред — нежно каза той. — А сега спри тези картечни откоси. Изживяла си огромен шок. Трябва да се успокоиш.

Хмф. Идеята беше да забележи колко съм спокойна и уравновесена, а не да ми казва да се успокоя. Опитах да се успокоя, но беше много трудно, защото единственото нещо, за което можех да мисля, беше: някой иска да ме убие.

Когато стигнахме до участъка, приликата с телевизионна драма намаля, защото вътре всичко беше разхвърляно и мръсно и никой не прояви и най-малък интерес към нас. Полицаят на гишето се опита да ни накара да чакаме в чакалнята, но Марк настоя да ни отведат горе.

Най-сетне се озовахме в голям неприветлив кабинет, съвсем празен откъм други хора.

Марк ме накара да му разправя всичко, станало в Тайланд, питаше ме дали Джед не е споменавал някой свой познат в Англия, дали колетчето е пристигнало с обикновена поща, дали не съм забелязала някой непознат да се мотае наоколо, откак съм се върнала.

Почувствах се доста глупаво, като му разказах колко доверчиви сме били спрямо Джед, убедена, че ще ми натрие носа, но той беше наистина мил.

— Най-лошото, в което двете с Шарън можете да бъдете обвинени, е главозамайващата тъпота — заяви той. — Чух, че в затвора си се държала прекрасно.

Макар че беше мил, не беше... е, всичко беше на съвсем делова нога, не като че ли искаше отново да се съберем или да си поговорим за някакви чувства.

— Не смяташ ли, че ще е най-добре да се обадиш в службата си? — попита, като си погледна часовника.

Ръката ми се стрелна към устата. Опитах се да си внуша, че е все едно дали още имам работа, или не, ако съм мъртва, но беше десет и двацет!

— Не гледай като че ли по грешка си изяла дете — засмя се Марк. — Веднъж да имаш основателна причина за патологичните си закъснения.

Вдигнах слушалката и набрах прекия телефон на Ричард Финч. Обади се веднага.

— Ооох, май е Бриджет, а? Малката госпожичка Целомъдрие? От два дена е тук и вече изчезва от работа. Къде си все пак? Пазаруваме, нали?

Ако владееш се, когато всички треперят, помислих си аз. Ако можеш...

— Играем си със свещ, а? Свещите вън, момичета! — И издаде силен плъокащ звук.

Загледах се ужасена в телефона. Не можех да разбера дали Ричард Финч винаги е бил такъв, а аз съм била друга, или е навлязъл в някаква ужасна, причинена от наркотиците спирала надолу.

— Дай ми го — обади се Марк.

— Не! — извиках аз, издърпах слушалката и изсъсках. — Аз съм самостоятелен човек.

— Разбира се, мила, само дето не си наред с главата — промърмори Марк.

Мила! Нарече ме мила!

— Бриджет! Пак задряхаме, а? Къде си? — закикоти се той.

— В полицейския участък.

— А, значи сме се върнали към роки коки? Браво. Имаш ли малко и за мен? — закиска се той.

— Получих заплаха за убийство.

— Охо! Това е чудесно. Всеки момент ще получиш една и от мен. Хахахаха. Полицейски участък, а? Така те искам. Добри, стабилни, неупотребяващи наркотици хора в екипа ми.

Това преля чашата. Писна ми. Поех дълбоко дъх.

— Ричард — величествено започнах аз. — Опасявам се, че това е все едно хърбел да се присмее на щърбел. Само дето аз не съм щърбел, защото не взимам наркотици. За разлика от теб. Както и да е, няма да се върна на работа. Чао. — И затворих телефона. Хах! Хахахаха! Помислих за малко, преди да се сетя за банковата си сметка. И за вълшебните гъби. Само дето не бяха истински наркотици, а естествени гъби.

Точно в този момент се появи един полицаи, който се втурна край нас, без изобщо да ни обърне внимание.

— Слушайте! — рече Марк и удари с юмрук по писалището му. — Тук има момиче със зареден куршум с името й, гравирано отгоре. Не може ли да видим някакви действия от ваша страна?

Полицаят спря и ни погледна.

— Утре е погребението — смотолеви той. — А имаме и пробождане с нож в Кензол Райз. Мисълта ми е, че има хора, които са вече убити. — Вирна глава и излетя навън.

След десет минути инспекторът, който уж трябваше да се занимае с нас, влезе с компютърна разпечатка.

— Здравейте, аз съм инспектор Кърби — рече той, без да ни погледне. Взира се известно време в разпечатката, после в мен и вдигна вежди.

— Предполагам, че това е тайландският случай? — каза Марк и надникна през рамото му. — О, разбирам... онзи случай с...

— Ами, да — потвърди детективът.

— Не, не, онова беше само телешко филе — обясни Марк. Полицаят се взираше в Марк с особен поглед.

— Беше оставено в найлонов плик от майка ми — обясних аз — и започна да се разваля.

— Виждате ли? Ето тук? А това е тайландският доклад — поясни Марк и се наведе над формуляра.

Инспекторът обгърна с ръце формуляра, сякаш Марк се стараеше да препише домашното му. Точно в този миг звънна телефонът. Инспектор Кърби вдигна слушалката.

— Да. Искам да бъда в полицейска кола на Кенсингтън Хай Стрийт близо до Албърт Хол! Когато тръгне кортежът. Искам да отдам последна почит — заяви той гневно. — Що ще там шибаният инспектор Роджърс? Е, добре тогава, пред Бъкингамския дворец. Какво?

— Какво пише в доклада за Джед? — прошепнах аз.

— Представил се е като „Джед“, така ли? — изсумтя Марк. — Всъщност е Роджър Дуайт.

— Добре тогава, на Хайд Пари Корнър. Но я искам пред тълпата. Извинявайте — обърна се към нас инспектор Кърби, след като остави слушалката и си придаде вид на свръхкомпетентен и ефикасен, който напълно се покриваше с моя, когато закъснявах за работа. — Роджър Дуайт — рече детективът. — Май нещата сочат натам, а?

— Бих бил много изненадан, ако е успял да организира нещо лично — намеси се Марк. — Особено от арабски арест.

— Е, винаги има начини и средства.

Бях абсолютно бясна от това как Марк разговаряше с полицаия през главата ми. Сякаш бях безмозъчна малка или малоумна.

— Извинете — строго се намесих аз. — Бих ли могла и аз да участвам в разговора?

— Разбира се — отвърна Марк, — стига да не говорим за хърбели и щърбели.

Видях детективът да мести недоумяващо поглед от единия към другата.

— Предполагам, че би могъл да накара някой друг да го изпрати — обърна се Марк към детектива, — но ми изглежда малко вероятно, дори глупаво, при положение, че...

— Е да, в подобни случаи... Извинете — инспектор Кърби вдигна слушалката. — Така. Добре, кажи в Хароу Роуд, че вече имат две коли по маршрута! — раздразнено заговори той.

— Не. Искам да видя ковчега преди опелото. Да. Ами кажи на инспектор Ремингтън да го духа. Извинете, сър. — Затвори пак телефона и величествено се усмихна.

— В подобни случаи...? — запитах аз.

— Не е много вероятно човек със сериозни намерения да обяви предварително...

— Искате да кажете, че направо щяха да я застрелят? — запита Марк.

Боже мой.

След един час пакетчето беше изпратено за снемане на отпечатъци и ДНК, а мен все още ме разпитваха.

— Някой извън тайландската връзка, който да има нещо срещу вас, млада госпожице? — попита ме инспектор Кърби.

— Може би някой бивш любовник или отхвърлен обожател?

Бях очарована, че ме наричат „млада госпожице“. Разбирате ли, може да не съм в първа младост, но...

— Бриджет! — извика Марк. — Съсредоточи се! Има ли някой, който би искал да ти навреди?

— Има много хора, които вече са ми навреждали — отвърнах аз, погледнах към Марк и си напънах мозъка. — Ричард Финч. Даниел, но едва ли някой от тях би постъпил по този начин — несигурно завърших аз.

Преглътнах ли е Даниел онова, което му казах онази вечер, когато щяхме да ходим на вечеря? Толкова ли тежко е преживял това, че го отхвърлих? Положително подобна реакция би била пресилена. От друга страна, може би Шарън беше права за начина, по който мъжете в края на хилядолетието изживяват загубата на водещата си роля.

— Бриджет — кротко заговори Марк. — Каквото и да си мислиш, бих искал да го споделиш с инспектор Кърби.

Беше толкова притеснително. Най-сетне се впуснах в описание на цялата вечер, когато бях по бельо и яке с Даниел, докато инспектор Кърби ме слушаше с каменно лице. Марк не каза нищо, докато говорих, но изглеждаше силно разгневен. Забелязах, че детективът внимателно го гледа.

— А имали ли сте връзки с някакви наистина изпаднали типове?
— попита детектив Кърби.

Единственият човек, за когото можах да се сетя, беше евентуалният жиголо на чичо Джефри, но беше нелепо, защото той изобщо нямаше представа коя съм.

— Налага се да се изнесете от апартамента си. Има ли къде да отидете?

— Може да дойдеш при мен — внезапно изтърси Марк. Сърцето ми подскочи. — В една от стаите за гости — добави бързо той.

— Сър, бихте ли ни оставили за момент! — намеси се инспекторът.

Марк се накокошини, но после каза:

— Разбира се. — И бързо излезе от стаята.

— Не съм сигурен, че престоят ви у господин Дарси би бил умен ход, госпожице — заговори инспекторът и погледна към вратата.

— Да, може и да сте прав — отвърнах аз, решила, че проявява бащинска загриженост и като мъж ми напомня, че трябва да поддържам атмосфера на тайнственост и недостъпност и да оставя Марк да ме преследва, но после се сетих, че вече не бива да мисля по този начин.

— Каква точно е била връзката ви с господин Дарси?

— Ами... — смънках аз и започнах разказа си. Детектив Кърби прояви странна подозрителност към цялата работа. Вратата се отвори в момента, когато казваше:

— Значи господин Дарси съвсем случайно се е отбил в кафенето, така ли? Точно в деня, когато получихте куршума? Влезе Марк и застана пред нас.

— Добре — уморено продума той и ме погледна, сякаш за да ми внуши: „Ти си извор на всичко, противоположно на спокойствието“. — Вземете ми отпечатъците, изследвайте ДНКто ми и да оправим тази работа.

— О, сър, не твърдя, че сте били вие — забързано отвърна инспекторът. — Просто сме длъжни да елиминираме...

— Добре, добре — въздъхна Марк. — Да се заемем с тая работа.

13. АААХ!

Все още 5 септември, петък

53,7 кг, брой секунди без секс: вече не ме вълнуват, брой минути, в които съм още жива след заплахата 34 800 (мн. д.).

6 ч. вечерта. В апартамента на Шарън. Гледам през прозореца. Не може да е Марк Дарси. Нелепо е. Не може да бъде. Трябва да е свързано с Джед. Той вероятно има цяла мрежа от сътрудници, отчаяно драпащи за наркотици, които аз бях лишила от насъщния. Или пък Даниел? Не, не, той не би направил такова нещо. Може да е някой луд. Луд, който знае името и адреса ми? Някой иска да ме убие. Някой си е направил труда да намери зареден куршум и да гравира върху него името ми.

Трябва да запазя спокойствие. Спокойно, спокойно. Да. Ако заставиш мозък, нерви, длани — и изхабени — да ти служат пак... Дали в „Кукей“ имат бронирани жилетки?

Ще ми се Шарън да се върне. Толкова съм объркана. Апартаментът на Шарън е малък и разхвърлян дори в най-добри времена, особено защото всичко е на показ, но при наличието на две жени подът и всяка повърхност са изцяло затрупани със сутиени „Агент провокатор“, боти от леопардова кожа, пликове от „Гучи“, кожени чанти от „Прейда“, малки елечета „Воаяж“ и особени обувки с каишки. Мн. съм смутена. Може би ще намеря местенце, където да се свия.

След като отведоха Марк, инспектор Кърби повтори, че не бива да оставам в апартамента си, и ме откара дотам да си взема някои неща, но лошото беше, че нямах къде да отседна. Мама и татко още бяха в рехабилитационния център. Апартаментът на Том би бил идеален, но не можах да открия телефона му в Сан Франциско. Опитах Джуд и Шарън в службите им, но и двете бяха излезли на обяд.

Беше направо ужасно. Оставях навсякъде съобщения, а полицията се мотаеше наоколо и вземаше неща за отпечатъци от

пръсти и търсеше улики.

— Каква е тази дупка на стената, госпожице? — запита един полицаи, докато се въртяха наоколо и посипваха всичко с бял прашец за отпечатъци.

— О, тя... ъм... остана така — неопределено отвърнах аз. Точно тогава звънна телефонът. Беше Шарън, която каза, че мога да се нанеса при нея, и ме откряна къде е скрит резервният ключ.

Май ще подремна.

11,45 ч. вечерта. Бих искала да не се будя посред нощ, макар че е мн. утешително Джуд и Шарън да спят в стаята като бебета. Беше мн. приятно, когато се върнаха от работа. Ядохме пица и аз си легнах рано. Нито дума от или за Марк Дарси. Поне имам алармен бутон. Хубаво е. Намира се в малко куфарче и се управлява дистанционно. Само да го натисна и някой млад полицаи в униформа ще нахлуе да ме спаси!!!! Ммм. Сладка мисъл... мн. ми се спи...

6 септември, събота

54,5 кг, цигари 10, алкохолни единици 3, калории 4255 (най-добре да се порадвам на живота, докато все още мога), секунди без секс 16 005 124 (трябва да се направи нещо).

6 ч. вечерта. Аз, Джуд и Шарън прекарахме целия ден пред телевизора да гледаме погребението на принцеса Даяна. И трите стигнахме до извода, че е като погребение на близък човек, само дето е в по-величествен мащаб, тъй че след това се почувствахме като минали през месомелачка, но и някак облекчени. Толкова се радвам, че успяха да направят всичко както трябва. Мина без грешка. Красиво и наистина хубаво, сякаш властта най-сетне схвана посланието и страната ни отново може да прави нещата както трябва.

Всичко това прилича на Шекспирова трагедия или древна легенда, особено по отношение препирните между двата знатни рода Спенсър и Уиндзор. Определено изпитах срам, че съм работила в тъпа дневна телевизия, която често посвещаваше цели следобеди на прическата на Даяна. Ще променя живота си. Щом властта може, значи мога и аз.

Все пак се чувствам самотна. Джуд и Шарън излязоха по улиците, защото казаха, че ги е хванала клаустрофобията. Опитахме се

да позвъним в участъка, тъй като не бива да излизам без полицаи до мен, и най-сетне след четирийсет и пет минути хванахме някаква жена по телефона, която отсече, че всички са заети. Казах на Джуд и Шарън, че определено нямам нищо против да излязат без мен, стига да донесат пица. А. Телефонът.

— О, здравей, мило. Обажда се мамчето.

Мамчето! Всеки момент ще се изакам в ръката и.

— Къде си, мамо? — запитах аз.

— О, вече съм освободена, мило. За секунда си помислих, че ми казва, че е лесбийка и ще се събере с чичо Джефри в обратен безсексуален брак по сметка.

— Върнахме се у дома. Всичко е наред и татко ще се оправи. Не знам! През цялото онова време да се налива в бараката, а аз да мисля, че се занимава с домати. Знаеш ли, Гордън Гомърсол е имал абсолютно същия проблем, а Джой е нямала представа. Това е болест, така го наричат сега. Какво ще кажеш за погребението?

— Много беше хубаво — отвърнах аз. — И какво ще стане сега?

— Ами... — започна тя, последва шумотевица и на телефона се обади татко.

— Всичко е наред, детето ми. Трябва да стоя настрана от бутилката — рече той. — А там се опитаха да изгонят Пам още първия ден.

— Защо? — попитах аз и пред очите ми припламна представата как мама прелъстява поредица от осемнайсетгодишни наркомани. Той се изкиска.

— Твърдяха, че е прекалено нормална. Ето, давам ти я.

— Честно ти казвам, мило. Беше пълна глупост и тъпотия да карат онези знаменитости да плащат купища-пари, за да им казват неща, които и без това всички знаят!

— Какви неща?

— Ох, почакай. Само да обърна пилето. Отдалечих слушалката от ухото си за миг.

— Уф. Така.

— Та какви неща ви казваха?

— Ами, сутрин трябваше да сядаме в кръг и да говорим всякакви щуротии.

— Например?

— Ами, знаеш. Казвам се Пам и съм еди-каква-си! Каква, зачудих се аз... каква по-точно? Самоуверен кошмар? Смахната на тема каша без бучици? Мъчителка на родни дъщери?

— С какви номера ни излизаха само! „Днес ще бъда уверена в себе си, няма да се тревожа какво мислят за мен хората.“ И така нататък, и така нататък. Честно ти казвам. Ако някой не е уверен в себе си, няма да стигне доникъде, нали? — заля се от смях тя. — Да не си уверен в себе си? Защо някой би се тревожил какво мислят хората за него?

Огледах се тревожно.

— А какъв беше твоят обет?

— О, не ми разрешаваха да казвам нищо. Е, поне в началото, мило.

Чух баща ми да се смее. Все пак звучеше в добра форма.

— Кажй й, Пам.

— Уф. Ами, трябваше да казвам: „Няма да позволя прекалената самоувереност да ме заслепява относно реалността“ и „Днес ще призная грешките, наред с постиженията си.“ Беше направо абсурд, мило. Както и да е, трябва да бягам, на вратата се звъни. Ще се видим в понеделник.

— Какво?

— Не казвай „какво“, казвай „моля“, мило. Уредила съм ти в четири часа да ти оправят цветовете в „Дебънъм“. Казах ти. В четири часа.

— Ама... — Не, не е възможно. Кога ми е казала? През януари?

— Трябва да свършвам, мило. Семейство Ендърби са пред вратата.

7 септември, неделя

55 кг, кв. метри подово пространство, непокрита от сутени, обувки, храна, бутилки и червила 0.

10 ч. сутринта. Ура! Още един ден, в който съм жива. Все пак прекарах отворителна нощ. След разговора с мама се почувствах напълно изтощена, затова проверих дали вратите са заключени, пропълзах под бъркотията от панталони, камизоли и боклуци от леопардова кожа на Шарън и заспах. Не съм ги чула, като са се

върнали, и се събудих посред нощ само за да видя, че вече спят. Тук наистина започва да вони. Освен това лошото е, че като се събудя през нощта, трябва тихичко да се вирам в тавана, за да не ги събудя, като преобърна нещо. Ох. Телефонът. Бързо да се обадя, за да не ги събуди.

— Е, най-сетне се увериха, че не съм убийствено настроен бивш любовник. Ура! Марк Дарси.

— Как си? — съчувствено попита той, при положение, че благодарение на мен беше прекарал седем часа в участъка. — Обаждах ти се, но те не искаха да ми кажат къде си, докато не снемат подозренията от мен.

Опитах се да говоря весело, но свърших, като шепнешком му доверих, че у Шарън е доста претрупано.

— Ами предложението да дойдеш при мен още е в сила — безстрастно рече той. — Има достатъчно стаи.

Ще ми се да не ми натриваше толкова често в носа, че не иска да спи с мен. Струва ми се, че минаваме към варианта любовнина, а знам от Шарън и Саймън колко е невъзможно да излезеш от него, след като веднъж си го започнал, защото и при най-бегпия намек за секс всички започват да се паникьосват, че ще „развалят приятелството“.

Точно тогава Джуд се прозя и се обърна на другата страна, при което бутна купчина кутии за обувки с крака си, те се сринаха с трясък на пода и изсипаха в ръчната ми чанта мъниста, обици, гримове и чаша кафе. Поех дълбоко възрех.

— Благодаря — прошепнах в слушалката. — Ще дойда с удоволствие.

11,45 ч. вечерта. У Марк Дарси. Олеле, майко. Нещата не вървят твърде добре. Лежа съвсем сама в чужда бяла стая, в която няма нищо друго освен бяло легло и тревожещ бял стол, който е два пъти по-висок, отколкото би трябвало да бъде. Тук е страшничко: огромен, празен дворец, в който няма дори храна. Не мога да намеря или направя нещо без колосално вътрешно усилие, тъй като всеки ключ за лампа, казанче за тоалетна и т.н. са маскирани като нещо друго. Освен това е студено като в хладилник.

Странен здрачен ден, през който непрекъснато заспивах и се събуждах. Все ми се струваше, че прекарвам нормално времето, а после изведнъж пропадах в някаква сънна яма, също като самолет, който без никакво предупреждение пропада двайсет метра. Не мога да

реша дали още е преумора, или се мъча да избягам от всичко. Марк трябваше да иде на работа, макар че е неделя, заради отсъствието си в петък. Шарън и Джуд наминаха към 4 ч. с касетата на „Гордост и предразсъдъци“, но не можах да събера сили да гледам сцената в езерото след краха с Колин Фърт, тъй че само си приказвахме и четохме списания. После Джуд и Шарън тръгнаха да разглеждат къщата, като непрекъснато се кикотеха. Доспа ми се и когато се събудих, си бяха тръгнали.

Марк се прибра към 9 ч. с храна за двама ни. Питаех големи надежди за романтично одобряване, но толкова се бях съсредоточила върху това да не го оставям с впечатлението, че искам да спя с него или че престоят ми в къщата му е нещо по-различно от полицейско-юридическа необходимост, че и двамата се държахме сковано и официално като лекар и пациент, обитатели на пансион или нещо такова.

Ще ми се да дойде сега. Много е смущаващо да съм толкова близо до него и да искам да го докосна. Може би трябва да кажа нещо. Но това ми се струва много страшно, защото, ако аз му разкрия какво чувствам, а той не иска да се съберем пак, ще бъде крайно унижително, още повече, че сме под един покрив. Освен това е посред нощ.

О, Боже, ами ако все пак го е направил Марк? Може да влезе в стаята и ей така да ме застреля, а девственобялата стая да се изплеска с кръв като с кръвта на девственица, само дете аз не съм. Обикновена проклета целомъдреница.

Не бива да мисля такива неща. Разбира се, че не е той. Поне си имам алармения бутон. Толкова е ужасно да не можеш да спиш, а Марк да е долу, вероятно гол. Мммм. Ммм. Ще ми се да сляза и да... го насиля. Не съм правила секс от... мн. е трудно за изчисляване.

Може пък той да се качи! Ще чуя стъпки по стълбището, вратата тихичко ще се отвори, а той ще влезе, ще седне на леглото... гол... и, о, Боже, толкова съм объркана.

Защо не мога да бъда като мама, да съм уверена в себе си и да не се тревожа какво мислят другите, но това е много трудно, когато знаеш, че някой мисли за теб. Мисли как да те убие.

8 септември, понеделник

55,5 кг (кризата става сериозна), бр. заплашващи да ме убият, заловени от полицията 0, бр. секунди без секс 15 033 600 (катаклизмична криза).

1,30 ч. по обяд. В кухнята на Марк Дарси. Току-що изядох огромен резен сирене без видима причина.

Майната му. Съдържа 100 калории в трийсет грама. Опаковката е от двеста и петдесет грама и вече я бях нахапала, може би погълнах петдесет грама и остана малко, тъй че съм излапала 500 калории за трийсет секунди. Невероятно. Дали пък да не се насиля да повърна в знак на почит към принцеса Даяна? Ах! Защо мозъкът ражда такива гнусни мисли? Е, какво пък, най-добре да доям опаковката, за да тегля чертата на целия прискърбен епизод.

Май ще трябва волю-неволю да приема истината в лекарските твърдения, че диетите не вършат работа, защото тялото ви просто смята, че е изгладняло и в момента, когато види храна, разцъфва като Фърги. Всяка сутрин се събуждам и откривам тлъстини на чудновати и ужасяващи места. Въобще няма да се учудя, ако открия пицообразен пояс тлъстина, простиращ се между ухото и рамото, или извиващ се около капачката на коляното ми, плющейки на вятъра като еленско ухо.

Продължавам да съм скована и нерешителна с Марк. Когато тази сутрин слязох долу, той вече беше отишъл на работа (нищо чудно, беше обяд), но ми бе оставил бележка „да се чувствам като у дома си“ и да покания когото си искам. Кого например? Всички са на работа. Толкова е тихо. Страх ме е.

1,45 ч. по обяд. Стига, всичко е наред. Определено. Съзнавам, че нямам нито работа, нито пари, нито гадже, имам апартамент с дупка, в който не мога да се прибера, и живея с мъжа, когото обичам, в някакво чудновато, платоническо, достойно за икономка съжителство в гигантски хладилник и някой иска да ме убие, но поне това положително ще е временно.

2 ч. следобед. Искане мама.

2,15 ч. следобед. Обадох се в полицията и ги помолих да ме заведат в „Дебънъм“.

По-късно. Мама беше фантастична. Е, горе-долу. Най-сетне.

Появи се с десет минути закъснение, облечена от глава до пети във вишненочервено, с развята коса и натоварена с над петнайсет плика от „Джон Луис“.

— Никога няма да се досетиш, мило — говореше тя, докато сядаше и разпростираше пликите около себе си, с което изуми останалите посетители.

— Какво? — с разтреперан глас попитах аз и се вкопчих в чашата с кафе.

— Джефри е признал на Уна, че е от „хомо“-вците, макар че всъщност не е, мило, той е „би“, иначе нямаше да имат Гай и Алисън. Както и да е, Уна твърди, че това изобщо не я тревожи, след като го е признал. Джилиан Робъртсън от Сафрън Уолдхърст години наред беше омъжена за такъв и бракът им беше прекрасен. Е, все пак накрая трябваше да се разведат, защото той непрекъснато висеше около павилионите за хамбургери да си хване някой, а жената на Норман Мидълтън умря, нали го помниш, беше главен възпитател в една мъжка гимназия? Тъй че накрая Джилиан... О, Бриджет, Бриджет. Какво ти е?

Веднъж проумяла колко съм разстроена, стана безумно мила, изведе ме от кафенето, като остави пликите на грижите на сервитьора, измъкна огромен куп носни кърпички от ръчна та си чанта, заведе ме на задното стълбище, седнахме и ми нареди да й разкажа всичко.

За първи път в живота си наистина ме слушаше. Когато свърших, ме прегърна като майка и нежно ме залюля, като ме обгърна с облак странно успокояващ „Живанши III“.

— Колко смела си била, миличка — прошепна тя. — Гордея се с теб.

Беше толкова хубаво. Накрая се изправи и изтупа ръцете си от праха.

— Хайде сега, ела. Трябва да помислим какво да предприемеш. Ще говоря с онзи инспектор да видя що за стока е. Не мога да повярвам, че оня тип е на свобода от петък. Имали са достатъчно време да го заловят. С какво изобщо се занимават? Само се мотаят наоколо. О, не се тревожи. Имам подход към полицаите. Можеш да дойдеш при нас, ако искаш. Но мисля, че трябва да останеш при Марк.

— Ама аз съм безнадеждна с мъжете.

— Глупости, мило. Честно ти казвам, не ми е чудно, че вие, момичетата, не можете да си хванете мъже, след като само се дуετε като важни дами, които нямат нужда от мъж под равнището на Джеймс

Бонд, а после си стоите вкъщи и се вайкате, че не се справяте с мъжете. О, виж колко стана часът. Хайде, ще закъснеем за цветовете ти!

След десет минути седях в подобна на Марк-Дарсиевата бяла стая, с бял халат и бял пешкир на главата, заобиколена от мама, цветни марли и жена на име Мери.

— Не знам — дуднеше мама. — Губиш си времето с тия твои теории. Мери, опитай с убито вишнево.

— Не съм виновна аз, това е обществена тенденция — възнегодувах. — Жените остават сами, защото могат да се издържат и искат да правят кариера, а после, когато остарееят, всички мъже ги мислят за отчайващо обезценена стока, която може да излезе с някого само ако му плати, и търсят нещо младо.

— Божичко, мило. Среци срещу заплащане! Човек би помислил, че си каца краве сирене в някоя ферма! Всички тия глупости се случват само във филмите.

— Не, не е така.

— Ха! Срецу заплащане. Може да се правят, че им се иска някое маце, но не е така. Те искат добър приятел. Какво ще кажеш за Роджър как-беше-там, дето заряза Одри заради секретарката си? Тя, разбира се, беше много пищна. Само след шест месеца молеше коленопреклонно Одри да се върне, но тя не се съгласи!

— Ама...

— Казваше се Саманта. Задникът ѝ удряше тротоара. Ами Джийн Досън, която беше омъжена за Бил... познаваш Доусънови, месарите, нали? След като Бил умря, тя се омъжи за момче наполовина на годините ѝ, което я обожаваше, направо я обожаваше, а и Бил не остави много пари, ще знаеш, защото в месото няма голяма печалба.

— Но ако си феминистка, не би трябвало да се нуждаеш от...

— Ето това е глупостта на феминизма, мило. Всеки с грам здрав разум знае, че ние сме по-висшата раса и единственият негър сред цепениците е...

— Мамо!

— ...когато решим, че не можем да стоим само вкъщи, когато те се пенсионират и не помагат в домакинството. Виж това, Мери.

— Предпочитам кораловото — нафукано заяви Мери.

— Точно така — извиках аз през голям син квадрат. — Не ти се ходи на работа, а после трябва да пазаруваш, защото те не искат.

— Не знам! Всички, изглежда, страдате от някаква глупава идея да вкарате в къщата си Индиана Джоунс, за да го накарате да пълни миялната машина. Трябва да ги дресиращ. Когато в началото се омъжих, татко ходеше всяка вечер в бриджклуба! Всяка Божа вечер! И пушеше.

По дяволите. Клетият татко, помислих аз, докато Мери слагаше бледорозова марля на лицето ми, а мама тикна отгоре лилава.

— Мъжете не обичат да ги командват — заявих аз. — Искат да им бягаш, за да могат да те преследват и... Мама дълбоко въздъхна.

— Защо ли те водихме с татко седмица подир седмица в неделното училище, ако не знаеш как да мислиш за нещата. Трябва просто да се придържаш към това, което смяташ за правилно, да се върнеш при Марк и...

— Няма да стане, Пам. Тя е зима.

— Тя е пролет или аз съм компот от круши. Казвам ти. Върни се в къщата на Марк...

— Но там е тъй ужасно. И двамата сме толкова вежливи и официални, а аз приличам на парцал...

— Е, нали сега се грижим това, мило, оправяме ти цветовете. Но всъщност няма значение как изглеждаш, нали, Мери? Трябва само да си истинска.

— Точно така — засия Мери, която беше с размери на коледна елха.

— Истинска ли? — учудих се аз.

— Е, знаеш, мило, като Плюшеното зайче. Помниш ли го? Беше любимата ти книжка, Уна все ти я четеше, когато татко и аз имахме онази неприятност със септичната яма. Ето, виж това.

— Знаеш ли, Пам, май си права — рече Мери и се отдръпна в почуда. — Тя е пролет.

— Нали ти казах.

— Да, Пам, наистина, а аз я смятах за зима! Човек се учи докато е жив.

9 септември, вторник

2 ч. през нощта. В леглото, сама, все още у Марк Дарен.

Струва ми се, че напоследък прекарвам целия си живот в чисто бели стаи. На връщане от „Дебънъм“ загубих полица. Беше нелепо. Както казах на въпросния полица, от дете са ме учили, когато се загубя, да потърся полица, но той някак си не отчете хумора на положението. Когато най-сетне се прибрах, пропаднах в поредната сънна яма и се събудих в полунощ, за да открия, че къщата е тъмна и вратата на стаята на Марк е затворена.

Може да сляза долу, да си направя чаша чай и да погледам телевизия в кухнята. Ами ако Марк не се е върнал, отишъл е на среща с жена и я доведе къщи, а аз, подобно на лудата леля или госпожа Рочестър [Става дума за лудата съпруга на господин Рочестър от романа „Джейн Еър“. — Б. пр.], пия чай в кухнята?

Все си мисля какво ми каза мама за това да бъда истинска и за книжката за Плюшеното зайче (макар че ако трябва да съм честна, мисля, че в тази къща имах достатъчно неприятни изживявания със зайчета). Любимата ми книжка, твърдеше тя, за която не си спомням нищо и в която се говорело как малките деца винаги имат една играчка, която обичат повече от другите, и дори когато се проскубе, изцапа и изпокъса, малкото дете все още я смята за най-красивото нещо на света и не може да понесе раздялата с нея.

— Така става, когато хората наистина се обичат — прошепна ми мама в асансьора на „Дебънъм“, сякаш признаваше някаква гнусна и срамна тайна. — Работата е там, мило, че това не се случва на хора, които имат остри ръбове, на тези, които се чупят като паднат, или на онези, които са изработени от евтина синтетична материя, която не е трайна. Трябва да си смела и да дадеш на другия да разбере коя си и какво чувстваш. — Асансьорът вече спираше на „Аксесоари за баня“. — Е, беше забавно, нали? — пропя тя с рязка промяна в тона, когато три дами с ярки блейзери се натъкнаха при нас заедно с деветдесетте и двата си плика. — Разбираш ли, просто знаех, че си пролет.

Лесно ѝ е да говори. Ако кажех на мъж какво чувствам наистина, той би побягнал с писъци. Защото просто като най-елементарен пример в момента се чувствам по следния начин:

1) Самотна, уплашена, уморена, тъжна, объркана и крайно сексуално фрустрирана.

2) Грозна, тъй като косата ми стърчи на невъобразими рога, а лицето ми е подпухнало от умора.

3) Объркана и тъжна, тъй като нямам представа дали Марк още ме харесва и ме е страх да попитам.

4) Мн. влюбена в Марк.

5) Уморена да си лягам сама и да се опитвам с всичко да се справям без ничия помощ.

6) Разтревожена от ужасяващата мисъл, че не съм правила секс от петнайсет милиона и сто и двайсет хиляди секунди.

Така. Ако обобщим какво представлявам всъщност, това е — самотна, грозна, тъжна, пъхтяща за секс. Ммм: привлекателна, подканваща. По дяволите, не знам какво да правя. Пие ми се чаша вино. Май ще сляза долу. Сигурно няма вино, но вероятно има чай. Освен ако не намеря отворена бутилка. Може пък да ми помогне да заспя.

8 ч. сутринта. Запромъквах се на пръсти към кухнята. Не можах да запаля лампата, тъй като е невъзможно да намериш изчанчените ключове. Почти се надяхах Марк да се събуди, когато минавах край вратата му, но той не се събуди. Продължих да се промъквам надолу по стълбите и изведнъж замръзнах. Пред мен имаше голяма сянка на мъж. Сянката тръгна към мен. Разбрах, че е мъж — огромен, едър мъж — и започнах да пищя. Докато ми светна, че мъжът е Марк — гол! — и чух, че той също крещи. И то много повече от мен. Крещеше от пълен, необятен ужас. Крещеше почти като насън, сякаш току-що се беше натъкнал на най-ужасяващия сценарий за живота си.

Прекрасно, помислих си аз. „Истинска!“ Ето какво става, като ме види чорлава и без грим.

— Аз съм — обадох се аз. — Бриджет. За секунда ми се стори, че ще се разкрещи още по-силно, но той седна на стълбите и започна неудържимо да трепери.

— Ох — заповтаря, като се мъчеше да поеме дълбоко дъх, — ох, ох.

Изглеждаше толкова уязвим и сладък, седнал там на стъпалото, че не можах да се сдържа да не седна до него, да не го прегърна и да не го притегля към себе си.

— О, Боже — каза той и се сгуши в пижамата ми. — Чувствам се такъв глупак.

Внезапно ми се стори страшно смешно — ама наистина е смешно да се уплашиш до смърт от бившето си гадже. И той започна да се смее.

— Господи — рече. — Не е много мъжествено, нали, да се стряскаш посред нощ. Реших, че си убиецът.

Погладих го по косата, целунах плешивото петънце на главата му, където козинката му беше се проскубала от много обич. И тогава му казах какво чувствам, какво истински, истински чувствам. А чудото стана, когато свърших, защото и той ми каза, че се чувства почти по същия начин.

Ръка за ръка като Хензел и Гретел тръгнахме надолу към кухнята и извънредно трудно намерихме бисквити и мляко зад стряскащите стени от неръждаема стомана.

— Разбираш ли, работата е там — започна Марк, когато се сгушихме около микровълновата, стиснали чашите си да се стоплим, — че когато не отговори на бележката ми, реших, че това е краят и не исках да смяташ, че ти се натрапвам. Аз...

— Чакай, чакай — прекъснах го аз. — Каква бележка?

— Бележката, която ти дадох след литературното четене, точно преди да си тръгна.

— Но това беше стихотворението „Ако“ на баща ти. Невероятно. Оказва се, че когато Марк съборил синия делфин, той не пишел завещание, а бележка до мен.

— Всъщност майка ми ми каза, че единственото, което мога да направя, е да бъда честен по отношение на чувствата си — добави той.

Ура за старейшините на племето! В бележката ми пишело, че още ме обича, че няма нищо общо с Ребека и да му се обадя същата нощ, ако се чувствам по същия начин, в противен случай нямало повече да ме безпокои, а да бъде само мой приятел.

— Тогава защо ме заряза и тръгна с нея? — запитах аз.

— Не съм! Ти ме заряза! А аз дори не знаех, че ходя с Ребека, докато не отидох на онова гости през лятото и не открих, че съм настанен в нейната стая.

— Но... значи не си спал с нея?

Изпитах наистина огромно облекчение, че не беше толкова подъл да obuе боксерките на „Нюкасъл Юнайтед“, които му подарих, когато е отивал на предварително уговорена среща с Ребека.

— Е... — Наведе поглед и подсмръкна. — Онази нощ.

— Какво? — изригнах аз.

— Ама беше израз на обикновена човечност. Бях гостенин. Изглеждаше вежливо.

Започнах да се опитвам да го ударя по главата.

— Както казва Шарън, мъжете непрекъснато са вътрешно разяждани от такива желаня — продължи той, като избягваше ударите. — Тя непрекъснато ме канеше по разни места: вечери, детски тържества с животни от обора, празници...

— Да, вярно. А ти изобщо не си я харесвал!

— Е, тя е много хубаво момиче, щеше да е странно, ако не...

Спря да се смее, взе ме за ръцете и ме притегни към себе си. — Всеки път — настойчиво прошепна той, — всеки път се надявах, че и ти ще си там. А онази нощ в Глостършир, като знаех, че си само на двайсет метра...

— На двеста и петдесет, в помещенията за прислугата.

— Точно където ти е мястото и където възнамерявам да те държа до края на дните ти.

После каза, че къщата е голяма, студена и празна без мен. И най-много му харесвало в моя апартамент, който бил толкова уютен. Каза също, че ме обича, не бил напълно наясно защо, но нищо не му било приятно без мен. И тогава... Боже, колко беше студен онзи под.

Когато се качихме в стаята му, забелязах малка купчинка книги до леглото му.

— Какво е това? — попитах, невярваща на очите си. „Как да обичаме и губим, но да запазим самоуважението си“, „Как да спечелим отново жената, която обичаме“, „Какво искат жените“, „Марс и Венера на среща“.

— О! — възкликна той овчедушно.

— Копеле такова! — извиках. — А аз изхвърлих моите. — Юмручният бой започна отново, после от дума на дума започнахме да се чукаме, чукахме се цяла нощ!!!

8,30 ч. сутринта. Ммм. Обичам да го гледам как спи.

8,45 ч. сутринта. Все пак ми се ще вече да се събуди.

9 ч. сутринта. Няма да го събудям, но може би ще се събуди сам от мисловните ми вибрации.

10 ч. сутринта. Марк рязко седна в леглото и ме погледна. Помислих, че ще ме скастри или пак ще започне да крещи. Но той се усмихна сънливо, отпусна се на възглавницата и грубо ме притегни към себе си.

— Извинявай — казах му след това.

— Да, има за какво да ми се извиняваш, малка мръснице — промърмори похотливо той. — За какво?

— Задето те събудих с поглед.

— Знаеш ли какво? — рече той. — Дори това ми липсваше.

След това останахме още доста в леглото, което беше хубаво, защото Марк нямаше никаква работа, която да не може да почака, а аз нямаше да имам работа до края на живота си. Но точно в най-съществения момент телефонът зазвъня.

— Остави го — изпъшка Марк и продължи. Телефонният секретар загърмя.

— Бриджет, Ричард Финч. Ще правим предаване за Новото целомъдрие. Опитвахме се да намерим представителна млада жена, която не е правила секс в продължение на шест месеца. Водила е безрадостен живот. Но реших да се задоволим с коя да е дъртофелница, която не може да намери кой да я изчука, та се спрях на теб. Бриджет? Вдигни телефона. Знаем, че си там, шантавата ти дружка Шарън ми каза. Бриджет. Бриджееееееет. БРИДЖЕЕЕЕЕЕЕТ!

Марк прекрати дейността си, вдигна вежда като Роджър Мур, взе слушалката и промърмори:

— Точно в момента свършва, сър. — И я пусна в чашата с вода.

12 септември, петък

Минути без секс 0 (ура!).

Сънлив ден, кулминацията на който беше отиването в „Метро“ с Марк Дарси. Не успях да го озаптя да спре да слага в количката какви ли не неща: малини, кутии с пралини и бонбони с пълнеж от сметана, пиле с етикетче „свръхмазни бутчета“. Когато отидохме на касата, сметката ни беше 98,70 лири.

— Невероятно — ахна той, извади кредитната си карта и недоумяващо поклати глава.

— Знаем — казах притеснена аз. — Ще правя икономии.

— Боже мой, не. Това е смайващо. За колко време е тази храна?
Загледах я с колебание.

— За около седмица?

— Но това е невероятно. Колко странно.

— Какво?

— Ами, струва по-малко от сто лири. Това е по-евтино от една вечеря в „Льо Пон дьо ла Тур“!

Двамата с Марк стотвихме пилето и той беше на седмото небе, непрекъснато препускаше из кухнята между опитите да го накълцаме.

— Седмицата беше страхотна. Вероятно това правят хората през цялото време! Ходят на работа, а после се връщат у дома и там ги чака друг човек, след това си приказват, гледат телевизия и готвят. Поразително.

— Да — рекох аз и се заоглеждах, чудейки се дали не е луд.

— Нито веднъж не съм отърчал до телефонния секретар да видя дали някой не се е сетил за съществуването ми на този свят! — продължи той. — Не е нужно да седя в някакъв ресторант с книга и да се питам дали няма да умра сам и...

— ...да те открият след три седмици, наяден от немска овчарка?
— довърших вместо него.

— Именно, именно! — възкликна той и ме погледна, сякаш едновременно бяхме открили електричеството.

— Ще ме извиниш ли за минута? — попитах аз.

— Разбира се. Тъъ, защо?

— Веднага се връщам.

Тъкмо тичах нагоре по стълбите да се обадя на Шарън и да ѝ поднеса зетръсната новина, че може би в края на краищата те не са недостижимите стратегически противници и извънземни, а са съвсем като нас, когато телефонът долу зазвъня.

Чух Марк да говори. Разговорът му продължи векове, тъй че не можах да звънна на Шарън, та най-сетне с мисълта „дяволски себично“ слязох в кухнята.

— За теб е — рече той и ми подаде слушалката. — Хванали са го.

Имах чувството, че ме ръгнаха в стомаха. Марк ме държеше за ръка, докато поех трепереща телефона.

— Здравейте, Бриджет, инспектор Кърби се обажда. Задържахме заподозрян за куршума. Има съвпадение на ДНК-пробите с марката и чашите.

— Кой е? — прошепнах аз.

— Говори ли ви нещо името Гари Уилшо?

Гари! О, Божичко.

— Той е майсторът на ремонта ми.

Оказа се, че Гари бил издирван за поредица дребни кражби от къщите, които ремонтирал, и рано тази сутрин бил арестуван и му били взети отпечатъци.

— Държим го в ареста — обясни детектив Кърби. — Още не сме получили самопризнание, но вече имаме на какво да стъпим. Ще ви уведоим веднага и тогава ще можете да се върнете в апартамента си.

Полунощ. В моя си апартамент. По дяволите. Инспектор Кърби се обади пак след половин час и заяви, че Гари е направил сълзливо самопризнание и можем да се върнем в апартамента, да не се тревожа за нищо и да не забравям, че в спалнята имам алармен бутон.

Доядохме билет и отидохме у нас, запалихме огъня, гледахме „Приятели“ и после Марк реши да се изкъпе. Звънецът на вратата позвъня, докато беше в банята.

— Ало?

— Бриджет, Даниел е.

— Ъм...

— Можеш ли да ме пуснеш? Важно е.

— Почакай, ще слеза долу — отвърнах аз и хвърлих поглед към банята. Реших, че ще е най-добре да оправя нещата с Даниел, но не исках да рискувам да вбеся Марк. В секундата, в която отворих входната врата, разбрах, че съм сгрешила. Даниел беше пиян.

— Значи ти насъска полицията по петите ми, а? — зафъфли той.

Започнах бавничко да отстъпвам назад, като непрекъснато го гледах в очите, сякаш беше гърмяща змия.

— Ти беше гола под онова яке. Ти...

Изведнъж по стълбището затропаха бързи стъпки, Даниел вдигна поглед и — бам! — Марк Дарси го цапардоса по устата, той се свлече до пътната врата, а от носа му шурна кръв.

Марк изглеждаше доста стреснат.

— Извинявай — каза той. — Ъм... Даниел започна да се опитва да се изправи и Марк се втурна да му помага.

— Извинявай за това — повтори вежливо той. — Добре ли си, мога ли да ти, ъм...?

Даниел само си избърса носа със замаян вид.

— Е, тогава си тръгвам — смотолевя с омраза той.

— Да — съгласи се Марк, — мисля, че така ще е най-добре. Само да не си и помислил да я безпокоиш пак. Или... ъм... ще трябва да... ти знаеш... ще трябва да го направя пак.

— Да. Добре — послушно се съгласи Даниел. Когато се върнахме горе и заключихме вратите, на спалния фронт стана жежко. Не можах да повярвам, когато чух пак звънеца.

— Аз ще отида — рече Марк със солидния вид на мъжествена отговорност и уви хавлия около себе си. — Сигурно пак е Клийвър. Стой тук.

Три минути по-късно отвън се дочу тропот на множествени крака и вратата на спалнята се отвори с трясък. Едва не изпищях, когато инспектор Кърби подаде става. Вдигнах одеялата до брадичката си, почервенияла от смущение за пътечката от дрехи и бельо по пода, водеща към леглото. Той затвори вратата зад гърба си.

— Всичко е наред — заговори със спокоен, утешаващ глас, сякаш се канех да скоча от висока сграда. — Вече сте в безопасност, хората ми отвън го държат.

— Кого, Даниел?

— Не, Марк Дарси.

— Защо? — попитах аз, напълно объркана. Той погледна вратата.

— Госпожице Джоунс, вие натиснахте алармения бутон.

— Кога?

— Преди около пет минути. Получихме непрекъснат, нарастващо френетичен сигнал.

Погледнах към мястото, където бях закачила алармения бутон на таблата на леглото. Нямаше го. Заопипвах глуповато чаршафите под него и извадих оранжевото устройство.

Инспектор Кърби погледна бутоната, мен, дрехите по пода и се ухили широко.

— Добре, добре. Разбрах. — Отвори вратата. — Можете да се върнете, господин Дарси, ако все още ви е останала... ъъ... сила.

Когато положението беше разяснено с евфемизми, сред полицаите настана хихикане.

— Добре. Отиваме си. Забавлявайте се — благослови ни инспектор Кърби, когато полицаите затрополиха надолу по стълбите. — А, само още нещо. Първоначалният заподозрян, господин Клийвър.

— Не знаех, че Даниел е бил първоначален заподозрян! — възкликнах аз.

— Е... Опитвахме се да го разпитаме на няколко пъти, но той гневно отказваше да ни сътрудничи. Май ще е добре да му се обадите и да изгладите нещата.

— О, благодаря — саркастично рече Марк, опитващ се да се държи с достойнство въпреки смъкващата се хавлия. — Благодаря, че ни го казвате чак сега.

Изпрати инспектора и го чух да му обяснява за удара в носа, а онзи каза да го държим в течение, ако възникнат проблеми и ако решим да подадем оплакване срещу Гари.

Когато Марк се върна, аз хлипах. Започнах внезапно и веднъж започнала, не можех да спра.

— Всичко е наред — каза Марк, прегърна ме и ме погали по косата. — Всичко свърши. Всичко е наред. Всичко ще се оправи.

14. В ДОБРИ И ЛОШИ ДНИ?

6 декември, събота

11,15 ч. сутринта. В хотел „Кларидж“. Ааах! Ааах! АААААААХ! Сватбата е след четирийсет и пет минути, а аз току-що излях цяло шише лак за нокти „Руж Ноар“ отпред на роклята си.

Какво да правя? Сватбите са някакво лудо мъчение. Гостите, жертви на изтезанието (макар и не в такива мащаби като клиентите на „Амнести Интърнашънъл“), трябва да се обличат по шантав начин, който не би им минал и през ум в нормални дни, напр. с бели чорапогащници, трябва да станат практически посреднощ в съботния ден, да търчат из къщата и да крещят „Майната му! Майната му! Майната му!“, в опити да намерят стари парчета опаковъчна хартия със станиол, да увиват чудатите, никому ненужни подаръци като машини за сладолед или месене на хляб (предназначени за даване на вторични суровини от страна на Самодоволните женени, тъй като кой ще иска да се прибере у дома вечерта и да прекара цял час в пресяване на брашно в гигантска пластмасова машина, тъй че като стане сутринта, да може да погълне цял самун топъл хляб преди работа, вместо да си купи шоколадов кроасан с капучино?), после да шофират 600 километра, да хапват по бензиностанциите, да повръщат в колата и да не могат да намерят църквата? Ето, вижте мен! Защо аз, Господи? Защо? Изглеждам като че ли съм имала мензис по някакъв нелеп обратен начин върху роклята.

11,20 ч. сутринта. Слава Богу. Шарън току-що се върна в стаята и решихме, че най-доброто, което може да се направи, е да изрежем петното лак от роклята, тъй като материята е толкова корава, лъскава и стърчаща, че лакът не беше попил в подплатата, която е в същия цвят, и ще мога да държа букета отпред.

Да, така положително е добре. Никой няма да забележи. Може дори да помислят, че моделът е такъв. Като цяло роклята е част от огромно парче дантела.

Добре. Спокойна и изискана. Вродена изисканост. Присъствието на много хора и дупката в роклята не е повод за безпокойство, за разлика от други неща. За щастие. Сигурна съм, че всичко ще мине гладко и хубаво. Снощи Шарън здраво се беше натряскала. Надявам се да издържи днешния ден.

По-късно. По дяволите! Пристигнах в църквата само с двацет минути закъснение и веднага се огледах за Марк. Разбрах, че е напрегнат, само от вида на тила му. После органът засвири, той се обърна, видя ме и за нещастие доби вид, като че ли ще избухне в смях. Всъщност не мога да го упрекна, тъй като съм облечена не като диван, а като гигантска снежна топка.

Потеглихме във величествена процесия по пътеката към олтара. Боже, Шарън изглежда ужасно. Има ужасно съсредоточен вид, за да не допусне някой да забележи махмулука ѝ. Вървенето трая цяла вечност под звуците на:

*Ето я и булката,
широка метър и половина.
Вижте как се клати
като много тлъсто пате.
Защо, о, защо?*

— Бриджет. Кракът ти — изсъска Шарън.

Погледнах надолу. Люляковият сутиен със заешка кожичка покрая „Агент провокатор“ на Шарън се беше закачил за тока на копринената ми пантофка. Размислих дали да не го изритам, но тогава сутиенът щеше да остане проснат на пътеката по време на цялата церемония. Вместо това безуспешно се опитах да го мушна под роклята, с което причиних кратък спектакъл от тромави подскоци и почти нулев резултат. Изпитах огромно облекчение, когато стигнахме най-отпред и можах да го вдигна и напъхам зад букета по време на химна. Гадника Ричард изглеждаше направо страхотно, напълно самоуверен. Носеше обикновен костюм, което беше хубаво, не беше се издокарал в някакъв шантав официален костюм като статист във филма „Оливър“, готов да запее „Кой ще купи хубавото утро?“ и да изпълни танц с подритвания във въздуха.

За жалост Джуд беше допуснала фаталната, което вече ставаше явно, грешка да не изключи малките деца от сватбата. Точно когато започна истинската брачна церемония, в дъното на църквата се разрева бебе. Беше рев с пълен глас, при който се реве, после се спира за поемане на въздух, всички чакат да чуят гръмотевицата след като са видели светкавицата и следва огромен див писък. Не мога да повярвам какви са съвременните млади майки от средната класа. Огледах се и видях жената, която подхвърляше бебето във въздуха и доволно въртеше очи към всички, сякаш да каже: „Бррр!“ Изобщо не й минаваше през ум, че може би ще е добре да изведе детето, за да може публиката да чуе как Джуд и Гадника Ричард свързват душите си в едно за цял живот. Проблясък на дълга руса коса в дъното на църквата привлече вниманието ми: Ребека. Носеше безупречен мек сив костюм и точеше врат по посока на Марк. До нея стоеше с мрачен вид Джайлс Бенуик, хванал подарък с фльонга отгоре.

— Ричард Уилфред Албърт Пол... — редеше викарият с решителен глас. Нямах представа, че Гадника Ричард има толкова много гадни имена. Къде са зяпали родителите му?

— Ще я обичаш ли, почиташ ли...

Ммм. Обичам сватбената церемония. Мн. стопля сърцето.

— ...Утешаваш и пазиш...

Туп. Една футболна топка заподскача на пътеката и се спря в шлейфа на Джуд.

— ... В добри и лоши дни...

Две дребни хлапета, обути, според мен, в подковани обувки за степ, се отскубнаха от родителите си и хукнаха подир топката.

— ...Докато смъртта ви раздели?

Последва сподавен шум, после момчетата започнаха съвещание с все по-гръмък шепот, а бебето пак се разрева.

Сред шумотевицата едва успях да чуя Гадника Ричард да казва „Да“, макар че може и да беше казал „Не“, само дето Джуд сияйно му се усмихваше.

— Джудит Каролайн Джонкуил...

Как така само аз имам само две имена? Нима всички други хора разполагат с дълги списъци с кретеноидни измишльотини след първото си име?

— Ще вземеш ли Ричард Уилфред Албърт Пол... С ъгълчето на окоето си долових, че молитвеникът на Шарън започва да се изплъзва от ръцете ѝ.

— ...Халат...

Молитвеникът вече определено се люлееше. Огледах се разтревожена точно навреме, за да видя Саймън в пълно суперофициално облекло да се втурва напред. Краката на Шарън започнаха да поддават, като че правеше нисък, бавен реверанс и тя се свлече право в ръцете на Саймън.

— Ще го обичаш ли, почиташ ли...

Саймън вече чевръсто влачеше Шарън към ризницата, краката ѝ се влачеха изпод люляковата снежна топка като крака на мъртвец.

— Уважаваш и се подчиняваш...

Да се подчинява на Гадника Ричард? За миг се замислих дали да не последвам Шарън в ризницата да проверя как е, но какво щеше да си помисли Джуд, когато се обърнеше в своя най-тежък час на нужда и аз се бях измъкнала?

— ...Докато смъртта ви раздели?

Откъм ризницата долетя поредица бумкания — Саймън се боричкаше с безжизненото тяло на Шарън.

— Да.

Вратата на ризницата се затвори с трясък зад гърба му.

— Обявявам ви...

Двете хлапета се измъкнаха от седналите и пак се понесоха по пътеката. Бебето се дереше.

Викарият млъкна и се изкашля. Обърнах се да видя, че момчетата бяха започнали да ритат топката в скамейките. Улових погледа на Марк. Внезапно той остави молитвеника, излезе от мястото си, хвана по едно момче под всяка мишница и ги изнесе от църквата.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга. Цялата църква избухна в ръкопляскания, а Джуд и Ричард щастливо сияеха.

Когато излязохме след подписването в регистъра, атмосферата сред подпетгодишните бе определено празнична. Пред олтара бушуваше детски купон, а ние тръгнахме обратно по пътеката след бясната Магда, понесла пиццата Констанс вълн от църквата и повтаряща като навита: „Мама ще пляска, ще пляска, ще пляска.“

Когато излязохме под ледения дъжд и силния вятър, чух майката на футболистчетата да казва надутото на развеселения Марк: „Нима не е чудесно да оставяме децата да бъдат самите себе си на една сватба? Нима сватбите не са за това?“

— Не бих могъл да знам — весело отвърна Марк. — Не успях да чуя нищо.

Върнахме се в хотел „Кларидж“ и открихме, че родителите на Джуд са развързали кесиите и балната зала е украсена с бронзирани двулистни и двуплодни серпентини, медно оцветени пирамиди от плодове и херувимчета с размера на магарета.

Единственото, което се чуваше наоколо, бе:

— Двеста и петдесет хилядарки.

— Хайде де. Трябва да им е излязло най-малко 300 000 лири.

— Шегуваш ли се? В „Кларидж“? Половин милион. Зърнах Ребека, която нервно оглеждаше залата със залепена усмивка като играчка с глава на пръчка. Джайлс нервно вървеше подир нея, обгърнал с ръка кръста ѝ.

Бащата на Джуд, сър Ралф Ръсъл, гръмогласен тип, внушаващ „не се тревожете хора, аз съм фантастично богат и преуспял бизнесмен“, друсаше ръката на Шарън на опашката.

— А, Сара — ревеше той. — По-добре ли си?

— Шарън — лъчезарно го поправи Джуд.

— О, да, благодаря — отвърна Шарън, а ръката ѝ деликатно се вдигна към гърлото. — Беше от жегата.

Едва не избухнах в смях, защото беше толкова студено, че всички носеха вълнено бельо.

— Сигурна ли си, че не беше от продължителното ти общуване с шардонето, Шарън? — обади се Марк, при което тя му се закани с пръст и се засмя.

Майката на Джуд се усмихваше ледено. Беше слаба като върлина, облечена в инкрустиран кошмар от „Ескада“ с необясними перки, щръкнали около ханша, очевидно за да внушат идеята, че има такъв. (О, щастлива измама, че се нуждаем от ханш!)

— Джайлс, скъпи, не слагай портфейла си в джоба на панталоните, така бедрата ти изглеждат дебели — изсъска Ребека.

— Сега ти си зависима, мила — отвърна Джайлс и обви с ръка талията ѝ.

— Не съм! — тросна се Ребека и сърдито отблъсна ръката му, но веднага залепи усмивката. — Марк! — извика тя. Гледаше го, сякаш смяташе, че гълпата се е разотишла, времето е спряло, а оркестърът на Глен Милър всеки момент ще засвири „Не можеше да не си ти“.

— О, здрасти — непринудено каза Марк. — Джайлс, старче! Никога не съм допускарал, че ще те видя във фрак!

— Здравей, Бриджет — обади се Джайлс и ми лепна влажна целувка. — Прекрасна рокля.

— Като се изключи дупката — вметна Ребека. Отклоних смутено поглед и забелязах в другия край на залата Магда, която стоеше с измъчен вид и като смахната махаше някакъв въображаем кичур коса от лицето си.

— О, моделът е такъв — говореше Марк и гордо се усмихваше. — Това е юртски символ на плодовитостта.

— Извинете — казах аз. Повдигнах се на пръсти и прошепнах на ухото на Марк: — С Магда става нещо.

Заварих Магда толкова разстроена, че едва говореше.

— Спри, миличка, спри — повтаряше отнесено тя на Констанс, която се опитваше да напъха парче шоколад в джоба на новото си костюмче.

— Какво има?

— Онази... онази... вещица, която миналата година имаше нещо с Джереми. Тук е! Ако само посмее да я заговори...

— Ей, Констанс? Хареса ли ти сватбата? — Беше Марк, подаващ чаша шампанско на Магда.

— Какво? — запита Констанс и погледна Марк с ококорени очи.

— Сватбата? В църквата?

— Кутонът ли?

— Да — разсмя се той. — Купонът в църквата.

— Ами, мама ме изведе — отговори тя и го погледна, сякаш беше малоумен.

— Шибана кучка! — изгърси Магда.

— Тябваше да е кутон — мрачно произнесе Констанс.

— Не можеш ли да я отведеш? — прошепнах аз на Марк.

— Хайде, Констанс, да идем да намерим топката. За моя изненада Констанс веднага го хвана за ръка и щастливо оттопурка с него.

— Шибана кучка. Ще я убия, ще я...

Проследих погледа на Магда до младо момиче, облечено в розово, което оживено разговаряше с Джуд. Беше същото, което миналата година видях с Джереми в ресторант на Портобело Роуд, а после една вечер да се качват в такси пред „Бръшляна“.

— Откъде-накъде Джуд я е поканила? — пенявеше се Магда.

— А откъде Джуд може да знае, че това е тя? — казах аз, като ги гледах. — Може да работят заедно или нещо подобно.

— Сватби! Само те ми липсваха! О, Боже, Бридж! — Магда се разплака и се опита да изрови кърпичка от чантата си. — Извинявай.

Видях, че Шарън е забелязала кризата и бързо си пробива път към нас.

— Хайде, момичета, хайде! — Джуд, незабелязваща нищо, заобиколена от захласнати приятели на родителите си, се канеше да хвърля букета. Започна енергично да си пробива път към нас, следвана от групата. — Започваме. Бриджет, пригответи се.

Като в забавен каданс видях букета да полита във въздуха към мен, почти го улових, но хвърлих един поглед на петната от сълзи по лицето на Магда и го блъснах към Шарън, която го изтърва на пода.

— Госпожи и господа. — Нелеп иконом с лакейски панталони удряше с чук във формата на херувимче по бронзов аналой на цветя. — Бихте ли били така добри да запазите тишина и да проявите разбиране, докато младоженците, родителите им и шаферките стигнат до главната маса?

Майната му! Главната маса! Къде е моят букет? Наведох се, взех онзи на Джуд от краката на Шарън и със залепена весела усмивка го задържах пред дупката в роклята си.

— Когато се преместихме в Грейт Мисендън, Джудит започна да проявява изключителните си дарби в плуването стил кроул и бъртерфлай...

Към пет часа следобед сър Ралф говореше вече двацет и пет минути.

— ... Стана съвсем, очевидно не само за нас, нейните определено пристрастни родители — вдигна поглед да подкани за слабия, престорен смях, — но и за цялата област на Южен Бъкингамшир. Беше годината, когато Джудит не само се класира на първите места по кроул и бъртерфлай на три последователни състезания

в Лигата на Делфините под дванайсет години, но получи и личен златен медал по оцеляване само три седмици преди първите си изпити!...

— Какво става с теб и Саймън? — изсъсках на Шарън.

— Нищо — изсъска ми тя в отговор, загледана право пред себе си в публиката.

— ...През същата, много натоварена година Джудит получи отличие по кларинет на изпитите след завършването на втори клас в музикалната школа, ранна индикация, че е една завършена „Famma Universale“ [Универсална жена (лат.) — Б. пр.]...

— Но той трябва да те е наблюдавал в църквата, иначе нямаше да се втурне навреме да те подхване.

— Знам, но в ризницата повърнах в ръката му.

— ...Енергична и завършена плувкиня, заместник главна мажоретка, а честно казано, това, както на четири очи ми сподели директорката ѝ, било грешка, защото изпълнението на Карен Дженкинс като главна мажоретка било... както и да е. Днес е ден за радост, не за жалби, пък и знам, че... въъ... бащата на Карен е сред нас...

Улових погледа на Марк и си помислих, че ще се пръсна. Джуд беше пример на оттегленост, сияеше към всички, галеше Гадника Ричард по коляното и лекичко го целуваше, сякаш цялата тази кошмарна какофония не се случваше и тя не беше се свличала толкова често пияна на пода у дома, повтаряща: „Копеле с фобия към обвързването. Гаден по име, гаден по душа, ей, свърши ли това вино?“

— ...Втора водеща кларинетистка в училищния оркестър, ненадмината на трапеца, Джудит беше и е повече от чисто злато...

Разбрах накъде биеше. За нещастие му трябваше още четирийсет и пет минутна разходка из подготвителната година на Джуд, триумфа ѝ в Кембридж и метеоритния ѝ възход по коридорите на финансовия свят.

— ...И накрая, остава ми само да се надявам, че... въъ... Всички затаихме дъх, когато сър Ралф се загледа в бележките си прекалено дълго време отвъд всяко чувство, отвъд всеки разум, отвъд цялото достолепие и добри английски обноски.

— Ричард — най-сетне се сети той — е съответно благодарен за този безценен подарък, това бижу, с което днес бе така благородно

дарен.

Ричард доста духовито завъртя очи и залата избухна в облекчени ръкопляскания. Сър Ралф изглеждаше склонен да продължи с още четирийсетина страници, но се смили и отстъпи, когато ръкоплясканията не спряха.

После Гадника Ричард произнесе кратка и доста мила реч и прочете избрани телеграми, коя от коя по-тъпа, с изключение на онази от Том от Сан Франциско, която за нещастие гласеше: „ЧЕСТИТА СВАТБА! ДАНО БЪДЕ ПЪРВАТА ОТ МНОГО.“

После се изправи Джуд. Каза няколко много мили думи на благодарност и после — ура! — започна да чете текста, който снощи написахме трите с нея и Шарън. Ето какво каза. Както следва. Ура.

— Днес се сбогувам с положението си на Единачка. Но макар вече да съм Женена, обещавам да не бъда Самодоволна женена. Обещавам никога да не тормозя другите Единаци по света, като ги питам защо още не са женени, или: „Как върви любовта?“ Вместо това винаги ще уважавам правилото, че това е толкова лична работа за тях, колкото е за мен дали още правя секс със съпруга си.

— Обещавам още да прави секс със съпруга си — вметна Гадника Ричард и всички се засмяха.

— „Обещавам никога да не намеквам, че Единачеството е грешка или че някой има някакъв недостатък само защото е Единак. Защото, както всички знаем, Единачеството е нормално състояние в съвременния свят, всички ние сме били сами в определени части от живота си и състоянието е достойно за уважение, не по-малко от Святото тайнство на брака.“ Понесе се одобрителен шум. (Поне аз реших така.)

— „Обещавам също да поддържам постоянна връзка с най-добрите ми приятелки Бриджет и Шарън, които са живо доказателство, че Семейството на градските единаци е точно толкова силна опора, колкото и родното семейство.“

Ухилих се глуповато, когато Шарън ме настъпи под масата. Джуд ни огледа и вдигна чаша.

— А сега искам да вдигна наздравица за Бриджет и Шарън — най-добрите приятелки на света. (Тази част я писах аз.)

— Госпожи и господа, за шаферките. Последваха бурни ръкопляскания. Обичам Джуд, обичам Шарън, помислих си, когато

гостите се изправиха на крака.

— За шаферките — извикаха всички. Беше прекрасно да сме в центъра на вниманието. Видях Саймън да се усмихва сияйно на Шарън и погледнах към Марк, който също ми се усмихваше сияйно.

След това всичко ми е малко като в мъгла, но си спомням, че видях Магда и Джереми да се смеят заедно в един ъгъл. След това я хванах насаме.

— Какво става?

Оказа се, че мръсницата работела във фирмата на Джуд. Джуд обяснила на Магда, че знаела единствено за някаква нещастна връзка на момичето с мъж, който още обичал жена си. Едва не умряла, когато Магда я откряхнала, че това е Джереми, но стигнали до извода, че не бива да се държат зле с момичето, защото всъщност Джереми беше преобвачът.

— Проклет дърт мръсник. Както и да е, вече си знае урока. Никой не е съвършен, а аз все пак го обичам.

— Ами да, виж Джаки Онасис — ободрих я аз.

— Именно — отсече Магда.

— Или Хилари Клинтън.

Спогледахме се неубедено и избухнахме в смях.

Най-хубавото беше, когато отидох в тоалетната. Саймън се прегръщаше с Шарън, пъхнал ръка под полата на шаферската ѝ рокля!

Има някои връзки, за които само като им видиш началото, знаеш, че щрак, това е, всичко е наред, работата ще потръгне и те ще поемат по дългия трънлив път, обикновено типът връзка, който забелязваш да възниква между бившето ти гадже, с което искаш да се одобриш, и друга жена.

Измъкнах се навън преди Шарън и Саймън да ме забележат и се усмихнах. Добрата стара Шаз. Заслужава го, помислих си аз и изведнъж спрях като закована. Ребека се беше вкопчила в реверите на Марк и разгорещено му говореше. Скрих се зад една колона и заслушах.

— Не мислиш ли — казваше тя. — Не мислиш ли, че е напълно възможно двама души, които трябва да са заедно, които идеално си подхождат във всяко отношение — интелект, физика, образование, положение и които са разделени поради недоразумения, поради сприхавост, поради гордост, поради... — Млъкна, после мрачно

засъска — ...намесата на трети лица, да свържат живота си с неподходящи хора? Не мислиш ли?

— Ами да — измрънка Марк. — Макар да не съм много сигурен, че твоят списък на...

— Не мислиш ли? Не мислиш ли? Звучеше като пьяна.

— Това за малко да се случи с Бриджет и мен.

— Знаем! Знаем. Тя не е за теб, скъпи, както Джайлс не е за мен...

О, Марк. Тръгнах с Джайлс само за да те накарам да разбереш какво чувстваш към мен. Може би сбърках, но... те не са ни равни!

— Ъм... — каза Марк.

— Знаем. Знаем. Усещам колко несвободен се чувстваш. Но това е твоят живот! Не можеш да го изживееш с някой, който смята, че Рембо [Жан Никола Рембо (1854–1891) — френски поет символист. На английски името му се произнася почти като Рамбо. — Б. пр.] е изпълнен от Силвестър Сталоун, имаш нужда от стимул, имаш нужда от...

— Ребека — тихо изрече Марк, — имам нужда от Бриджет. В този миг Ребека издаде ужасен звук, нещо средно между пьянски стон и сърдито ръмжене.

Благородно решена да не се поддавам на плиткото чувство на триумфа, нито на злорадството, че двуликата нагла кучка с крака на насекомо си е получила заслуженото, аз се появиха доволна усмивка на лицето.

Стоях облежната на една колона до дансинга и наблюдавах как Магда и Джереми, прегърнати, движат заедно тела в практикуван от десет години танц, главата на Магда лежеше на рамото на Джереми, очите ѝ бяха затворени, беше спокойна, ръката на Джереми нежно я галеше по дупето. Пошепна ѝ нещо и тя се засмя, без да отваря очи.

Усетих около талията ми да се прокрадва ръка. Беше Марк, също загледан в Магда и Джереми.

— Искаш ли да танцуваме? — попита той.

15. КОЛЕДЕН ЛУХ В ИЗЛИШЪК

15 декември, понеделник

57 кг (изглежда вярно, че, уви, теглото само определя количеството си), изпратени коледни картички 0, закупени коледни подаръци 0, подобрение в дупката на стената от първоначалното ѝ оформление: една елхова вейка.

6,30 ч. вечерта. Всичко е прекрасно. Обикновено в седмицата преди Коледа съм с махмурлук, истерия и бясна на себе си, че не съм забягнала в малка дърварска хижа вдън гори Тилилейски и не си седя кротко пред огъня, вместо да се събуждам в огромния, пулсиращ, все по-истеризиращ град с население, ръфащо юмруците си при мисълта за крайните срокове, свързани с работа/картички/подаръци, щура се като квачка в заключен курник и реве като стръвница на новоизлюпените шофьори на таксита, дето се мъчат да открият площад Сохо по картата на Адис Абеба, после се изтърсва на купон, където вижда същата група хора, с която е прекарало последните три вечери поред, с единствената разлика, че тълпата е три пъти по-пияна и махмурлия, и му иде да закрещи: „ДАНО ВСИЧКИ ПУКНЕТЕ, ДАНО!“ и да се прибере у дома.

Такова отношение е хем отрицателно, хем погрешно. Най-сетне открих начина да водя кротък, чист и добър живот, почти без да пуша и да се натряскам само веднъж, на сватбата на Джуд. Дори един пиянчуга на купона в петък не можа истински да наруши равновесието ми, когато нарече мен и Шарън „нагли медийни курви.“

Освен това днес получих разкошна поща, съдържаща картичка от мама и татко от Кения, в която пише, че татко си прекарвал страхотно на ски-джета на Уелингтън и танцувал лимбо с масайско момиче в нощта за пикник на открито и се надявали, че ние с Марк няма да сме прекалено самотни на Коледа без тях. Следваше послепис от татко, гласящ: „Не сме на близнаци, разполагаме с легло над метър и

осемдесет и на фронта на поддаването на матрака всичко е повече от задоволително! Хакуна матата.“

Ура! Всички са щастливи и доволни. Тази вечер например ще пиша коледни картички не с неохота, а с радост! — защото, както пише в „Будизъм: Драмата на богатия монах“, тайната на духовното щастие не е в това да переш, за да свършиш с прането, а да переш, за да е чисто. Същото е и с коледните картички.

6,40 ч. вечерта. Все пак идеята да се потя цяла вечер над коледните картички наред Коледа е доста досадна.

6,45 ч. вечерта. Може пък да опитам едно от шоколадовите украшения за елха.

6,46 ч. вечерта. Може пък също така да пийна една празнична чашка вино да отпразнувам Коледа.

6,50 ч. вечерта. Ммм. Виното е ненадминато. Може да изпуша и една цигарка. Само едничка.

6,51 ч. вечерта. Ммм. Цигарката ми се услажда. Какво пък, самодисциплината не е всичко на този свят. Вижте докъде я докара Пол Пот.

6,55 ч. вечерта. Започвам картичките след минутка, когато довърша виното. Може пак да прочета писмото.

Синамон Продъкшънс

Пробуди се, Британийо В пет на живо Скок в
неизвестността

От канцеларията на Грант Д. Пайк

Главен директор

Уважаема Бриджет,

Както може би ви е известно, в ход е програма за проверка на работата на служителите ни през изминалата година и на потока от идеи, осъществени от „Синамон Продъкшънс“.

Сигурно ще се зарадвате да разберете, че 68 процента от забавните и „окончателно“ осъществени идеи на „Пробуди се, Британийо“ са били ваши. Честито!

Доколкото знаем, оставката ви през септември е била подадена поради неразбирателство с изпълнителния

продуцент на „Пробуди се, Британийо“ Ричард Финч. Ричард, както положително сте осведомена, беше уволнен от този пост през октомври поради „лични затруднения“.

В момента правим реорганизация в личния състав на програмата и бихме желали да ви поканим да се върнете в екипа, като ви повишим в заместник-продуцент или като консултант, подсигуряващ ни поток от идеи в качеството ви на външна сътрудничка. Времето след оставката ви ще се счита за платен отпуск.

Вярваме, че освежен с нова, положителна енергия, „Пробуди се“ — флагманът на „Синамон Продъкшънс“ — има голямо бъдеще в двайсет и първия век. Надяваме се, че вие ще бъдете главната творческа сила в подновения ни екип. Ако се обадите на секретарката ми да си уредите среща, ще бъда очарован да обсъдя с вас новите условия на договора ви.

Искрено Ваш
Грант Д. Пайк
Главен директор
„Синамон Продъкшънс“

Видяхте ли! Видяхте ли! Освен това Майкъл от „Индепендънс“ твърди, че мога да опитам ново интервю със знаменитост, тъй като били получили много писма след интервюто ми с господин Дарси. Както каза той, всяко нещо, за което се получават писма, е добро, колкото и да е лошо. Тъй че мога да стана журналистка на свободна практика. Ура! Тогава никога вече няма да закъснявам. Май ще трябва да пийна още да го отпразнувам. Ох, Божке, звънецът!

Добре, добре. Пристигна елхата. Видяхте ли! Точно навръх Коледа. Марк ще дойде утре и ще завари коледна приказка!

8 ч. вечерта. Когато доставчиците на елхата се довлякоха до горе, пъшкащи и запъхтени, се уплаших, че може да съм подценила размерите на елхата, особено когато ужасяващо запълни цялата пътна врата, после нахлу вътре с размахани клони като нападението на Макдъф в гората на Дънсинан [В „Макбет“ от Шекспир вещиците предричат на Макбет, че ще бъде победен, когато гората на Дънсинан

се раздвижи, и той се сметнал за непобедим. Но противникът му Макдъф, без да знае за предсказанието, кара войниците си да отсекаят клони от гората, да се покрият с тях и така да нападнат замъка на Макбет. — Б. пр.]. Последваха я буци пръст и двама младежи.

— Шибаната елха е дяволски голяма. Къде я искате? — До огъня — отвърнах аз. Но за жалост, елхата не се намести, някои клони влизаха в огъня, други стърчаха право нагоре заради дивана, а останалите запълниха стаята, докато върхът ѝ се наклони под особен ъгъл на тавана.

— Не може ли да опитаме тук? — попитах. — Между другото, каква е тази миризма?

Като обявиха, че било някакъв финландски препарат против окапването на игличките, вместо да признаят очевидния факт, че елхата е престаряла, младежите се заборичкаха да поставят дървото между вратите на спалнята и банята, при което клоните напълно блокираха и двете.

— Дали да не опитаме в средата на стаята? — заинтересувах се аз с достойнство.

Момчетата се спогледаха многозначително и затътриха чудовището в центъра на стаята. От този момент не можех да погледна повече нито един от тях.

— Така е добре, благодаря ви — заявих с писклив сподавен глас и те си тръгнаха, като се кикотеха, надолу по стълбите.

8,05 ч. вечерта. Хм.

8,20 ч. вечерта. Ммм. Обичам хубавото вино. Въпросът е има ли някакво значение, ако не изпратиш коледни картички? Положително има хора, които в живота си не са получили коледна картичка. Дали е грубост? Винаги ми се е струвало страшно нелепо да изпращам коледни картички на Джуд или Шарън, след като ги виждам през ден. Но как тогава човек може да очаква да получи коледни картички? Освен това, естествено, изпращането на картичките дава плодове чак след година, освен ако не ги изпратиш в първата седмица на декември, което е немислимо — това е поведение на Отекчени женени. Хм. Може би трябва да направя списък от „за“ и „против“ изпращането на коледни картички.

8,25 ч. вечерта. Най-напред ще погледна коледния „Вог“.

8,40 ч. вечерта. Коледният свят на „Вог“ ме привлече, но и силно ме потисна. Осъзнах, че собственият ми поглед върху модата и идеите ми за подаръци е безкрайно демодирани и би трябвало да се нося на велосипед, облечена в хлъзгава фустичка от „Доза“, наметната с пухен юрган и нарамила кучешка каишка, да се фръцкам по купоните с предпубертетна дъщеричка-фотомодел и да планирам да купя на приятелите си калъфи за грейки, ароматизатори за сипване в пералнята вместо обичайните вони от обществените перални, и сребристи лампички за елхата от „Аспри“, които да се отразяват в блестящите от белота зъби.

Няма да обръщам внимание на всичко това. Мн. е бездуховно. Представете си само какво ще стане, ако южно от Лондон изригне вулкан като в Помпей и всички се запазят вкаменени на велосипеди, с кученца, юргани и дъщери — бъдещите поколения ще идват да се посмеят на духовната пустота на всичко това. Освен това не одобрявам безсмислените луксозни подаръци, които отразяват повече фукня, отколкото мисъл за получаващия.

9 ч. вечерта. Все пак би ми се искало да имам една грейка.

9,15 ч. вечерта. Списък с коледни подаръци:

За мама — калъф за грейка. За татко — калъф за грейка.

О, Боже. Не мога повече да се правя, че не забелязвам чудовищното дърво — вони и вонята гадно ми напомня за ароматизирани с боров препарат стелки за обувки, носени няколко месеца. Тя прониква в стените и в дървото на вратата. Проклета елха. Единственият начин да минавам през стаята е да се провирам под нея като глиган. Най-добре да препрочета коледната картичка от Гари. Страхотна е. Навита е във формата на куршум, а отгоре пише: „Съжалявам!“ Вътре гласи:

Скъпа Бриджет,

Извинявай за куршума. Не знам какво ми стана, но нещата се стекоха твърде зле за мен след историята с парите и рибарския инцидент. Бриджет, между нас имаше нещо специално. Ти значеше много за мен. Тъкмо се канех да довърша ремонта ти, когато се намесиха парите. Като

пристигна писмото от адвокатата ти, ми стана толкова гадно, че побеснях и изгубих контрол.

Следваше брой от „Рибарска поща“, отворен на страница 10. Срещу страницата, озаглавена „Шаранов свят“ със статия върху „Подбора на гранулирани храни“, имаше шест снимки на рибари, хванали лигава сива риба, едната беше на Гари, отгоре с печат „Дисквалифицирай“ и колонка под нея със заглавие:

ЛУД ЗА ВРЪЗВАНЕ

Шампионът на Хендън Гари Уилшо три пъти беше изключван от Рибарската дружинка за подмяна на риби. Уилшо, трийсет и седем годишен от Уест Елм Драйв, зае първото място за обикновен шаран с тегло 12 кг, уловен уж с кукичка размер 4, специално влакно и 14 мм блесна.

По-късно след подаден сигнал се оказа, че шаранът е от развъдник в Ийст Шийн и вероятно предварително закачен на кукичка размер 4.

Говорител от Рибарската дружинка на Хендън заяви: „Подобна практика ще доведе до опозоряване на целия спортен риболов в затворени резервоари и няма да бъде търпяна от Рибарската дружинка на Хендън.“

9,25 ч. вечерта. Разбирате ли, чувствал се е безсилен, също като Даниел. Клетият Гари с неговата риба. Унижен. Обича рибата. Клетият Даниел. Мъже в опасност.

9,30 ч. вечерта. Ммм. Виното прекрашно. Ссама сси правя пражничен купон. Мисля за вшишки прекрашни хора, фигурили в живота ми преж годината, дори жа онежи, пришили ми жло. Ишпитвам шамо любов и опрошение. Веднъш ражданата с омражата да ми е лешна.

9,45 ч. вечерта. Шъ нъпишъ картишките. Шъ го напрая.

11,20 ч. вечерта. Готово. А шега — до пошеншката кутия.

11,30 ч. вечерта. Братно в партмента. Шибана елха. Жнам. Шъ
вжема ножиците.

Полунощ. Да. Подбре. Ууф. Шпи ми шъ. Уп. Паднах.

16 декември, вторник

58 кг, алкохолни единици 6, цигари 45, калории 5732,
шоколадови украшения за елха 132, изпратени коледни картички — о,
Боже, адът, Велзевул и всичките му подвелзевулчета.

8,30 ч. сутринта. Малко съм объркана. Току-що ми трябваха час
и седем минути да се облека, но още не съм облечена, защото осъзнах,
че отпред полата ми е лекъосана.

8,45 ч. сутринта. Успях да сваля полата. Вместо нея ще сложа
сивата, но, мамка му, къде ли е тя? Уф. Цепи ме тиквата. Така. Няма да
близна алкохол до... А, може пък полата да е в хола.

9 ч. сутринта. Вече съм в хола, но там е пълен хаос. Май ще
хапна препечена филийка. Цигарите са сатанинска отрова.

9,15 ч. сутринта. Ааааа! Току-що зърнах елхата.

9,30 ч. сутринта. Аааа! Аааа! Току-що открих коледна картичка,
която съм пропуснала да изпратя. Ето какво гласи:

Весела Коледа на моя най-мил и драг Кен. Тъй
дълбоко ценя цялата доброта, с която ме обграждаше през
годината. Ти си прекрасен, прекрасен човек, тъй силен и с
ясна цел, пък те бива и в числата. Макар да сме имали
своите възходи и падения, много е важно да не таим
омраза, ако искаме да израснем. В момента те чувствам
много близък, както като професионалист, така и като мъж.

С истинска любов

Бриджет

Кой е тоя Кен? Оле! Кен е счетоводител. Виждала съм го само
веднъж, а после се скарахме, защото изпрати със закъснение данъчната
ми декларация. Божичко. Трябва да намеря списъка.

Олеле! Освен Джуд, Шарън, Магда, Том и т.н., списъкът
включва:

Заместник-британският консул, Банкок
Британският посланик в Тайланд
Достопочтеният сър Хюго Бойнтън
Адмирал Дарси
Инспектор Кърби
Колин Фърт
Ричард Финч
Външният министър
Джед
Майкъл от „Индепендънт“
ГрантД. Пайк
Тони Блеър

Картичките са пуснати по света и не знам какво съм написала в тях.

17 декември, сряда

Никакъв отклик на картичките. Може пък другите да са били хубави, а само Кеновата да не е за пред хора.

18 декември, четвъртък

9,30 ч. сутринта. Тъкмо излизах, когато звънна телефонът.

— Бриджет, Гари се обажда!

— О, здрасти! — истерично изписках аз. — Къде си?

— В панделата! Благодаря за картичката. Беше мила. Крайно мила. За мен тя значи толкова много.

— О, хахахаха — нервно се засмях аз.

— Значи днес ще дойдеш да ме видиш?

— Какво?

— Ами сега се... картичката.

— Ъм? — пискливо и задавено заговорих аз. — Не си спомням какво точно ти писах. Би ли...

— Да ти я прочета ли? — свенливо изрече той. После зачете със запъваме.

Прескъпи ми Гари,

Знам, че работата ти като строител е много различна от моята. Но аз високо уважавам твоята, защото е истински майсторлък. Правиш нещата със собствените си ръце, ставаш много рано сутринта и, общо взето, макар вътрешното разширение да е недовършено, двамата заедно създадохме нещо велико и прекрасно. Двама съвсем различни хора, и макар дупката в стената още да е там, след близо осем месеца! — виждам през нея съзряването на обекта. Кое то е чудесно. Знам, че сега си в затвора и излежаваш присъдата си, но скоро времето ѝ ще изтече. Благодаря ти за картичката за куршума и рибарството и истински, истински ти прощавам.

Чувствам те много близък, както като майстор, така и като мъж. И ако някой заслужава радост и истински творчески заряд през следващата година, дори в затвора, това си ти.

С любов
Бриджет

— Творчески заряд — с гърлен глас повтори той. Успях да го разкарам, като му обясних, че закъснявам за работа, но... О, Боже. На кого ли още съм ги изпратила?

7 ч. вечерта. У дома. Отидох на първа среща като консултант в телевизията, която мина наистина много добре, особено поради факта, че Ужасния Харолд е понижен до проверяващ фактите поради скучността му, докато Пачули не ревна, че се обажда Ричард Финч от къщи, че включва телефона към високоговорителя и всички трябва да слушат.

— Здравсти, екипе! — каза той. — Обаждам се само да разпръсна малко празнично настроение, тъй като само това ми е позволено. Бих искал да ви прочета нещо. — Изкашля се. — „Весела, весела Коледа, прескъпи ми Ричард“. Мило, нали? — понесе се тих кикот. — „Знам, че отношенията ни имаха своите възходи и падения. Но сега е Коледа и аз разбирам, че те са много силни — пълни с предизвикателства, енергия, честност и искреност. Ти си чаровен, чаровен мъж, пълен с

противоречива страст. Сега, когато е Коледа, те чувствам много близък, както като продуцент, така и като мъж. С любов Бриджет.“

Ох, ох, беше просто... Ах! Звънецът.

11 ч. вечерта. Беше Марк. С крайно странно изражение на лицето. Влезе в апартамента и се огледа загрижено.

— Каква е тая особена миризма? Какво, за Бога, е това? Проследих погледа му. В интерес на истината коледната елха не изглеждаше толкова добре, колкото я помнех. Бях отсякла върха и опитах да подкастрия останалото в традиционната триъгълна форма, но сега в средата на стаята се издигаше висока тънка върлина с оръфани краища като много лоша евтина имитация на скъпа елха, купена от битак.

— Беше малко... — започнах да обяснявам аз.

— Малко какво? — запита той със смесица от развеселеност и неверие.

— Голяма — несръчно изтърсих аз.

— Голяма, а? Ясно. Е, в момента това е без значение. Мога ли да ти прочета нещо? — рече той и извади от джоба си картичка.

— Добре — примирено отвърнах аз и се свлякох на дивана.

Марк се изкашля.

— „Мой скъпи, скъпи Найджъл“ — започна той. — Помниш колегата ми Найджъл, нали, Бриджет? Старши съдружник в компанията. Онзи, дебелият, който не е Джайлс? — Изкашля се отново. — „Мой скъпи, скъпи Найджъл. Знаем, че сме се срещали само веднъж у Ребека, когато я измъкна от езерото. Но сега е Коледа, разбрах от Марк, че си неговият най-близък колега и по някакъв странен начин през цялата година беше и мой близък. Чувствам те — Марк млъкна и ми хвърли поглед — особено близък сега. Ти си прекрасен човек: стегнат, привлекателен“ — длъжен съм да ти напомня, че става дума за Найджъл Дебелака, — „енергичен — млъкна и вдигна вежди, — блестящо продуктивен, защото да си адвокат всъщност е много продуктивен труд и винаги ще мисля с обич за теб как блестеше — вече се смееше — блестеше... блестеше храбро на слънцето и във водата. Весела Коледа, мой скъпи, скъпи Найджъл. Бриджет.“

Свих се на топка на дивана.

— Хайде сега — ухили се Марк. — Всеки ще разбере, че си била къркана. Смешно е.

— Ще трябва да се махна — с мъка продумах аз. — Ще се наложи да напусна страната.

— Ами всъщност — заяви той, като коленичи пред мен и взе ръцете ми, — интересно е, че го казваш точно сега. Поканиха ме в Лос Анджелис за пет месеца. Да работя по делото на мексиканеца Калабрерас.

— Какво? — Всичко вървеше от зле по-зле.

— Не изглеждай толкова травмизирана. Смятах да те помоля... Ще дойдеш ли с мен?

Замислих се дълбоко. За Джуд и Шарън, за „Агнес Б“ на Уестбъри Гроув, за капучиното в „Монети“ и за Оксфорд Стрийт.

— Бриджет? — нежно заговори той. — Там е много топло и слънчево и навсякъде има басейни.

— О! — рекох аз и с интерес се заоглеждах наляво и надясно.

— Аз ще пера — обеща той.

Замислих се за куршуми и риби, за наркотрафиканти и Ричард Финч, за мама и дупката в стената, за коледните картички.

— Ще можеш да пушиш в къщата. Погледнах го — тъй сериозен и сладък — и си помислих, че където и да отидеше, не исках да оставам без него.

— Да — щастливо се съгласих аз, — ще дойда с удоволствие.

19 декември, петък

11 ч. сутринта. Ура! Заминавам за Америка да започна нов живот като ранните заселници. В страната на свободата. Снощи наистина прекарахме чудесно. Марк взе пак ножицата и направи празнично подстригване, като превърна елхата в мъничък коледен храст. Освен това направихме списък какво ще накупим утре. Обичам Коледа. Празник на хубавия забавен живот, не на съвършенството. Ура! В Калифорния ще бъде фантастично — има много светлина и милиони книги за самопомощ, макар че ще прескоча посветените на излизането с мъже, има дзен и суши, здравословни неща като зелени... Ох, Боже, телефонът!

— Тъъ, Бриджет. Марк е. — Гласът му не звучеше добре. — Има малка промяна в плановете. Делото Калабрерас е отложено за юни. Но

има друга работа, която с удоволствие бих приел и... ъъ... тъкмо се питах...

— Да? — подозрително изрекох аз.

— Какво ще кажеш за...

— За кое?

— За Тайланд?

Май ще трябва да пийна чаша вино и да запаля цигара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.